AZ ELSŐ MAGYAR ŰRHAJÓ KILÖVÉSE

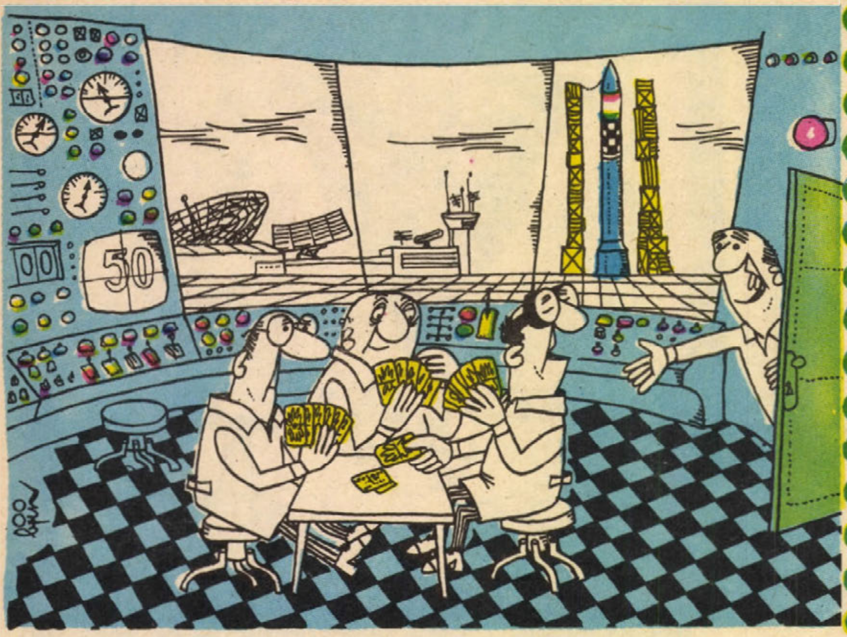

– Mindjárt, csak még ezt a kört leosztjuk . . .

MAI MESE

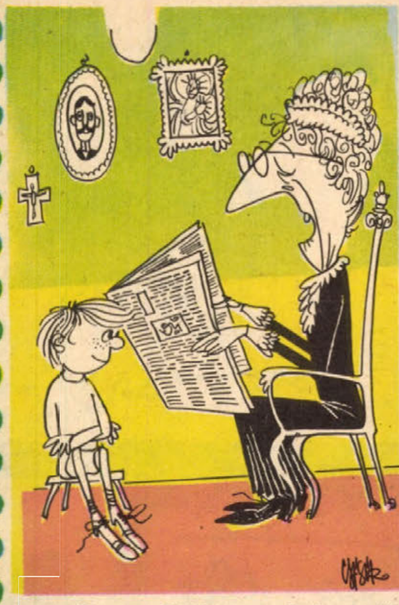

– Bizony, Pistike, a végén a jó ember mindig elnyeri méltó büntetését!

RONTÁS

Apró falu a Gebenye völgyében Puliszkaszentgyörgy. Tavasszal, amikor a Gebenye megárad, a helység sokszor hetekig el van zárva a külvilágtól. Vasútja sincs, csak egy rozoga bekötőút, amit minden ítéletidő kiköt… Utolsó posta: Banyamákos. Első mozi: Golyvaszörcsög. Szóval Puliszkaszentgyörgyöt még a legjobb indulattal se lehet a kultúra fellegvárának nevezni.

Ám reményteli változást hozott e téren, hogy midőn elkészült a buzgárhegyi relé, attól kezdve már a Gebenye völgye is részesülhetett a televízió áldásában. Az embereknek se kellett több. Előkerültek a szalmazsákból, a ládafiából, meg az otépéből a megtakarított forintok, s a fél falu vevőkészüléket vásárolt. A zsúpfödeles házikókat úgy ellepték a tévé-antennák, hogy még a törzsvendég gólyák se ismertek rá Puliszkaszentgyörgyre, amikor tavasszal visszatértek az Egyesült Arab Köztársaságból.

A férfiak ezentúl esténként nem a földművesszövetkezeti italboltban verekedtek, hanem békésen üldögéltek odahaza a kemencepadkán és nézték, hogyan gargarizál a maci.

Azonban minden csoda maximum három hónapig tart. Egyszer csak furcsa mende-monda kapott lábra a faluban. A népek egymásnak suttogták, de végül a tanácselnök fülébe is eljutott. Azt beszélték, hogy Fruzsi néni megrontotta a tévét. Ahol ő megjelent, ott többé nem volt köszönet a tévézésben. Unalmasak lettek a filmek, bárgyúak a vetélkedők, ésatöbbi, ésatöbbi.

Az alvég szélén lakó magányos öregasszonyt persze senki se merte bántani, mert földöntúli képességeket tulajdonítottak neki már hosszú ideje. Azt tartották, ha Fruzsi néni ránéz egy vemhes tehénre, hát annak kétfejű borja születik az incidensből kifolyólag. Most ez a tévhit, pontosabban tévéhit, úgy módosult, hogy ha a vén banya, szúrós, fekete szemeivel ránéz valakinek a tévé-antennájára, menten kétfejű lesz a bemondó!

Szegény tanácselnök mi egyebet tehetett, sürgősen elpanaszolta a járásban a dolgot. Ott haladéktalanul megindították a vizsgálatot a sajnálatos ügyben és egy bizottság szállt ki Puliszkaszentgyörgyre, hogy igazságot szolgáltasson a méltatlanul meghurcolt idős bedolgozónőnek.

Tudniillik, Fruzsi néninek becsületes polgári foglalkozása is volt ám. Szamócát meg vadkörtét gyűjtött az Erdei Termékeket Értékesítő Vállalatnak.

Nos, a tetőtől-talpig szakértőkből álló bizottság hamarosan megállapította, hogy a kósza hírek abszolúte alaptalanok, és a rosszhiszemű babona elterjedéséhez nagyrészt hozzájárult az a tény, hogy a múlt átkos örökségét még nem sikerült teljesen felszámolni Puliszkaszentgyörgyön.

Szóval, a tévé-műsor romlásáról nem Fruzsi néni tehet!…

Dalmáth Ferenc

BIZALMATLAN FOGYASZTÓ

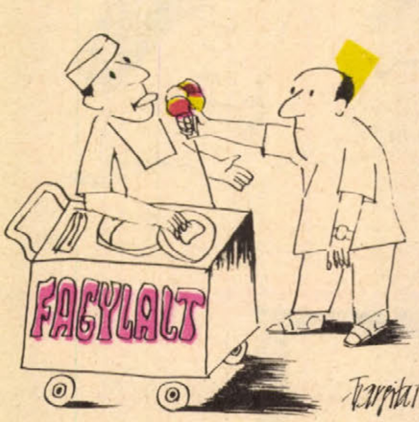

KÖZLEKEDÉS

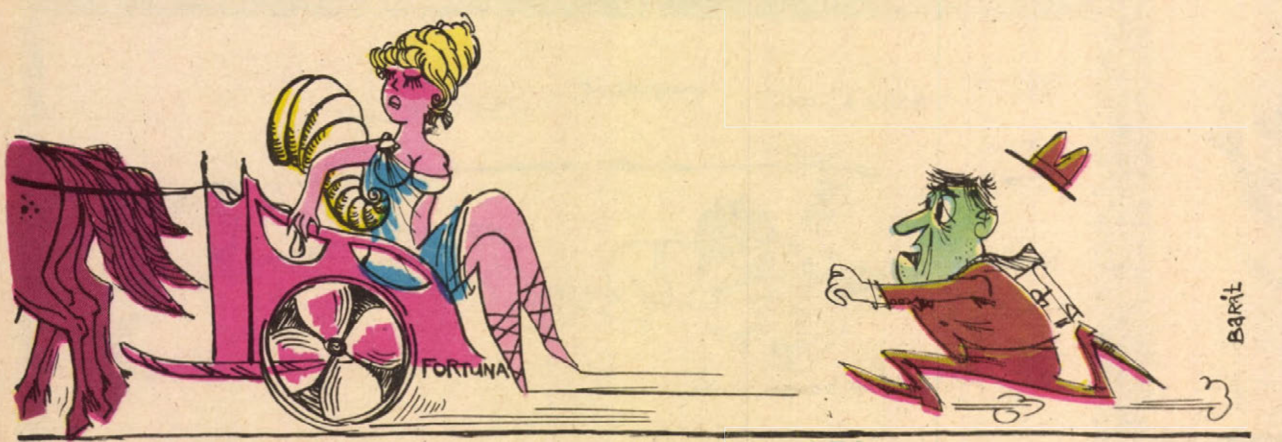

– Disznóság! Mindig korábban elcsöngetik ezt a nyomorult kocsit! . . .

E HETI HIRDETÉSEINK

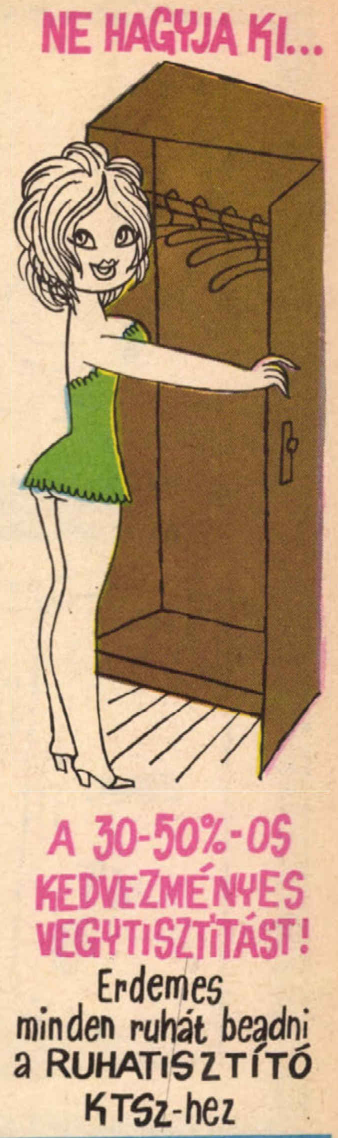
NE HAGYJA KI…

A 30-50%-OS KEDVEZMÉNYES VEGYTISZTÍTÁST!
Érdemes minden ruhát beadni a RUHATISZTÍTÓ KTSz-hez

ELKERÜLI A KÁR!
ÁB
HÁZTARTÁSI BIZTOSÍTÁS

Nem bűvösbalzsam kell
hanem egy bűvös telefonszám!
313·313
RÁDIÓ ÉS TELEVÍZIÓ JAVÍTÁS HÁZNÁL IS
HIBABEJELENTÉS
HÉTKÖZNAP 7³⁰-19-ig
VASÁRNAP 9-13-ig

tibi
DESSZERTNEK
tibi
CSOKOLÁDÉT

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

KONZERVGYÁRBAN

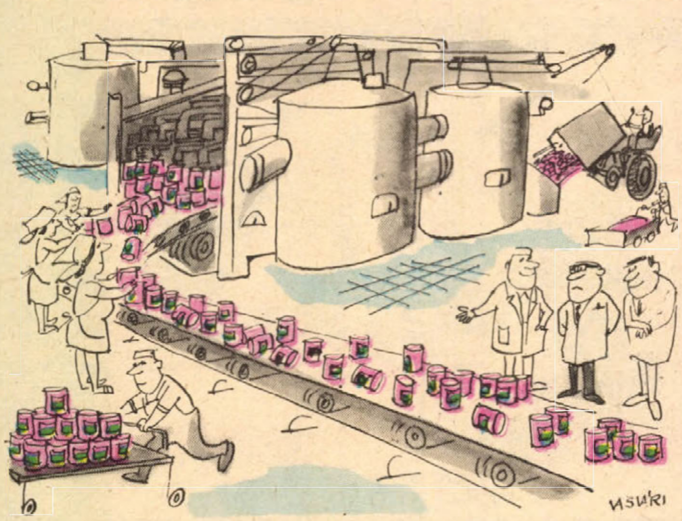

– Pedig megfogadtuk, hogy többé nem főzünk be!...

Kutya-dolgok

Nagy kutyabarát vagyok, ezért örömmel olvastam a Süddeutscher Zeitung május 2-i számában, hogy Amerikában bevezették a kutyák betegbiztosítását. Abban az országban tehát, ahol az emberélet nagyon olcsó, a kutyák iránti gondoskodás egyre nagyobb arányokat ölt. A müncheni újság felsorolja, hogy eddig is milyen messzemenően ügyeltek az ebek jólétére. Így számtalan kozmetikai intézetben szépítették a kutyákat, szalonokban készültek ruhák a kedvencek részére. (Persze csak akkor, ha az eb ura elég gazdag volt.) Ékszerészeknél vásároltak arany, ezüst és platina nyakörveket, az orvostársadalom tagjai között számos kutya-specialista van, sőt luxus ebklinikák is létesültek az USA-ban.

A legújabb vívmány az ebek betegbiztosítása. Betegség és baleset ellen lehet a kutyákat biztosítani, akárcsak az emberek biztosításánál, négylábú barátainknál is vannak megszorítások. Így például csalás esetén nem érvényes a biztosítás. Ezt nyilván úgy kell érteni, hogy amennyiben a kutya öncsonkítást követ el, nem kap baleseti kártérítést. Nincs a kizáró okok listáján, de valószínű, hogy az öngyilkos kutya gazdájának nem fizetik ki az eb életbiztosítását.

(p)

SZOLIDARITÁS

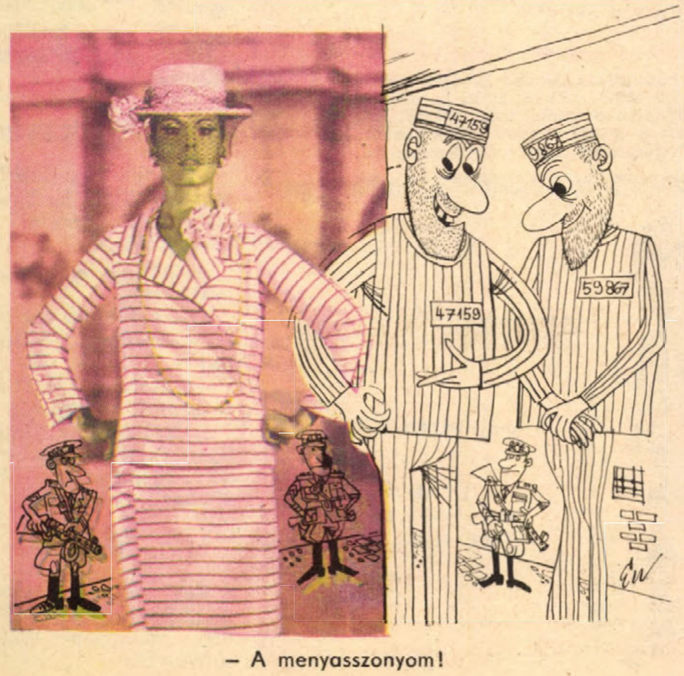
47159
47159
59867
59867

– A menyasszonyom!

VÁGYÁLOM

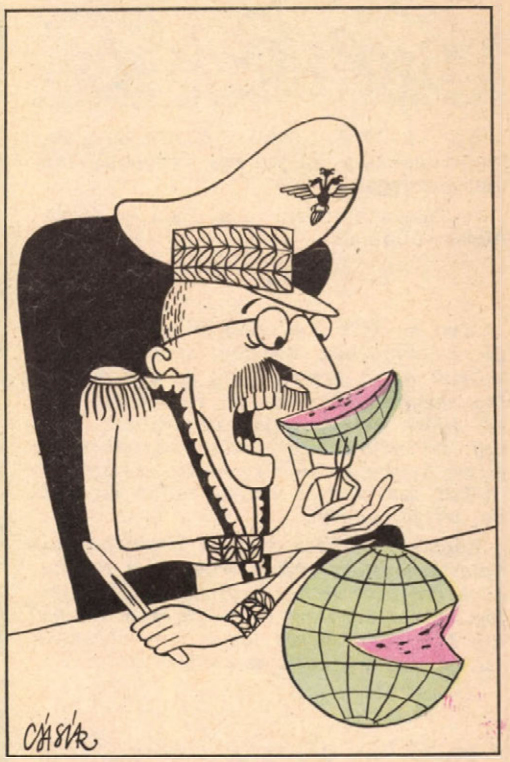

VENDÉGLÁTÓIPARI TÁRSASJÁTÉK

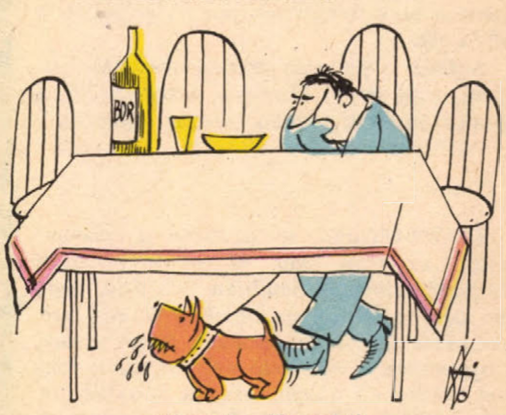

– Keresd a főpincért!...

ALKOTÁS

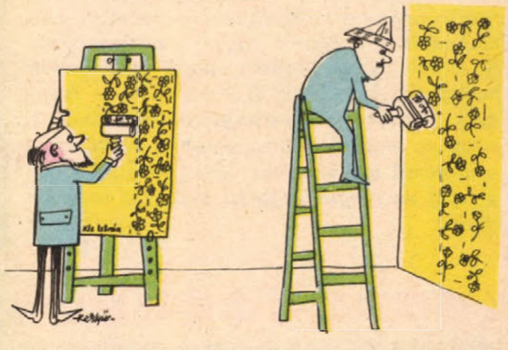

RANGADÓ IDEJÉN

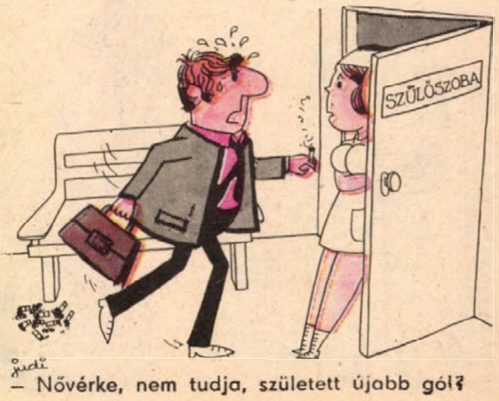
SZÜLŐSZOBA

– Nővérke, nem tudja, született újabb gól?

Pesti tudósítónktól

Egy 14—15 év körüli ifjú állít be a Patyolat-szalonba, karján egy vadonatúj farmernadrággal.

— Tessék mondani — kérdezi —, éltelenítést vállalnak?

*

Mint az örök élet iránt fogékony halandó, érdeklődéssel olvastam amerikai tudósoknak azt a tervét, hogy az élet korlátlan meghosszabbításának érdekében, időről időre befagyasztják az embert, s az így tartósított szervezetet bármikor új életre kelthetik, száz év múlva, kétszáz év múlva, százezer év múlva, millió év múlva, tetszés szerint.

Ragyogó módszer, maga a megoldott halhatatlanság! Az ember érdekesnél érdekesebb dolgokat láthat a távoli jövőben, főleg, ha mindig lesz, aki felébreszti. Ha pedig bármilyen oknál fogva nem ébresztik fel, az sem tűnik fel az embernek.

*

Megint volt egy történelmi látomásom. A catalaunumi csata, mint ismeretes, hosszabbítás után is döntetlen maradt. Ekkor Attila és Aetius, a két csapatkapitány pénzdarabot dobott fel, hogy kisorsolják a győztest.

Sajnos, a sorsolás eredményét nem tudom, csak annyi bizonyos, hogy később a hunok jutottak tovább, de csak Rómáig.

*

HUNGAROSEX — olvasom a falragaszon, amelyen egy hiányosan öltözött leányzó szívvel a combján tanúsítja, hogy itt valami magyaros nemiségről van szó. Az arcát nem lehet kivenni, jeléül annak, hogy ebben a dologban nem az arc a fontos. Távol áll tőlem minden álszemérem, sőt, belátom, hogy egy fejlett mezőgazdasággal rendelkező ipari ország sztriptíz nélkül csak sántikálhat a világszínvonal mögött, de talán lehetne valami más nevet is kitalálni a hortobágyi pucérságok iránt fogékony külföldiek számára, lévén Hungária országunk ismert és tisztelt latin neve. Nem hinném, hogy az angolok hajlandók lennének Britannosex, a franciák Gallosex, a spanyolok Hispanosex, vagy az olaszok Italosex néven vetkőztetni a nőnemű látnivalókat. Egy kicsit több önérzetet az idegenforgalmi érdekek keretein belül!

f. l.

IMPORT HUMOR

SAKK-PARTNEREK

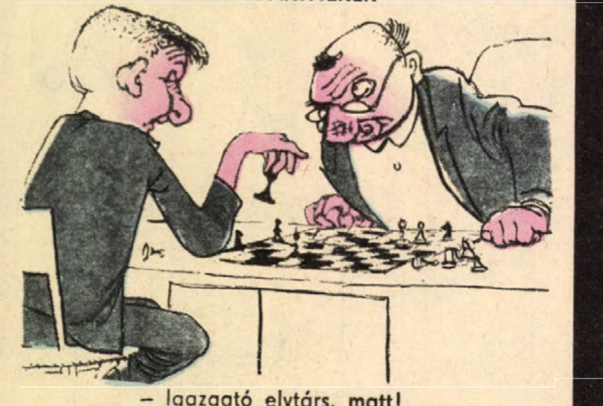

– Igazgató elvtárs, matt!
– Jól meggondolta a lépését?

ELSŐSEGÉLY

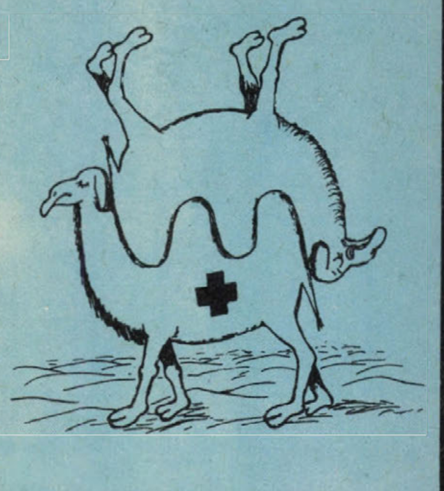

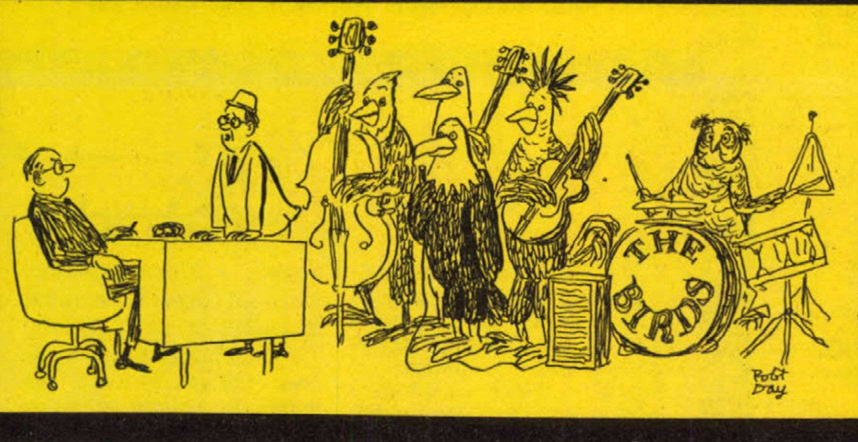

ARTISTA-ÜGYNÖKNÉL

– Bocsánatot kérek, mit ért azon, hogy ez is csak egy olyan tánczenekar, mint a többi?...

ARTISTA CSALÁD

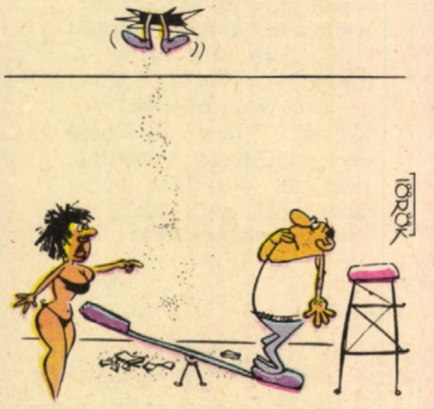

– Százszor figyelmeztettelek már, hogy ehhez a számhoz még túl könnyű a gyerek!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk

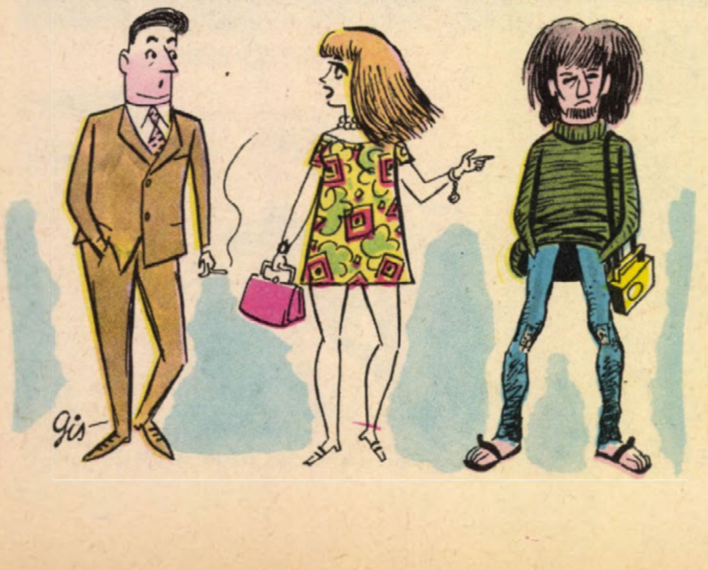

MAI ESZMÉNYKÉP

– Lehet, hogy ő jellemtelen, de legalább szép.

Régi muzsikusok jókedve

HELYET AZ ÖREGEKNEK!

A fiatal Berliozt, tanára, Lesueur, nyomatékosan figyelmébe ajánlotta a párizsi Opera főzeneigazgatójának: Rodolphe Kreutzernek.

Kreutzer ezzel a mondattal hárította el magától Lesueur közbenjárását.

— Mi lenne belőlünk, ha annyira pártját fognók az ifjaknak?

AJÁNLÓLEVÉL

1839-ben egy fiatal zeneszerző állított be Léon Pillethez, a párizsi Opera igazgatójához.

Ajánlólevelet hozott Meyerbeertől.

Pillet kibontotta a levelet s elolvasta. Ez állt benne:

— Kérem, szabadítson meg ettől a hülyétől.

A hülye, akit Meyerbeer ilyen melegen ajánlott Pillet figyelmébe, Wagner Richard volt.

VIGASZ

Egy fiatal zeneszerző megkérte Strauss Richardot, mondjon véleményt műveiről.

Strauss teljesítette a kérést. És megmondta a véleményét. Még pedig alaposan.

A vélemény lesújtó volt. Le is sújtotta a fiatal muzsikust, aki sápadtan, letörten vett búcsút szigorú kritikusától.

Strauss ekkor megsajnálta. Visszahívta az ajtóból és így szólt hozzá:

— S ha elfogad tőlem egy tanácsot, fiatal barátom, azt tanácsolom: ne törődjék azzal, amit mondtam. Ne vegye a szívére. Mert látja, nekem, néhány évtizeddel ezelőtt ugyanezt mondták. Szóról szóra.

REMEK ÜZLET

A Sevillai borbély és az Othello egész Európában sikert aratott. Nagy sikert! Néhány esztendővel a két bemutató után közölték az ifjú Rossinivel, hogy tisztelői szobrot akarnak állítani neki.

— Mibe kerül a szobor?

— Körülbelül húszezer frankba — hangzott a válasz.

Rossini néhány pillanatig gondolkozott, majd így szólt:

— Adjatok nekem tízezret és magam állok a talapzatra.

LUDAS MATYI kereső szolgálata

RÁDIÓS, MAGNÓS, FOTÓS RÉSZLEG

Orionton táskarádióm ferrit-rúdja eltörött, sem nálunk, sem Szegeden nem találok másikat.

Molnár Ferenc
Székesfehérvár,
Népköztársaság út 42.

Qualiton magnómba több mint egy hónapja keresek szíjkészletet. Sikertelenül.

Varga György
Szigetszentmiklós,
József Attila telep III. 3.

Hol van a szilícium-dióda „előfordulási helye"?

Tőzsér Ágnes,
Gyöngyös

„Terta 922"-es magnetofonomhoz meghajtószíjat keresek.

Varga György
Budapest, VIII.,
Diószeghy u. 14.

Hiába tettem tűvé a várost, Fonika lemezjátszómhoz nem sikerült tűt szereznem. Veszélyben a nyári szabadságom legkellemesebb időtöltése.

Simon Antal
Szekszárd, Mikes u. 3.

Másfél éve keresek olyan vaku-szinkronzsinórt, amelyik nem romlik el rövid használat után.

Horányi Ferenc
Bp. III., Bécsi u. 86.

MOTOROS RÉSZLEG

Kiskunmajsa, Kiskunfélegyháza, Kecskemét, Baja, Szeged, Budapest. Eddig ezeken a helyeken próbáltam akkumulátort venni Simson Star motorkerékpáromhoz. Hol keressem tovább?

Hegedűs Nándorné
Kiskunmajsa,
Bajcsy-Zs. u. 18.

Komar kismotoromhoz sehol sem lehet pótalkatrészt szerezni. Nekem most első lánckerékre lenne égető szükségem. Ezért a pár forintos alkatrészért vegyek egy új kismotort vagy utazzam érte Lengyelországba?

Berghammer Ferenc
Székesfehérvár,
Vas utca 6.

Pannónia motorkerékpáromhoz hasztalan keresek külső hátsó gumit, pedig jártam érte Siófok, Enying, Polgárdi üzleteiben.

Márton Szabolcs
Polgárdi-Tekeres puszta

UNI 5,5 Niagara C motoros szivattyúmhoz második éve keresek zavarszűrőt, sehol sincs. Rádiós szomszédaimtól ezúton is elnézést kérek a további zavarásért.

Lénárd Ferenc
Bicske, Munkácsy u. 1.

VEGYES RÉSZLEG

Amióta januártól olcsóbb lett a *préselt* marhasó, hiába járom Somogy, Baranya üzleteit, sehol sem kapható. Kérődző állatoknál még csak lehet pótolni takarmányba kevert konyhasóval, de a lovaknál ez az eljárás nem válik be. Inkább legyen drágább a préselt marhasó, csak árulják.

Reményi Ottó
fogatgazdaságvezető
Sasrét, u. p. Terecseny

Miért nincs az olcsó Pax golyóstollbetétből sem Miskolcon, sem Győrben, sem Budapesten? Parker és Mont Blanc betétek kaphatók ugyan, de azok jóval drágábbak.

Balogh Ferenc
Miskolc, Széchenyi u. 8.

A csongrádi és a szentesi üzletekből eltűnt az ízletes konzervdobozos töltöttpaprika. Hol látták utoljára?

Víg Sándorné,
Szentes

Fél éve kísérletezem száz méter hosszú, félcollos vastagságú horganyzott vascső beszerzésével. Kutam nagyon mély és távol áll a házamtól, ezért kellene nekem ennyi cső.

Dani Dániel
nyug. tanár,
Érd

Kicsi ország – nagy történelem I.

ISTEN KARDJA

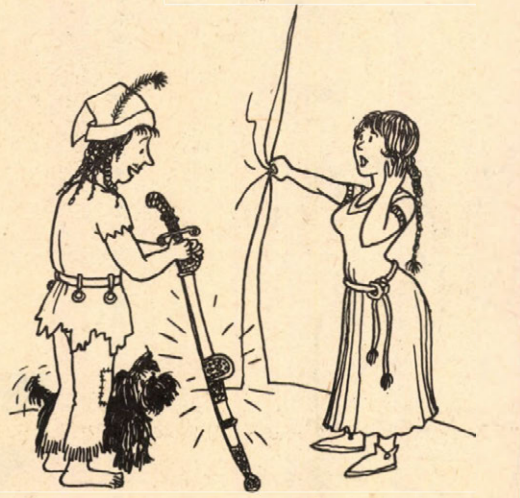

– Látta valaki, amikor megtaláltad?

HUNOR ÉS MAGOR

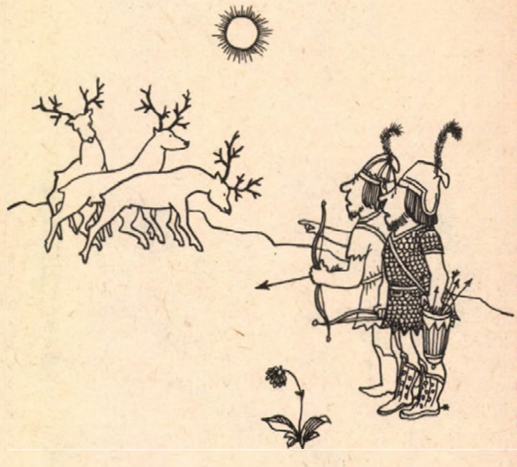

– Úgy látszik, a csodaszarvast kilőtték a külföldiek…

LEVÉDIÁBAN

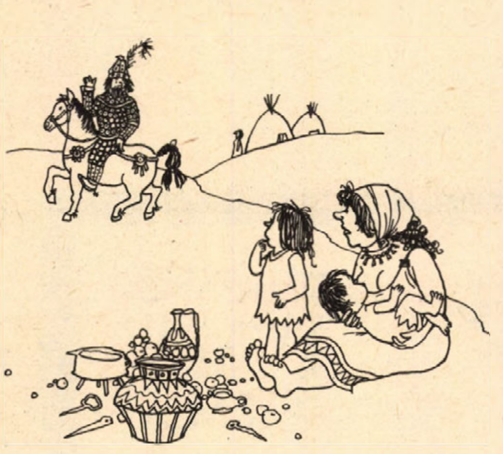

– Asszony, pakolj, indulunk!

TERE-FERE

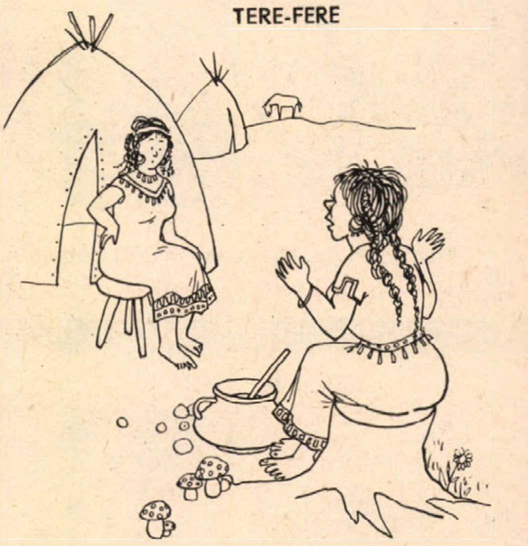

– … utána végy egy csupor kancatejet…

Brenner György rajzai

PESTI GYEREK

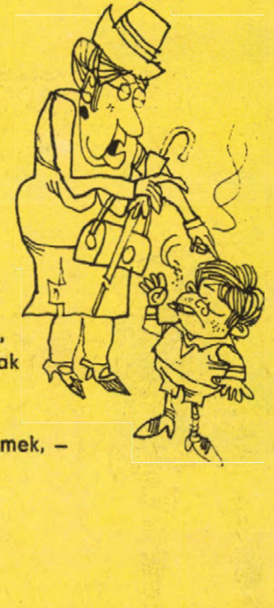

Lent, a pesti utca sarkán,
hol a nép hullámzik tarkán,
láttam egy kis gyereket,
amint áll, mint árva gólya,
s csikket tartva kis kacsója
bodor füstöt ereget.

Jött egy régimódi néni,
aki nem bír ilyet nézni,
és megdöbbent némileg;
– Hagyd ezt, fiam, a nagyoknak,
dobd el rögtön, mert megmondlak
a tanító néninek!

– Nyugi, – szólt a szende gyermek, –
engem ugyan nem kever meg,
hagyjuk hát a link dumát.
Ezzel úgyse húz a csőbe,
én tudnillik csak jövőre
kezdem meg az iskolát.

Szőnyi Zoltán

RÉBUSZ

A 24. sz. rejtvényünk megfejtése:

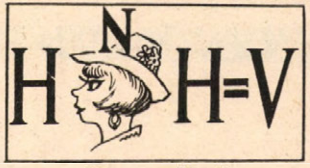

Hegyen-völgyön

A 100 forintos díjak nyertesei:
Szabó Éva, Nyíregyháza, Toldi utca 55/A.
Herrmann György, Kalocsa, Tomori u. 49.
Kain Katalin, Budapest, XIII., Sziget u. 38.

26. SZ. REJTVÉNYÜNK

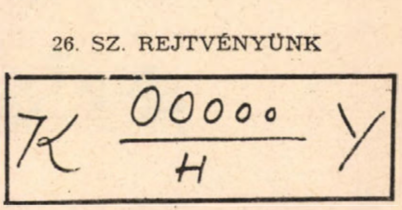

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb július 5-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

A GYANAKVÓ FÉRFI

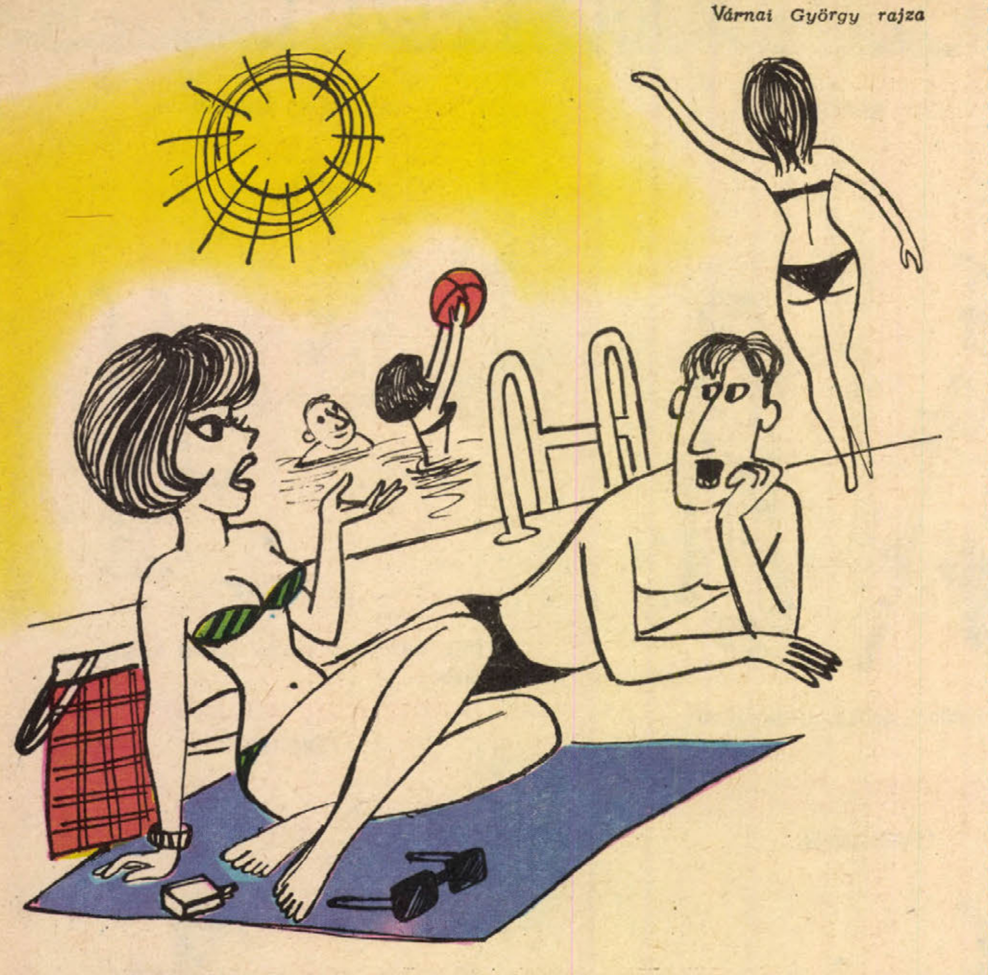

– Mondja, Lilike, hű tudna maradni hozzám addig, amíg úszom egy pár tempót?

ESTE A LIGETBEN

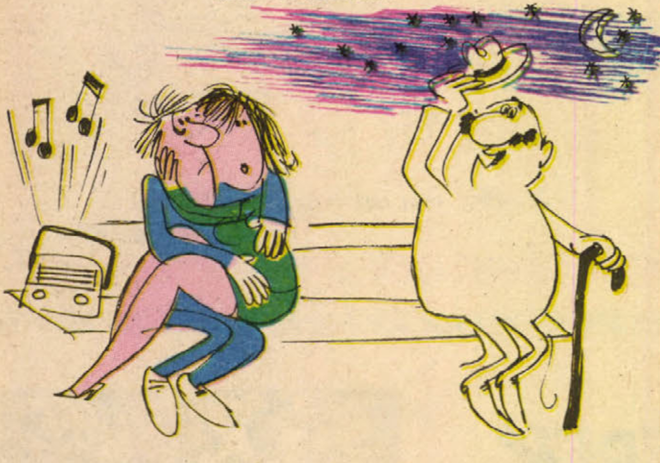

– Csak meghallgatom az időjárásjelentést és megyek tovább...

DÍNOM-DÁNOM

– Úgy látszik, jobban bírom az italt, mint őt...

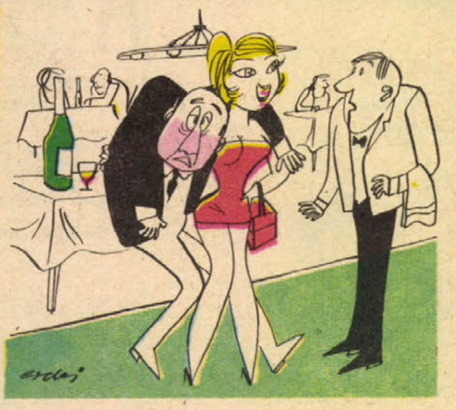

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A hajó, amelyen egy skót cég utazója hazatérőben volt, zátonyra futott. Másfél napi veszteglés után az utazó a következő sürgönyt küldte cégének:

„Hajóm másfél nap óta zátonyon stop kábelválaszt mit csináljak stop”

A válasz rövidesen megjött és ez állt benne:

„Vegye ki azonnal szabadságát stop”.

*

Prepatics Olaszországba megy a feleségével. Ellátogatnak Rómába, ahol többek közt megnézik az amfiteátrum romjait is.

— Na — mondja Prepatics — itt se nagyon sietnek a renoválással.

— Miből gondolod? — kérdi az asszony.

— Abból — feleli Prepatics —, hogy három évvel ezelőtt, amikor itt jártam, pont így nézett ki ez az épület.

NŐI DOLGOK

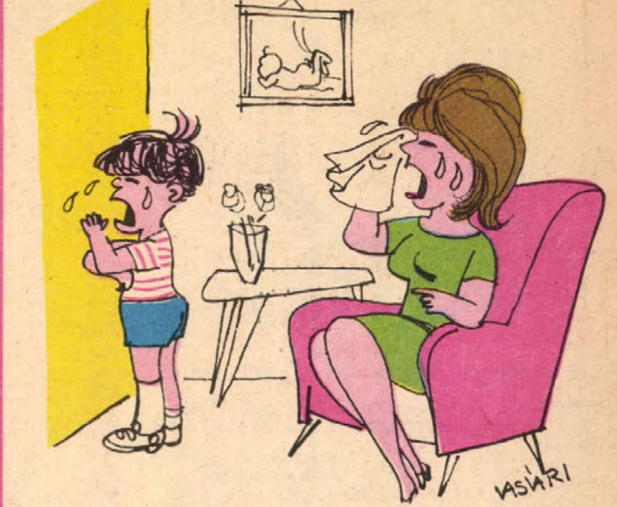

– Nekem ugyan bőghetsz!

SLÁGERSZERZŐ

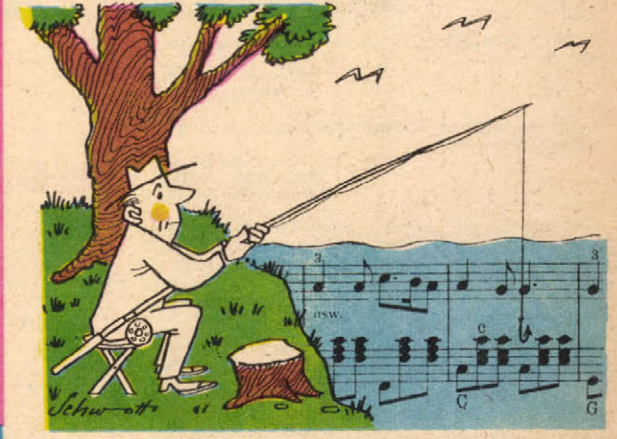

SZABADFOGÁSÚ BIRKÓZÁS

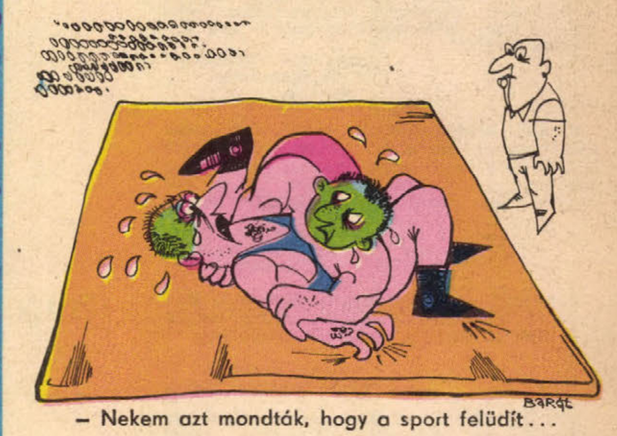

– Nekem azt mondták, hogy a sport felüdít...

CSEPELI HÁZIASSZONY

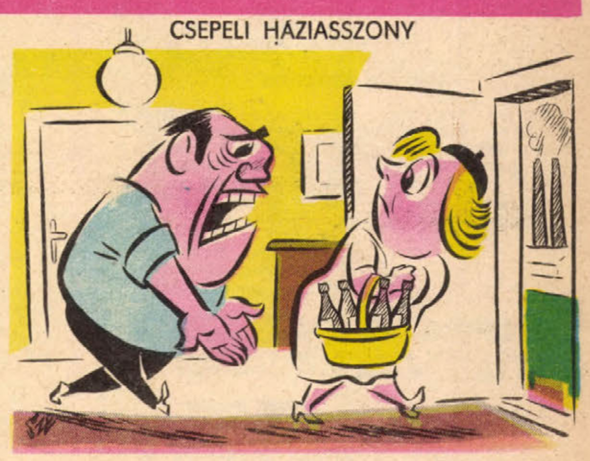

– Megőrültél, fiacskám? Holnap meccs van, és te vissza akarod vinni a sörösüvegeket?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.02701/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

folyam, 27. szám Ára: 1,80 Ft 1968. július 4.

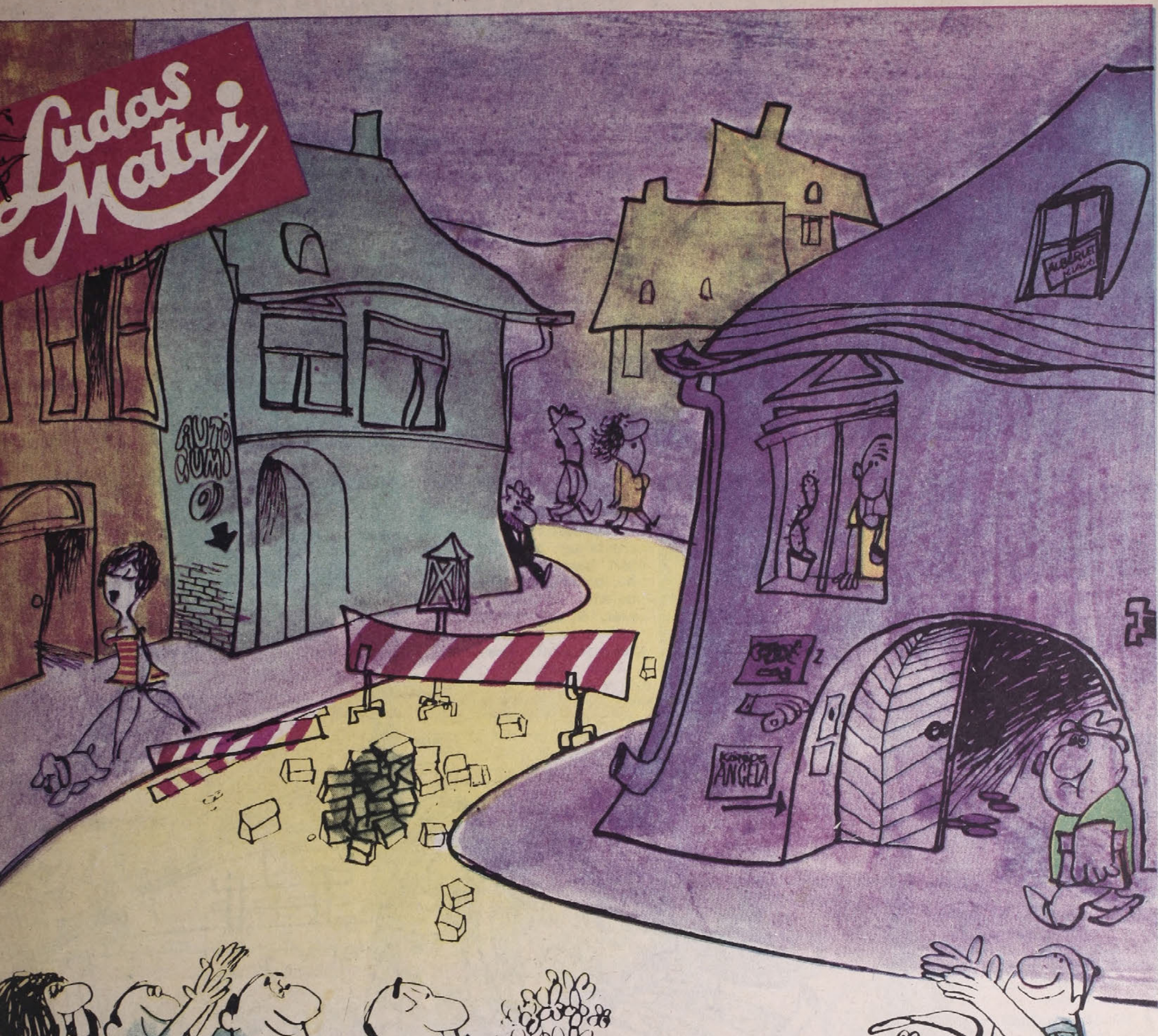
Ludas Matyi
AUTÓ GUMI
ALBÉRLET KIADÓ
ANGELA
AZ ÚT LEZÁRVA
Sajdik

Ferenc rajza

ÚTÉPÍTÉS — *Ezen az útrészen kezdte, mint inas, és innen megy nyugdíjba!...*

NEM TÖRÖDHETÜNK MINDENKIVEL

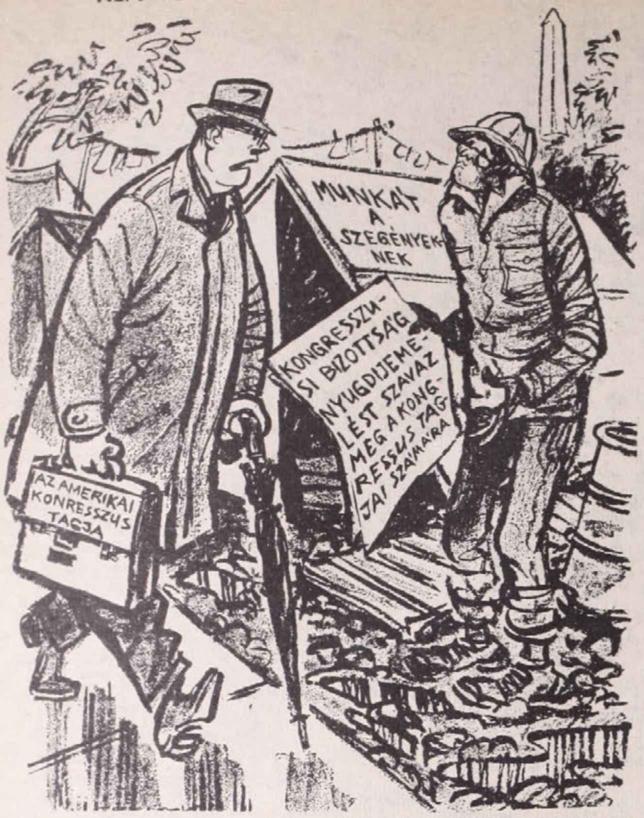
MUNKÁT A SZEGÉNYEKNEK
KONGRESSZUSI BIZOTTSÁG NYUGDIJEMELÉST SZAVAZ MEG A KONGRESSUS TAGJAI SZÁMÁRA
AZ AMERIKAI KONRESSZUS TAGJA

(Az „International Herald Tribune”-ból)

NYUGATI UDVARIASSÁG

Texasban élő unokafivérem levélben értesített, hogy barátai — egy házaspár — nemsokára Budapestre érkeznek, és arra kért: kalauzoljam őket. A hír némi aggodalommal töltött el, mert megállapodásom van az IBUSZ-szal, hogy én nem vezetek idegeneket, viszont ők nem írnak humoreszkeket ennek fejében. Újabb aggodalomra az adott okot, hogy a levélben jelezték: a házaspár kizárólag angolul beszél. Úgy ahogy megbarátkoztam a nyelvvel, de más slágerszövegeket fordítani — nem kell több 250 szónál —, még egy rövidebb novellánál is akad ideje az embernek szótárt forgatni, de a pergő texasi nyelvjárást megérteni és tüstént válaszolni, nehéz feladatnak ígérkezett.

Szerencsémre eszembe jutott egy Amerikát megjárt barátom jó tanácsa: ha betanulok öt-hat jólbevált udvariassági sémát, óriási sikerem lesz. Már a bemutatkozás után rebegjem el: ilyen rendkívüli szerencséről nem is álmodtam, hogy megismerhettem őket. Mondjam el a férjnek, hogy a felesége hallatlanul bájos, jól öltözött és csodálatos modorú, a búcsúzásnál biztosítsam őket, hogy életem végéig erre az estére fogok visszaemlékezni. Ha fényképet mutatnak a családtagokról, dicsérjem meg, milyen bájosak a leánykák, milyen értelmes külsejűek a fiúk, mire olyan hangsúllyal köszönik majd meg, mintha csak egy legördülő szikla elől rántottam volna el őket, megmentve életüket. Ha mindezeket betartom, lelkendezni fognak otthon rólam, hogy milyen széles látókörű, jó megfigyelő vagyok és milyen egyéni módon szemlélem a világot!

Így is történt. Egy apró különbséggel. A házaspár pergő nyelvvel egymást túllicitálva mondta el nekem a fenti közhelyeket, elvéve a lehetőséget előlem. Mindenesetre igen jólesett, hogy már a bemutatkozásnál kifejtették: ők nem is álmodtak arról, hogy megismerhetnek engem. Azt sem fogadhattam közömbösen, hogy jövendőbelimet milyen bájosnak, jól öltözöttnek és kitűnő modorúnak találták és különösen megfogott az a spontán megjegyzésük — amikor családtagjaim fényképét mutattam meg nekik —, hogy nagyon kedvesek, bájosak, értelmesek. Olyan hangosan köszöntem meg nekik, mintha épp a Dunából mentettek volna ki engem.

Mindenesetre őszintén örültem annak, hogy ilyen széles látókörű, jó megfigyelőképességekkel rendelkező, az életet egyéni módon szemlélő vendégeim voltak...

Tardos Péter

HIPPI-VICC

Várnai György rajza

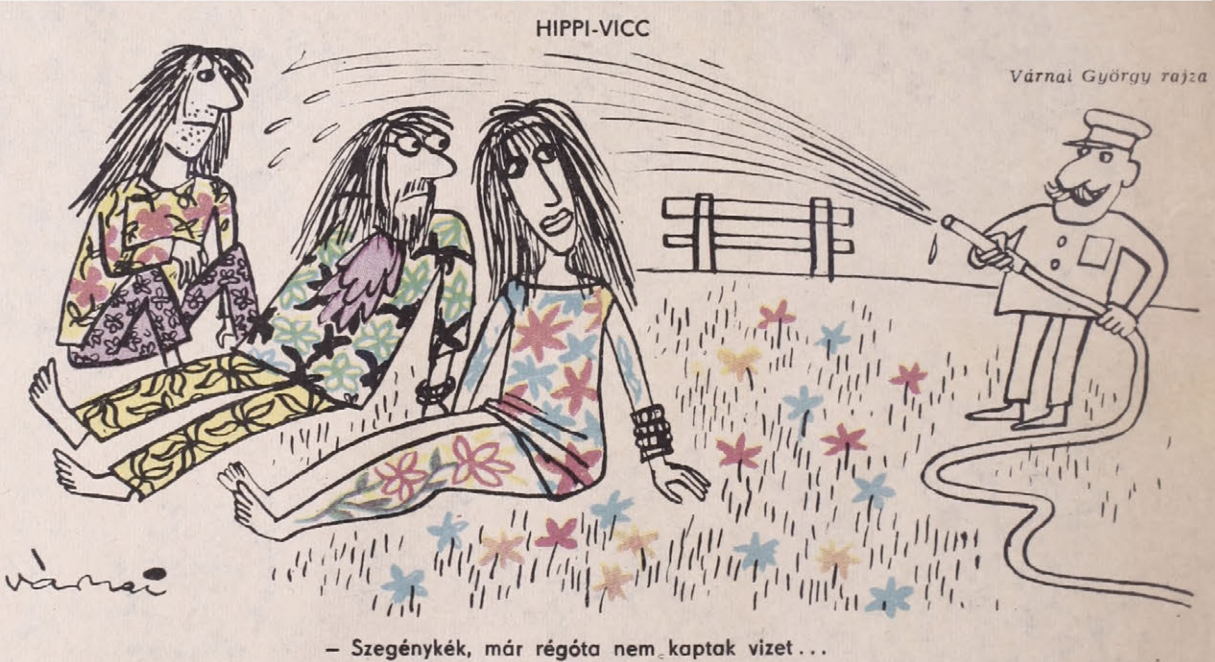

– Szegénykék, már régóta nem kaptak vizet...

Pesti tudósítónktól

Új könyv jelent meg, ezzel a címmel: *„A fák nem hajtanak fejet”.*

Mennyi mindent csinálnak a fák irodalmunkban és filmművészetünkben! Egyenesen elképesztő a fák tevékenysége. Kapásból a következő címek jutnak eszembe:

„A fák állva halnak meg.”
„Hogy rohannak a fák!”

Hát még ha mindehhez hozzáteszem, hogy most készülő új regényemnek ez a címe:

„A fák nem rúgnak gólt!”

*

Napjainkban a „lerendezés” szóval szegényedett nyelvünk. Mindent lerendezünk. Nem rendezünk, még csak nem is elrendezünk, hanem lerendezünk. Le!

Nyilván nemsokára a mozivásznon látható lesz, hogy a filmet lerendezte ez, vagy az, s a lottó tárgynyeremény sorsoláson kétszobás teljesen lerendezett lakást sorsolnak ki.

Reménytelen ellene a küzdelem, a lerendezés marad!

*

Sokan irigykednek a különféle világhírű csillagokra, énekesekre, filmszínészekre, s azt terjesztik róluk, hogy csillagászati összegeket keresnek.

Pedig dehogy! Itt van például Maria Callas, Rita Pavone, Petula Clark és Johnny Hallyday. Elképzelhető, milyen nyomorban vannak, ha szegény. éhező szüleiket sem tudják támogatni!

f. l.

ÉDES ÉLET

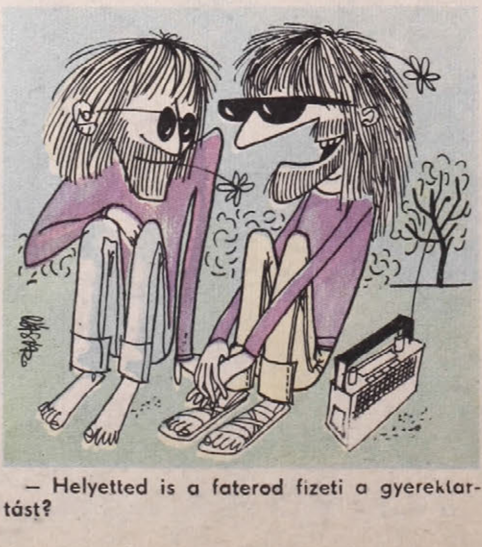

– Helyetted is a faterod fizeti a gyerektartást?

ŐSBEMUTATÓ

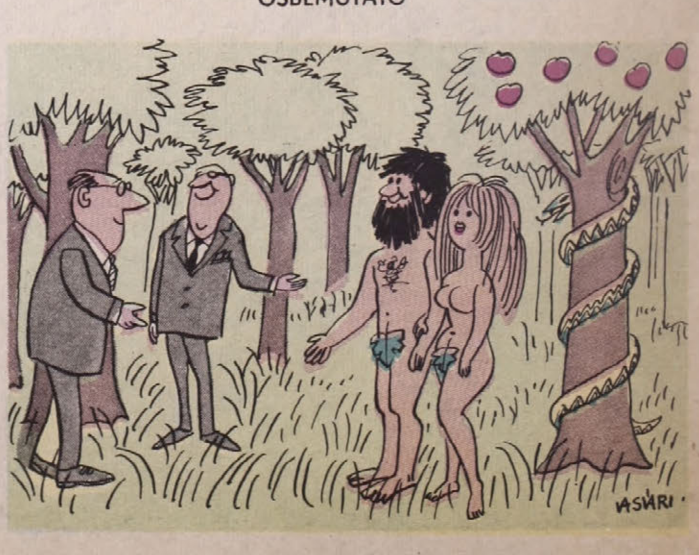

VÁRNÉZÉSEN

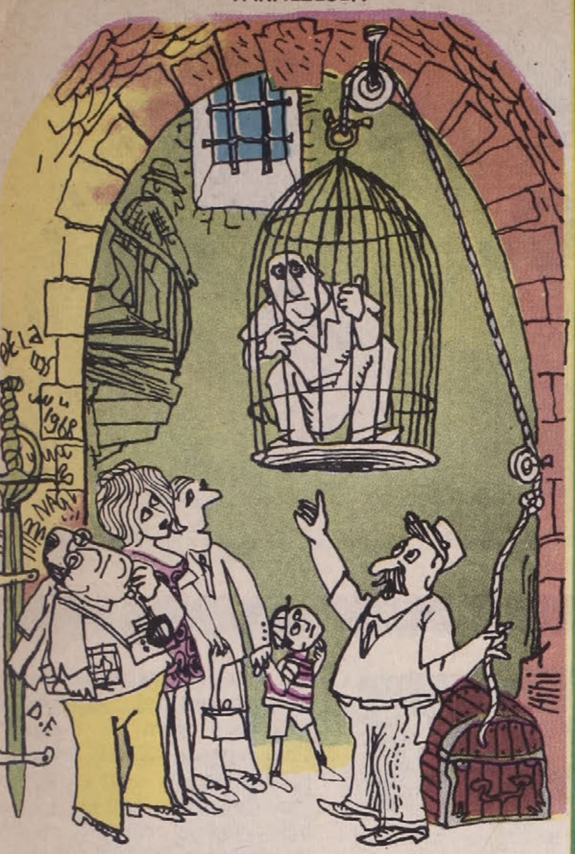

– Ebben tartjuk a falra firkáló turistákat . . .

HÓVÉGE

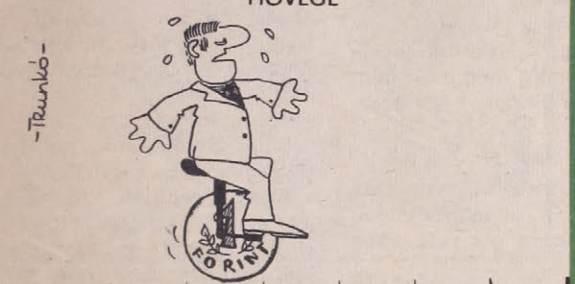

35. HÉT	Vasárnap	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat
	25	26	27	28	29	30	31
	Lajos	Izsó	Gebhard	Ágoston	Ernesztl	Rózsa	Erika

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOVA ÍRJAK?

Még 1963 tavaszán eladtam Simontornyán EB 40—75 forgalmi rendszámú motorkerékpáromat, részletre, azzal a kikötéssel, hogy amíg a motor nincs kifizetve, addig nem írjuk át új gazdája nevére. Az új tulajdonos mielőtt a motort kifizette volna, eladta másnak. Szállt a motor kézről kézre és elkerült a faluból is. Amíg a motor útját követni tudtam felszólítottam minden új tulajdonost az átírásra, de hiába. Közben az évi 120,— Ft adóját én fizettem.

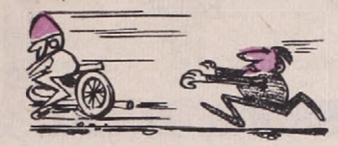

Jelentettem az esetet a helybeli rendőrségen. Azt a tanácsot kaptam, hogy írjak a cecei rendőrségre. (Akkor a motor Cecén volt.) Írtam. *Választ nem kaptam.* Közben a helybeli adóügyi csoportnál is kapálóztam kézzel-lábbal az adókivetés ellen. Azt a tanácsot kaptam, írjak a szekszárdi illetékkiszabási hivatalnak. Írtam. *Választ nem kaptam.* Írtam a Szekszárdi Megyei Rendőrfőkapitányságra. Kértem a motor rendszámának bevonását. *Választ nem kaptam.*

Most már ebben az ügyben nem tudom mit tegyek. Hová írjak? Más fórum ebben az ügyben nem illetékes csak a Ludas Matyi és — esetleg — az ENSZ.

Selyem Károly
Simontornya, Szarvas u. 17.

MINDEN RENDBEN VAN!

Most már bevallhatom, már a múlté: én bizony néha féltem. Attól féltem, hogy viszatérhetnek netalántán azok az idők, amikor az emberek nálunk nem lehettek eléggé szabadok, minek következtében féltek kinyitni a szájukat. Mert mi történt, ha valaki mégis megemlítette, mondjuk, a hibákat? Baja lett belőle. Nem említette meg tehát, inkább mindent szépített, nem beszélt csak a napfényes jókról. Abból nem lett baja.

De hát ez már a múlté, és néhány napja már tudom, végképp a múlté, nem félek én többé semmitől, mert tisztán látom, hogy senki se fél többé semmitől.

Önök most azt kérdezik, mitől lettem ilyen lelkesülten nyugodt?

Hát attól, hogy olvastam egyik kedvenc lapomban egyik kedvenc riporterem írását az építőipar helyzetéről. Hogy abban mik vannak megírva, kérem!

Olvashatjuk, hogy „részben a technológiai fegyelem hiányossága miatt” a házgyári elemek gyakran olyanok, hogy „nagyfokú torzulásukat az ajtólapok és ablakok nem tudják követni, ezért nem zárnak jól.” De hát ez még hagyján, mert lehetséges, hogy a gyártók arra számítottak: az ablakok és az ajtólapok olyanok, mint a jó detektívek, és igenis tudják követni akár a legnagyobbfokú torzulásokat is.

Ámde később kiderül még sok minden. Például az, hogy az ellenőrzéseknél megvizsgált tömör téglák 34 (!), a magasított téglák 57 (!!), a kettősméretűek 86 (!!!) százaléka rosszabb volt a névleges minőségnél. Továbbá, hogy „a hornyolt cserép” egyetlenegy (!!!!) ellenőrzött próbája sem volt megfelelő. Na és a kőanyag burkolólapoknál, mit gondolnak, hány próba nem volt megfelelő? Eltalálták: egyetlenegy sem.

Miután nem akarom idézni a cikkíró teljes szövegét, (még beperelne plágiumért) csak arra hívom fel a becses figyelmeket, hogy a mozaiklapokról meg azt tudjuk meg: „a hajtószilárdsági eredmények évről évre romlanak” — és máris visszatérek az elvi tanulságokhoz.

Ugyanis én gondosan elolvasva a cikket, megállapitottam, hogy szerzője minden egyes tételét illetékes tájékoztatóktól tudta meg. És ezekután tört ki rajtam az elöljáróban idézett lelkes megnyugvás, mert végiggondoltam:

A cikkíró cikkét megírta. Lett belőle baja? Nem, nem lett.

A nyilatkozók nyilatkozatukat nyilatkozták. Lett belőle bajuk? Nem, nem lett.

A hibaelkövetők hibájukat elkövették. Lett belőle bajuk? Nem, nem lett. Talán ha egy-két százaléknyi hiba lett volna, lehetett volna bajuk is, de száz százaléknál? Ugyan már!

Hát ilyen nyílt, nyugodt immár nálunk a légkör.

Gombó Pál

AMERIKAI CSENDÉLET

Fülöp György rajzai

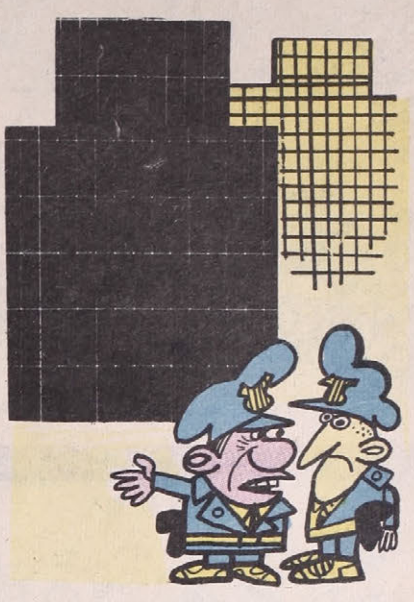

– Olyan különös nap ez a mai. Már elmúlt dél és még nem lőttek le senkit sem.

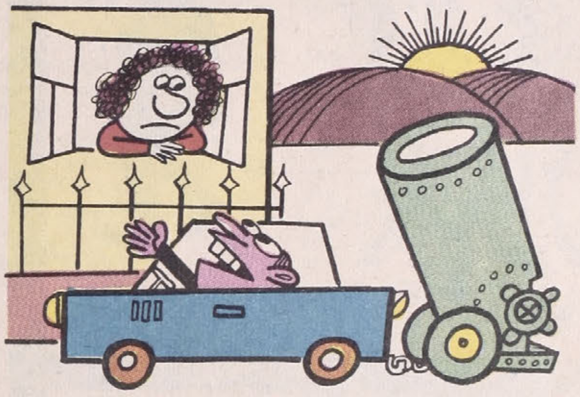

– A Smithéknek már géppuskájuk van, vettem egy mozsárágyút.

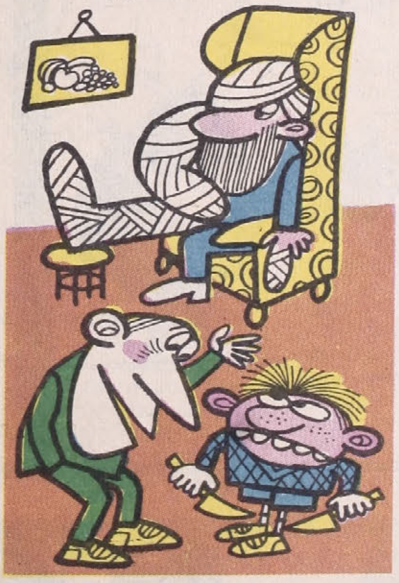

– Ha jó leszel és nem szurkálod mindig a nagypapát, kapsz egy szép látcsöves puskát.

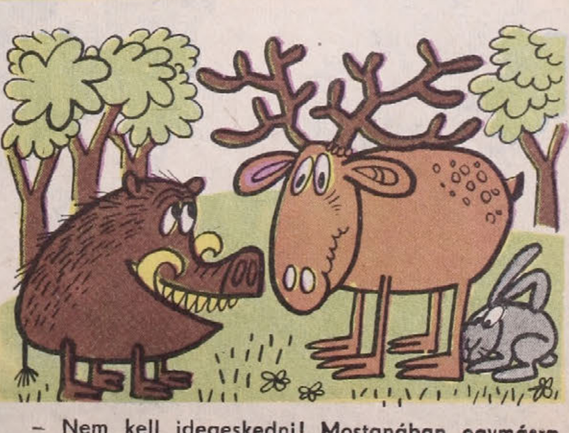

– Nem kell idegeskedni! Mostanában egymásra vadásznak.

IPARI TÉVÉ

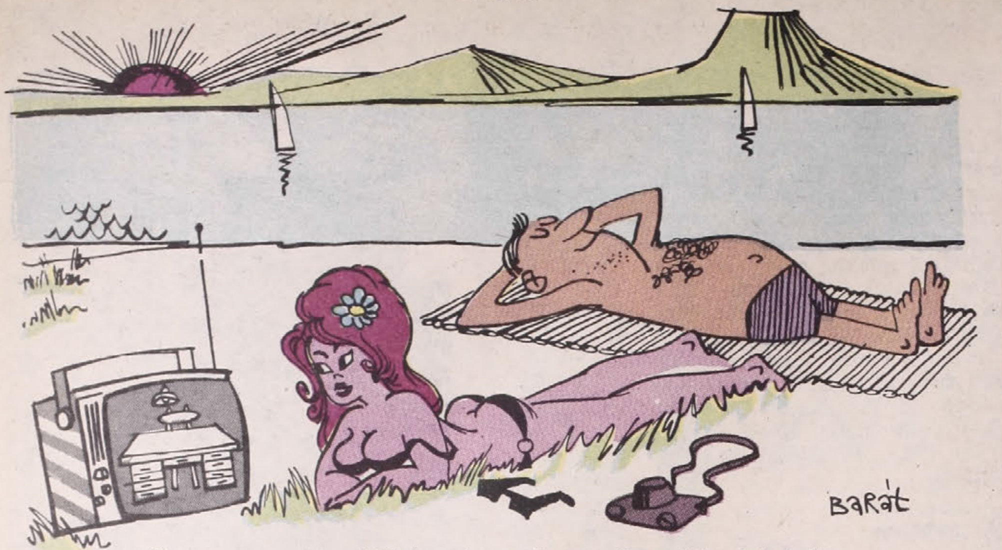

– Napozz nyugodtan, Miklós, még senki sem ül az íróasztalodnál...

ELMARAD A PESTI BIKAVIADAL

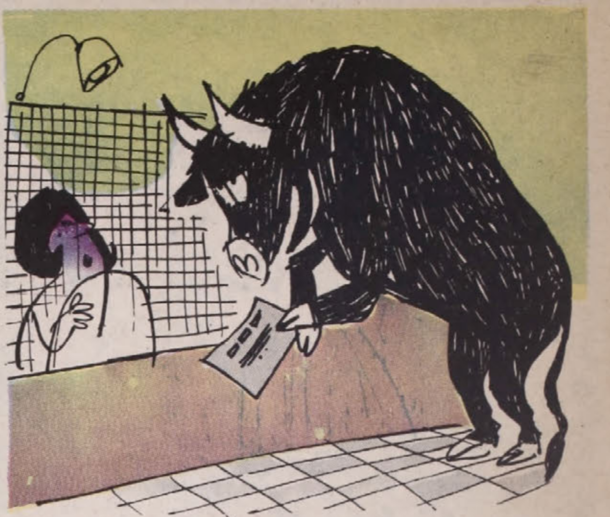

– Egy köszönő táviratot szeretnék feladni Magyarországra!

HÍRES EMBER

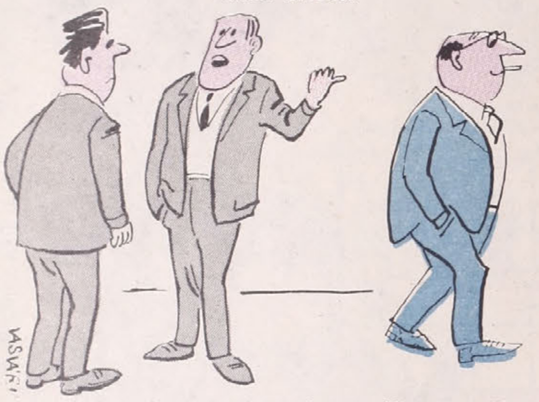

– Csak azért nem jutott be a „Ki mit tud"-döntőbe, mert túlkoros...

MINIVIZOR

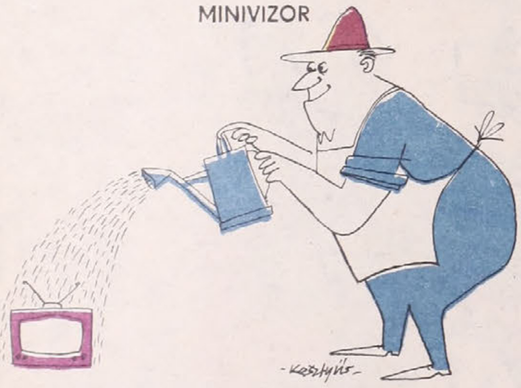

* * * * * * * *

ELMÚLÁS

Nem tudom, mi van velem. Olyan borongós hangulat fogott el. Verdi requiemjét dúdolgatom, de nem jól emlékszem a dallamra. Áttérek a Szomorú vasárnapra. Miért él az ember és meddig?

Hát igen, az elmúlás csak elmúlás maradt a történelem folyamán, hiába találta fel az ember a gőzgépet, az űrhajót és a magnót, az ember nem él örökké és ez a gondolat néha kínosan érinti.

Régi nagyok jutnak eszembe. Arisztotelész milyen okos volt, Nagy Sándor milyen hatalmas volt, Heléna milyen szép volt, Dáriusz milyen gazdag volt, és már egyik sem él. Helyes ez?

Hol van a neandervölgyi ősember, hol van már a tavalyi hó, hol van az a nyár?

Miért vagyok ilyen gyászos hangulatban? Hiszen még nem hervad ligetünk, díszei sem hullanak. Híves, borongós nap sincs, sőt, az évszakhoz képest meleg idő, átfutó esővel, esetleg zivatarral, a zivatarok alatt szélélénküléssel. Mégis az jár az eszemben, hogy nincsenek már régi görögök, csak új görögök vannak és azok is katonai diktatúrában élnek.

Elmúlt az őskor, az ókor és a középkor is, pedig azokban az időkben ilyesmire kevesen számítottak. Már látom a jelenkor sötét jövőjét, s szerintem a jövő sem tarthatja magát. Atlantis is elsüllyedt, pedig még csak nem is teljesen biztos, hogy létezett.

Bizony, bizony!

Elhull a virág, eliramlik az élet, kidől a fa mandulástól, sejde, nincsen ott már több kikelet.

Képtelen vagyok parancsolni bús gondolataimnak. Egyik jön a másik után. Elmúlás elmúlást követ. Maga az elmúlás persze többféle lehet. Én megmondom úgy, ahogy van, én nem helyezek súlyt arra, hogy holttestemen át fújó paripák száguldjanak a kivívott diadalra. Nyilván másfelől is meg lehet közelíteni a kivívott diadalt.

Eszembe jut Matuzsálem. Istenem, még élhetett volna az öregkor derűjében. És ha közöttünk lenne Michelangelo, mennyi szép mai témát dolgozhatna fel képzőművészetével! Nem is beszélve Shakespeare-ről, aki néhányszáz esztendő alatt még jobban megérett volna és talán megírta volna a Hamlet folytatását.

Hát nem kár ilyen emberekért?

Jó, jó, tudom, halhatatlanság is van a világon, utókor is, de hideg sört nyáron csak halandó ember tud kortyolgatni.

Hajh, hajh!

Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban? Hol vannak a gepidák, a föníciaiak és az aztékok? Sehol! Hulló falevél, suttogva beszél, amin nem is lehet csodálkozni, hiszen lehullott a rezgő nyárfa arany színű levele.

Így ballagok, botorkálok, borongva, eltelve az elmúlás sötét gondolataitól.

Miért? Mi van velem?

Úgy fogott el ez a nyomasztó borúlátás, mint valami járványos betegség...

Hopp!

Járvány, KÖJÁL... fagylalt!

Megvan!

Fél órája ettem egy adag fagylaltot!

Feleki László

JÁRÓKELŐK

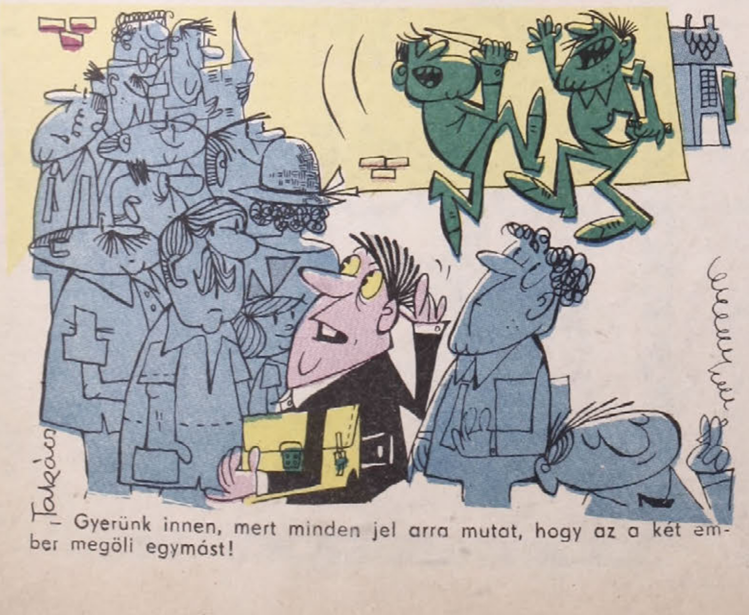

– Gyerünk innen, mert minden jel arra mutat, hogy az a két ember megöli egymást!

TRÉFÁS PÁCIENS

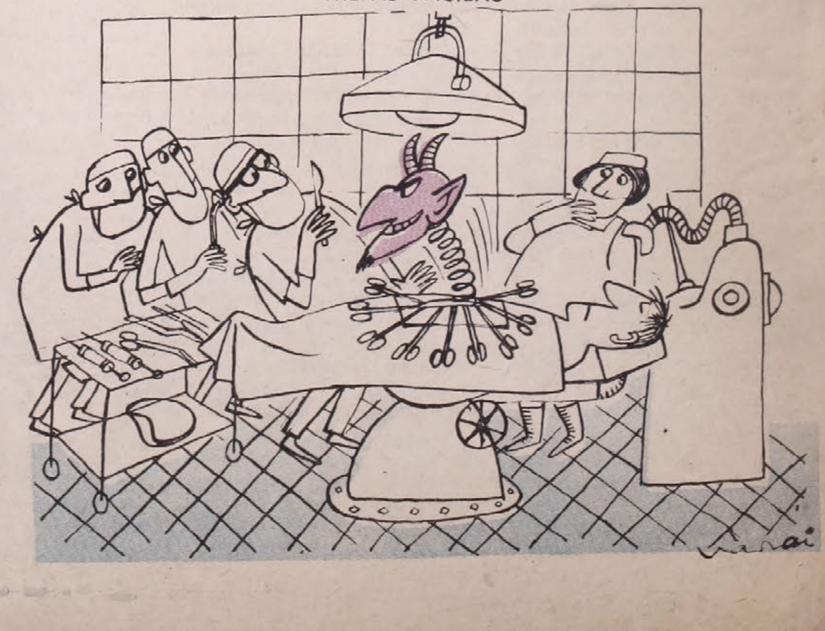

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIÉ A JÁRDA?

A Harminckettesek tere 6. szám alatti szövetkezeti lakóházunk árkádjai alatt a járda olyan súlyosan megrongálódott, hogy már balesetveszélyessé vált. Mivel a járdát a tanács építtette és a közforgalom is azon bonyolódik, természetesnek találtuk, hogy a VIII. kerületi tanácsot kérjük fel: sürgősen intézkedjék az ügyben.

Hosszú hallgatás után nagyon meglepő választ kaptunk. Minket, a lakásszövetkezetet utasította a tanács, hogy a balesetveszély okát vizsgáltassuk ki és szüntessük meg. Indoklás: a járda telekhatáron belül esik.

Ezek szerint a járda magántulajdonunk? Akkor esetleg el is zárhatjuk a közforgalom elől? De akkor a kizárólag ezen a járdán megközelíthető élelmiszer, bőrdíszmű, és háztartási boltok vevői hogyan jutnak be az említett üzletekbe?

Esetleg szedhetünk kövezetvámot az ott áthaladóktól, s annak összegéből rendszeresen karbantarthatjuk azt a járdát, amelyet — ismétlem — a tanács készíttetett és az egész közforgalom használ?!

Helédi Ervin elnök,
VIII/1. Lakásszövetkezet

A STREBERSÉG TETEJE

Várnai György rajza

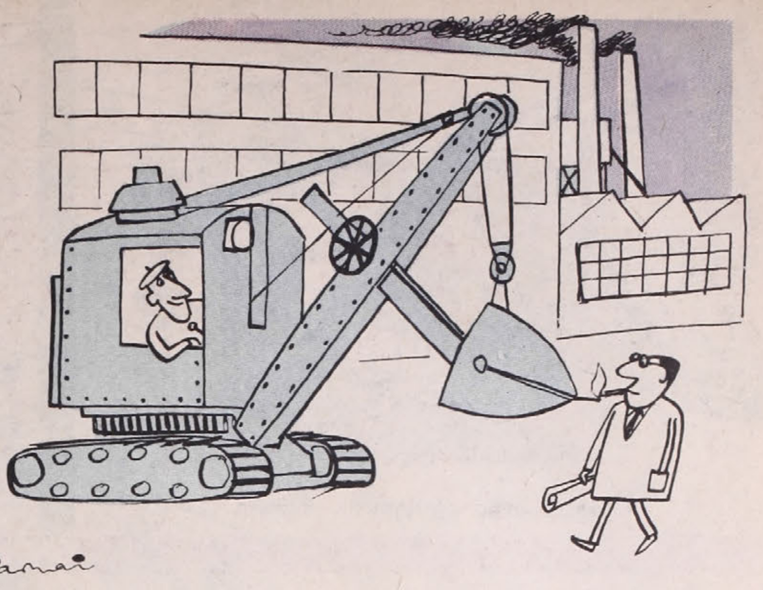

A MAMMUTOK KIMÚLÁSA

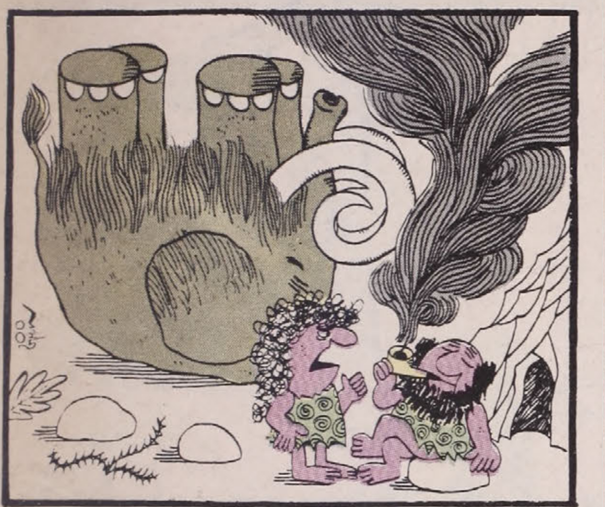

– ... mert nem bírják elviselni ezt a büdös pipafüstöt!...

ROMANTIKA

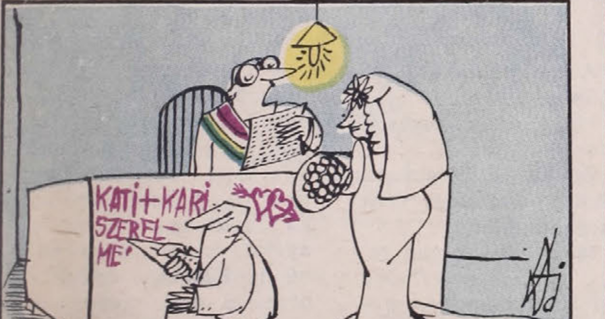

HANS GMUR:

SZÍVTOTÓ

1969. május 17-én, a zürichi pályaudvar első osztályú éttermében, egy harmadosztályú kávét szürcsölgettem és újságot olvastam. Ám ez utóbbi tevékenységet hamarosan abbahagytam, az újság annyira üres volt. Körülnéztem, és tekintetemet egy idősebb úr vonta magára, aki a mellettem levő asztalnál ült és feszült figyelemmel egy totócédulát töltött ki.

— Ki vezet mostanában? — kezdtem el a társalgást.

Az idősebb úr feltekintett, és látható élvezettel kortyolt egyet söréből, gondosan letörölte bajuszáról a habot, azután kivágta:

— Texas!

— Nem is tudtam, hogy a texasiak jó futballisták — mondtam csodálkozva.

Az öregúr értetlenül bámult rám.

— Ki beszél itt futballról?

— De hiszen ön, ha nem csalódom, egy totócédulát tölt ki.

— Úgy van.

— Márpedig a totózás elképzelhetetlen futball nélkül.

— Ön nem tart lépést az eseményekkel — oktatott ki rosszalló fejcsóválással az öreg.

— A futball már nem érdekli a totózókat, amióta van szívtotó.

— Micsoda? Szívtotó?

— Még nem ismeri? Nagyszerű játék!

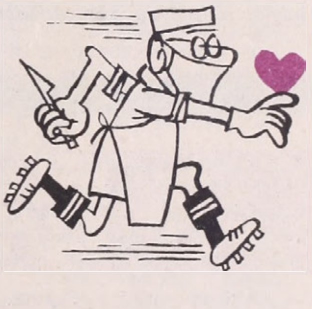

Ezután felvilágosított: amióta egy okos ember rájött arra, hogy a szívátültetést ne tudományágnak, hanem sportágnak tekintsék, több ország szívsebészei nemes versengésbe kezdtek. A kérdés a következő: egy hét leforgása alatt két orvoscsapat közül melyik tud az egyik mezőnyből (adományozó) több dobogó szívet a másik mezőnynek (befogadó) juttatni.

— És kiket tart ön esélyesnek? — kérdeztem az éltes sportbaráttól.

— A texasi csapat jár az élen. A franciák válogatott csapata is előkelő helyet foglal el, de vidéki csapatuk hátrább került. Az angolok pedig számításba sem jöhetnek, a múlt héten egyetlen labdát sem rúgtak a kapuba — úgy értem, egyetlen szívet sem ültettek át egyetlen mellkasba sem.

— És Dél-Afrika milyen helyet foglal el? — kérdeztem.

— Dél-Afrika? Dél-Afrika egyáltalán nem vesz részt a viadalban.

— De hiszen ők voltak az elsők ...

— Igen, igen. De amikor a szívátültetést olimpiai sportágnak minősítették, az afro-ázsiaiak kívánságára a fajüldöző Dél-Afrikát nem engedték versenyezni.

Kíváncsiságom még mindig kielégítetlen volt.

— Hogyan befolyásolja a totóeredményt, ha egy beteg az átültetés után meghal?

— Sehogyan sem. Csak a mellkasokba átültetett szívek száma számít. Hogy a páciens túléli-e a műtétet vagy sem, az teljesen egyre megy.

(Fordította: Munkácsi Mária)

KÜLFÖLDI JÁTÉKVEZETŐ

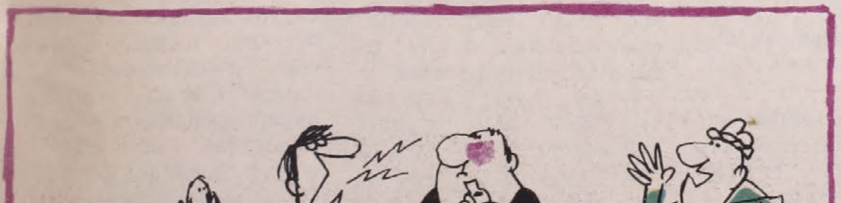

Az áruló

EZ MOST A DIVAT

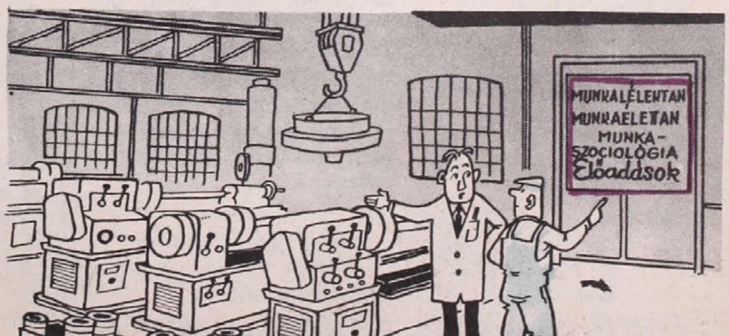

– Miért üres a műhely, hol vannak az emberek?
– Az előadáson ...

A KÖNYVBARÁT

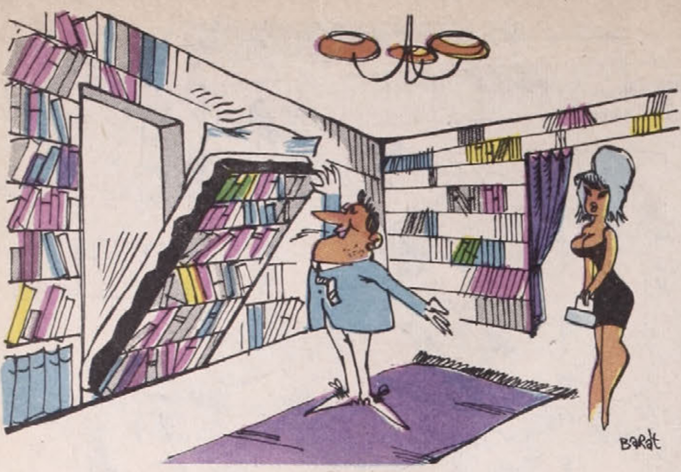

– Később majd olvasgatunk, Évácska...

VAN ILYEN IS...

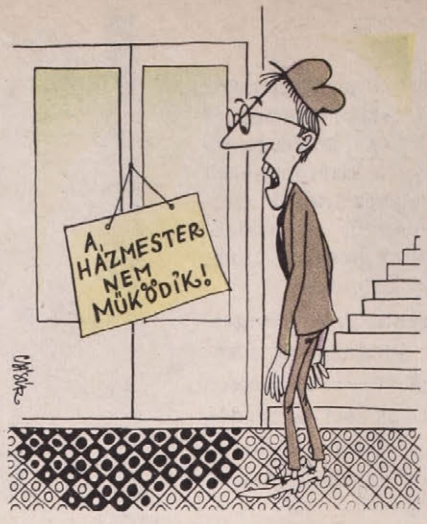
A HÁZMESTER NEM MŰKÖDIK!

GÉPESÍTETT KÖLTÉSZET

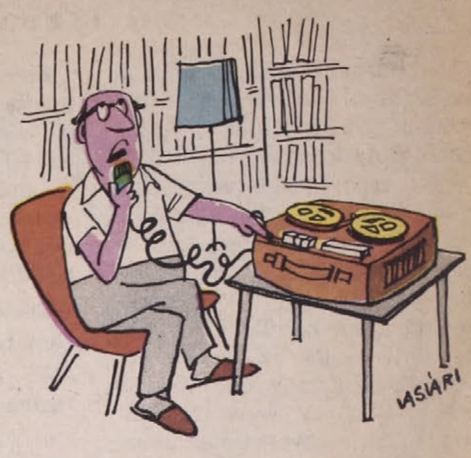

– Zúg az erdő, vessző, új bekezdés...

SZIGORLAT A SORBONNE-ON

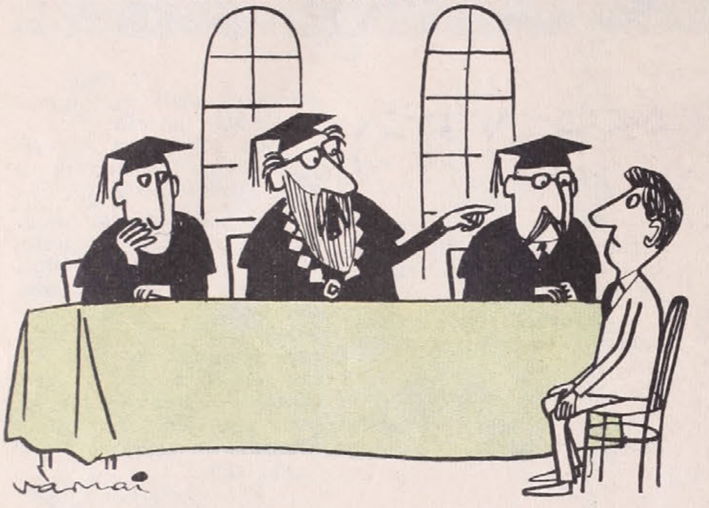

– ... és mit csinál, jelölt úr, ha a rendőrség könnyfakasztó gázt használ?...

FIZETÉSNAP

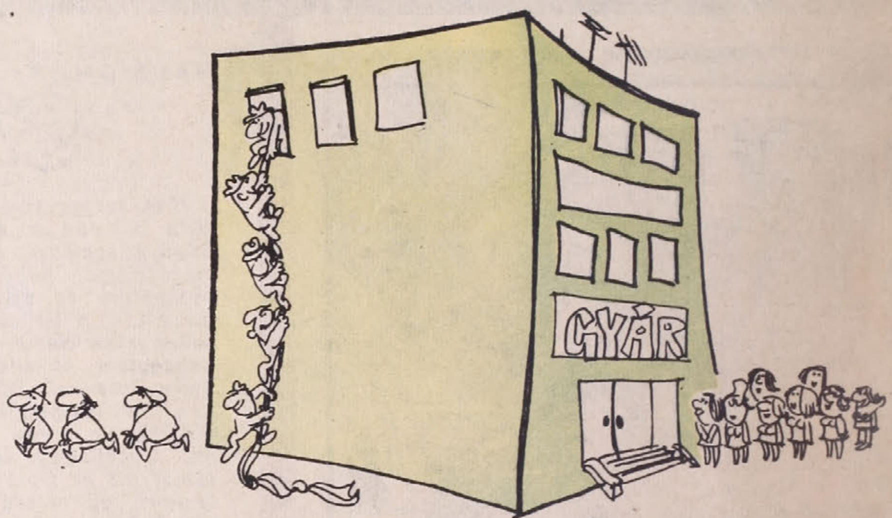

KÉRELEM

Kora reggel csengetnek. A házfelügyelő jön egy hölggyel és egy úrral.

— Tessék. Jó reggelt.

— A kartársak a házkezelőségtől vannak.

— Tessék beljebb kerülni.

— Hivatalosan — mondja nyomatékkal a kartárs.

— Jó, azért tessenek csak kényelembe helyezkedni.

Leülnek. Most a kartársnő szólal meg:

— A házfelügyelő jelentette, hogy ön nem hajlandó bejönni a házkezelőségre.

— Nem bizony, mert nincs időm.

— Márpedig a kérelmet alá kell írni.

— Nem kérek én semmit.

— Már hogyne kérne. Liftkulcsot kér.

— Dehogy kérek. Megvettem, kifizettem, tessék, meg is mutathatom.

— Értsünk a szóból. Ön a liftkulcs használatát kérelmezi.

— Nem kérelmezem.

— Engedély nélkül pedig nem használhatja.

— Akkor nem fogom használni.

Ez láthatóan meglepi vendégeimet.

— Hogyhogy nem fogja használni?

— Úgy, hogy gyalog járok fel az emeletre.

— Éspedig miért?

— Mert nem vagyok hajlandó kérvényt beadni.

— Ha pedig nem ad be kérvényt, akkor...

— Ezt már tisztáztuk, kartársaim — mondtam békésen. — Akkor nincs jogom kinyitni a liftajtót. Tudomásul vettem.

— De miért tetszik ilyen makacs lenni, lakótársam — kiált fel kétségbeesve a férfi kartárs. — Hát be tetszik jönni...

— Nem megyek.

— De miért nem?

— Mert nincs önökkel semmi dolgom.

Megint ott vagyunk az ügy legelejénél.

— Kérem — mondja türelmesen —, kérem, én tudom, hogy a kedves lakókkal nehéz. A kedves lakóknak alá kell írniok, hogy a kulcsot átvették.

— Jó. A házfelügyelőtől vettem át, neki aláírom.

— Alá kell írnia azt is, hogy tudja a liftet kezelni.

— Azt is aláírom.

— A kimutatásra személyi adatait rá kell írni. Hogy hány éves.

— Egyrészt úgyis tudják, mert folyton kifüggesztik az életkoromat a kapu alá, másrészt öt évet úgyis letagadok.

— Ne tessék viccelni.

— Dehogynem viccelek, ez a foglalkozásom. Egyébként önök viccelnek.

— ?????

— Miért nem adják oda az ívet a házmesternek, aki úgyis naponta bemegy önökhöz, hogy írassa alá a liftkulcsban bűnös lakókkal. Nem egyszerűbb egy ívet kiadni, mint házanként harminc-negyven lakót berángatni?

— A házmesternél napokig hányódnék az ív.

— No és? Kinek van szüksége rá?

— Azt ugye nekünk kell őriznünk.

— Majd őrzik pár nap múlva.

— És az ív bizalmasan kezelendő. Azt nem vehetik kézbe a lakók.

— Miért? Titok van rajta?

— Nem tudom kérem — mondta most már kínban a kartársnő. — Mi csak azért jöttünk, hogy figyelmeztessük önt, hogy tessék bejönni, kérelmét beadni, az ívet aláírni.

— És ha már idefáradtak, miért nem cipelték most magukkal az ívet? Itt mindjárt alá is írhatnám.

— Azt nem lehet. Be kell jönni. És kérelmet kell beadni.

— Hagyjuk az egészet. Én vettem egy kulcsot, megfizetem érte a havi húsz forintot, zsebben hordom, sose dugom a liftajtóba, és ezzel el is búcsúzunk, jó?

— De hát tessék bejönni, beadni a kérelmet...

— Nézzék, ha véletlenül arra vinne az utam, sőt, ha átesnék a küszöbön, még akkor se mennék be és főleg nem adnék be kérelmet.

— De hát miért?

— Mert unom. Mert nem vagyok hajlandó a Közértben reagálni arra a felszólításra, hogy *„tessék kérni"*, mert nem *kérni* mentem be, hanem *vásárolni*. És tüzelőt sem óhajtok *igényelni*, hanem *megrendelni*, tanfolyamra és társasutazásra nem kívánok *kérelmezni*, hanem *jelentkezni* és *befizetni*. Útlevelet nem óhajtok *kérni*, hanem *kiváltani*. És nem *kérem* a liftkulcsot, pláne nem *kérelmezem*, hanem *megveszem*. És egyáltalán nem vagyok hajlandó kérni, kunyerálni, instálni, könyörögni, térdreborulni olyan dolgokért, amiket nem igényelni, kérelmezni, hanem egyszerűen megvásárolni, elhozni, kiváltani, vagy elvinni szokás. Nem élünk feudalizmusban, nem...

— Szóval nem tetszik kérelmezni.

— Nem.

— Hát... de ez valahogy nincs rendben.

— Ugyanezt mondom én is.

Fehér Klára

Az írónak most megjelent „Nem vagyunk ördögök" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

ÖNKRITIKA

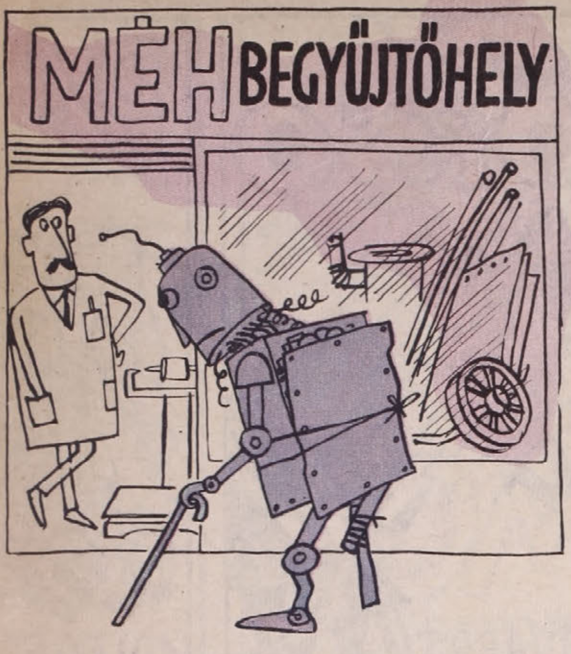

TIPUSHAZAK

Endrődi István rajza

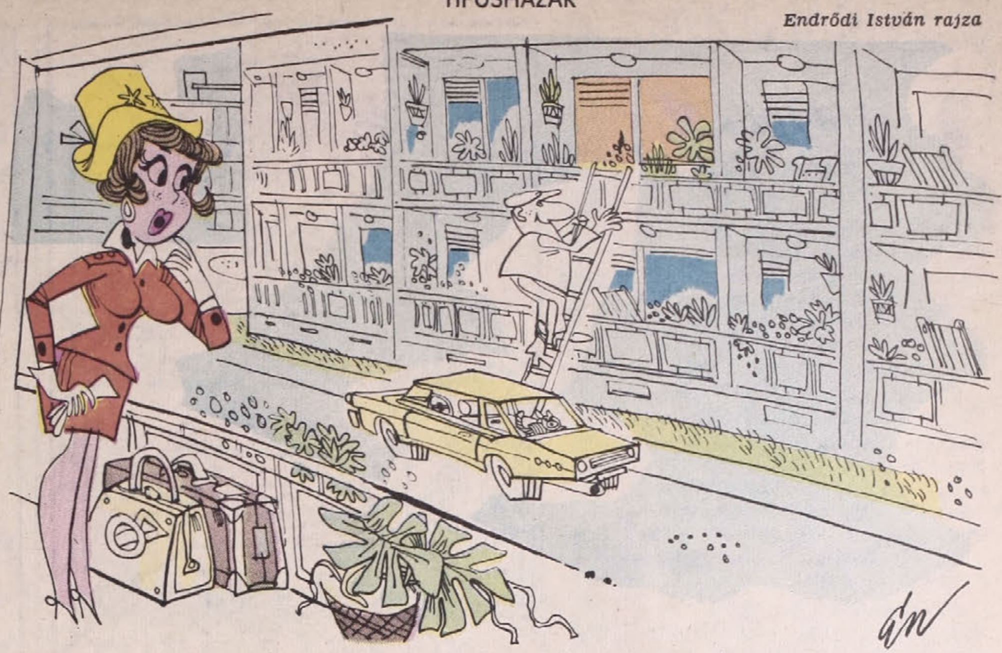

— Ez a szerencsétlen, a másik házból akar megszöktetni ...

LAKÁSCSERE

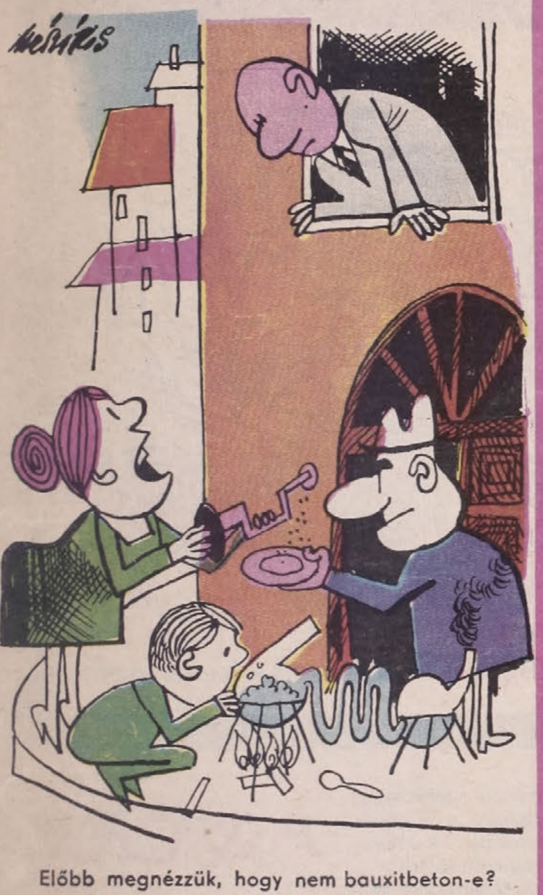

Előbb megnézzük, hogy nem bauxitbeton-e?

ÜGYELET

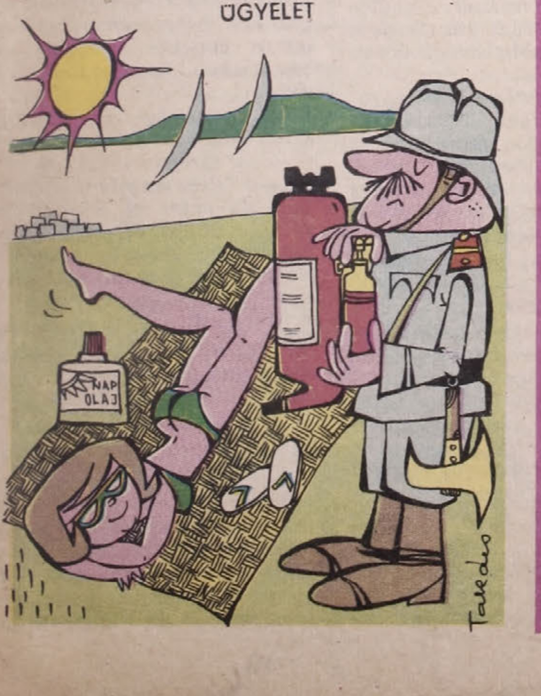

Kedves Ludas!

FŐ A BIZALOM!

Cipőt akartam venni a Bőripari Szövetkezeti Boltok 1. számú fiókjában, a Lenin körúton. Mutattak is kedvemre valót, fel is próbáltam a jobblábast, príma volt. De régi rossz szokásom, hogy szeretem egyszerre mindkét lábamon kipróbálni az új cipőt, mert csak úgy tudom meg, hogy igazán otthonosan érzem-e majd benne magamat. Kértem tehát a ballábasat is. A nagyon kedves, mindenben előzékeny kiszolgálónő pironkodva mondotta, hogy azt csak akkor adhatja ide, ha a jobblábasat előbb lehúzom és visszaszolgáltatom. Azt a rendelkezést kapta ugyanis „fentről", hogy nem adhatja ki egyszerre mindkét cipőt a vevőnek ...

Ha már ennyire nem bíznak a vevőben a szövetkezeti cipőboltok gazdái, akkor legalább azt tegyék lehetővé, hogy betétdíj, kaució, esetleg kézizálog előzetes letétbe helyezése után felpróbálhassa a vevő mindkét cipőt egyszerre. Vagy pedig menesszenek egy küldöttséget az állami cipőboltokba a kérdés tanulmányozására. Ott ugyanis nincs ilyen probléma.

B. A.
Budapest

„NEVE, HA VAN ..."

Öles hirdetés adta tudtul a lapokban, hogy a Ruhaipari Ktsz új pantalló-készítménynyel áll a nagyérdemű nadrágfogyasztó közönség rendelkezésére. Fent említett ruhaipari termék mosható is, éltartó is, mindkét tulajdonsága felettébb vonzó, engem azonban mégsem ez csábít a vásárlásra, hanem — a neve. Merthogy az is van neki, nem is akármilyen: . „LEONARDO"! Ez igen, ebből veszek! És remélem, sikerül vennem hozzá majd egy MICHELANGELO-inget, egy DANTE-cipőt és egy PETRARCA-zakót is!

R. V.
Debrecen

LEHET EGY ETŰDDEL KEVESEBB?

Elolvastam a Ludas legutóbbi számában azt a színes kis mozaikot, amely a hangzatos „Kilenc kis etűd" alcímet viseli. Most nem tudom: a tizedik vagy nem eléggé kicsi, vagy nem eléggé etűd? Mert akárhogy számolom is, ez semmiképp sem kilenc, hanem tíz. Tessék csak utánaszámolni!

L. K.
Budapest

Szeretve tisztelt „pesti tudósítónk", f. l., szeretettel üdvözli (Ludas, 1968. június 20.) egy nyomda szedőit, „abból az alkalomból, hogy magyar újságban — az Esti Hírlapban — végre helyesen jelent meg a franciák egykori császárának neve: Napoleon és nem Napóleon, hosszú ó-val. Nem tudom, ki találta ki a hosszú ó-t ..."

Ki? Azt hiszem, Simonyi Zsigmond, a kiváló nyelvtudós. Legalábbis úgy látom, hogy a helyesírási szabályzatok közül az ő úgynevezett iskolai helyesírásában fordul elő első ízben, 1903-ban. Az akadémiai szabályzat csak néhány évtizeddel később tért át a hosszú *ó*-s írásmódra.

Nemcsak f. l., hanem mások is megbotránkoznak a hosszú *ó*-s *Napóleon*-on. Pedig nincs rá okuk. Hogyan, hogyan se, elfelejtik, hogy ez a *Napóleon* keresztnév, mint más uralkodók neve, nem családnév. Tudvalevő, hogy vezetékneve *Bonaparte* volt. A latin írású nyelvekből átvett családnevet valóban nem szabad megváltoztatnunk magyar szövegben sem. Tehát csakugyan helytelen volna teszem azt írni: *Bonapárte.* A *Napóleon* azonban — ismétlem — keresztnév. Bonaparte Napóleon (1769) augusztus 15-én született, ezért kapta a keresztségben a *Napóleon* nevet. Augusztus 15-e tudniillik Napóleon napja, a diocletianusi keresztényüldözés idején, 305-ben halálra kínzott Napóleon vértanú ünnepe.

A keresztnév a mi nyelvünkben sem olyan megváltoztathatatlan írásmódú, mint általában a vezetéknév. Még ha némelykor betűről betűre azonosan írjuk is azt a keresztnevet, előfordul, hogy hosszan ejtett magánhangzójának betűjére előbb-utóbb feltesszük az ékezetet. Az *Otto* nevű német-római császárok mindegyike nekünk *Ottó.* Az angol *Richard*-ok nekünk *Richárd*-ok, akár Oroszlánszívű őfelsége, akár közönséges szívű. Az *Orbán* nevű pápákat minálunk így is hívták, írták: *Urbán;* másutt persze *Urban*-ok ők. Így sorolhatnám tovább a felséges és szentséges neveket, külföldi ékezetnélküliségükben és honi ékezetességükben.

Minél gyakrabban emlegetjük az ilyen neveket, annál hamarabb hozzáidomul helyesírásuk kiejtésükhöz. Így történt a *Napóleon* névvel is a századforduló táján. Éppen a nagy korzikait fosztanók meg az ékezet ékességétől? Őt, akinek a nevéből még nemrégen is ezt az értelmet hüvelyezték ki, görögösen: „völgyi oroszlán"? (A legendátlan szófejtés szerint különben csak ennyit tesz a közönséges *Napóleon* — olaszul: *Napoleone, Napolione* — keresztnév: „Nápolyból való".)

Ferenczy Géza

VALAHOL AMERIKÁBAN

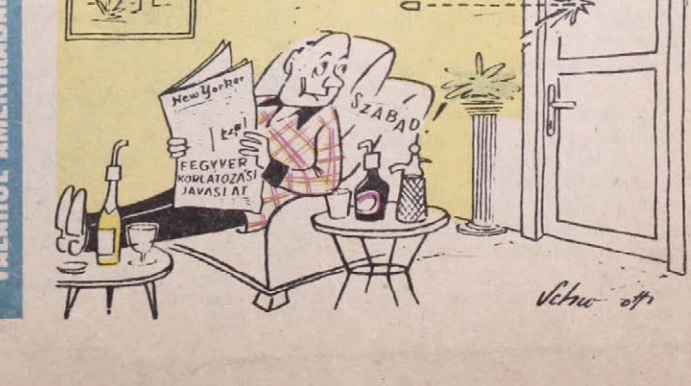

Reklám költészet

Nem tudom, ki hogy van vele, nekem legkedvesebb olvasmányaim közé tartoznak a reklámok. Én kiolvasok minden falat, minden hirdetőoszlopot és a Fővárosi Közlekedési Vállalat minden kocsiját.

Ennek köszönhetem, hogy nincsenek soha problémáim az életben. Tudom — például —, hogy cipőt a Cipőboltban vásárolhatok, hogy Állami Áruházat találhatok a város minden pontján, és néhány óra alatt elsajátíthatom a legmodernebb táncokat.

Az utóbbi időben egyes reklámok még ennél is többet adnak nekem: nem csupán prózai tudásszomjamat elégítik ki, hanem lelkemhez szólnak, nem csupán értelmemre hatnak, hanem szívemre is. A költészetükkel.

Mennyi líra, ritmus, muzsika van például ebben:

Akár hiszed, akár nem,
kakaó a kedvencem.

Prózában bizony kötve hinném el, hogy egy gyermeknek kakaó lenne a kedvence, nem pedig — mondjuk — a spenót. Ám így dalolva megbizseregteti érzelmi világomat és meggyőz, meg bizony.

Vagy itt van egy másik:

Szoknyában a mini
Csokiban a Tibi

Hát elképzelhető ez az őszinte vallomás prózában? Ki adna hitelt például a következő szövegnek: „A Tibi csokoládé olyan, mint a miniszoknya"?

Reklámköltészetünk legszebb alkotása azonban — szerintem és eddig — a Toxa légyirtó zászlóé. Íme:

Mint órában a Doxa,
Légyirtóban: Toxa.

Mily tökéletes a ritmus, a rím és még a szótagszám is egyezik. Majdnem. És nemcsak a Doxa reklámozza a Toxát, hanem vice, sőt versa is, vagyis — most figyeljünk! — két *legyet* üt egy csapásra a *légyirtó*. Irtó jó!

Természetesen, mint minden új és eredeti kezdeményezésnek, reklámköltészetünknek is vannak gáncsolói. Hallani hangokat, amelyek nem értékelik eléggé, nem tudják megbecsülni kellőképp szocialista hirdetési kultúránknak ezeket a kis gyöngyszemeit. Új Cyranóként gáncsoskodnak: „Mondhatta volna szebben kis lovag..."

De kérdem én: miből? Futja-é a szegény vállalat propagandakerete egy Kossuth-díjas költőre?

Nem kérem, ne legyünk maximalisták! Jól van ez így, ilyen kedves, egyszerű, de szívünkhöz szóló rigmusban és a szép kölcsönösség alapján, amely különösen az utóbbi, a Doxa—Toxa esetében talán még valami valutát is hoz a házhoz Doxáéktól. Legalábbis remélem.

Sólyom László

IDEGENFORGALMI PLAKÁTOK

Hegedűs István rajza

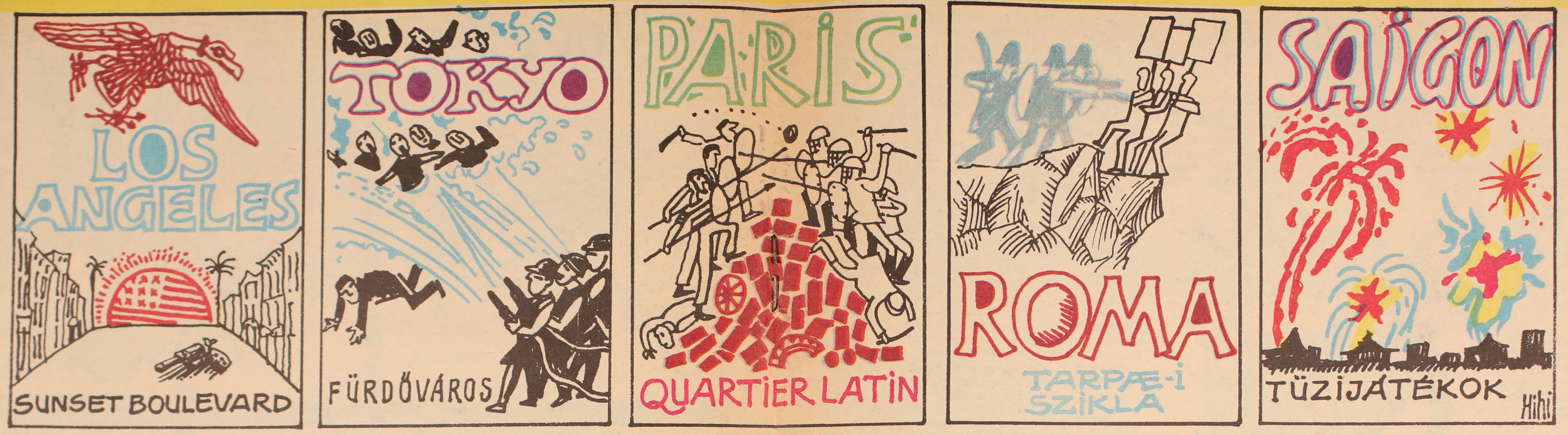

FELVÉTELI UTÁN

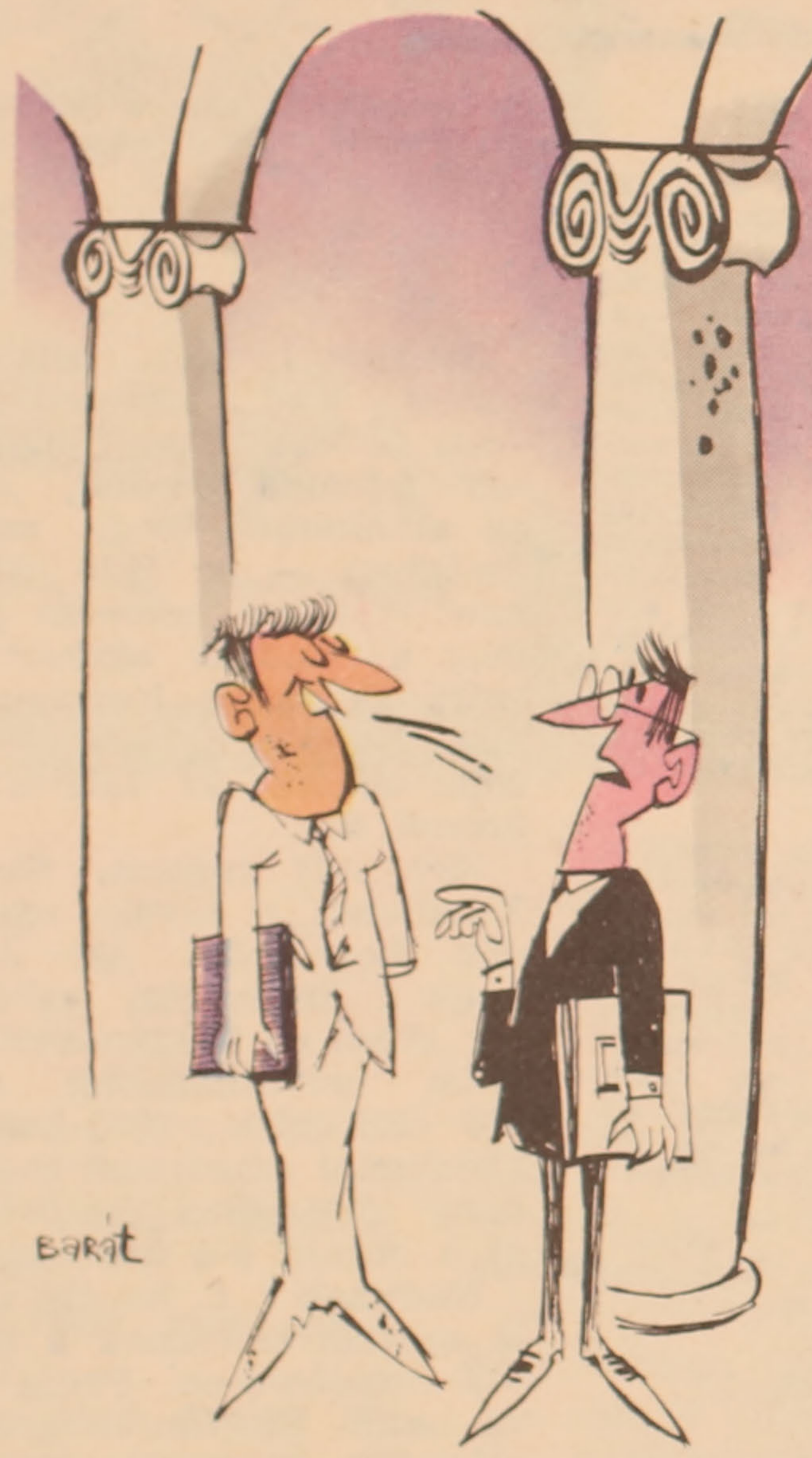

– Te, hogy jutottál be az egyetemre?
– A közönség szavazatai alapján...

LASSÚ PINCÉR

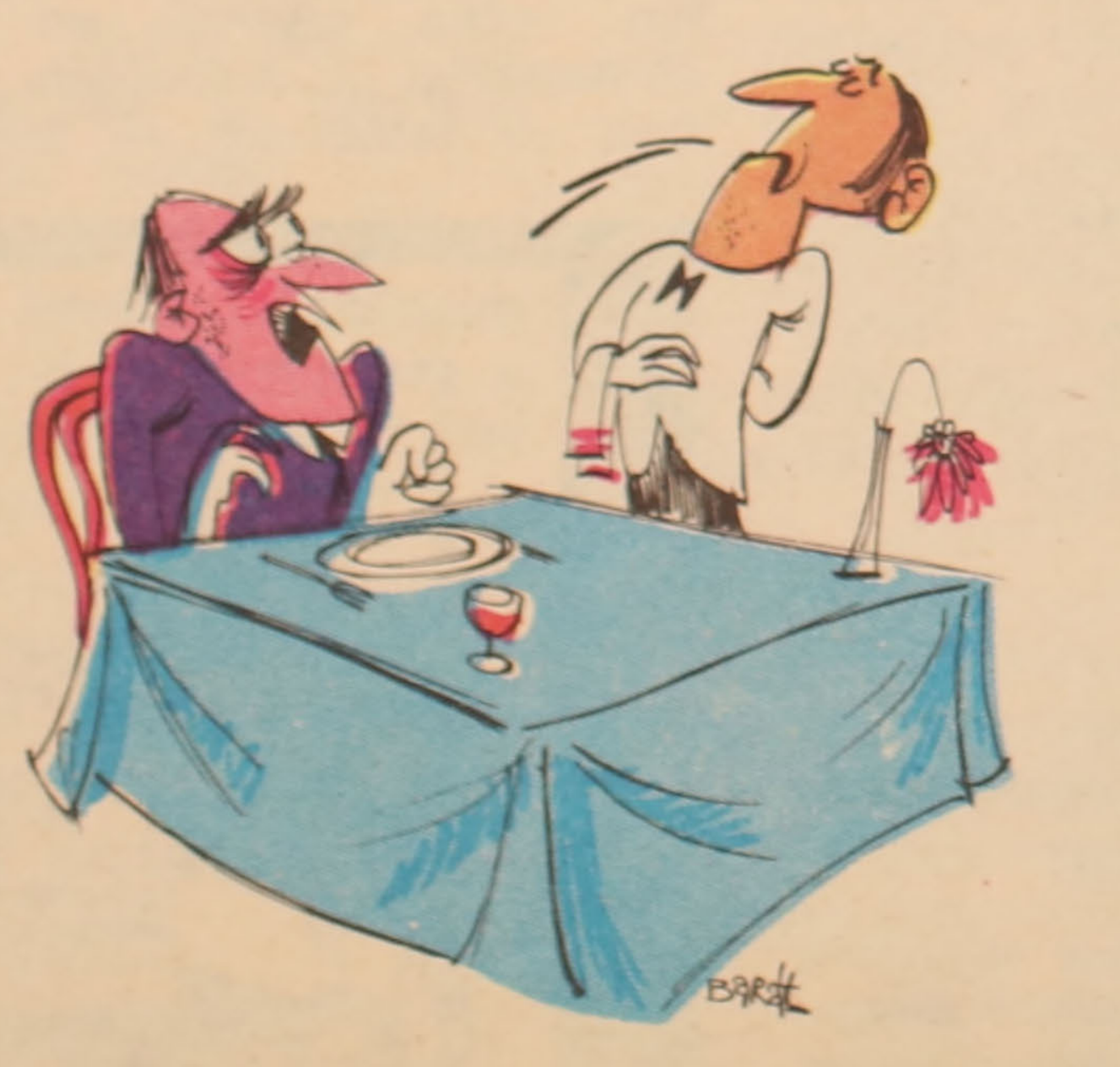

– Kérem a panaszkönyvet!

– Hozhatom, de azt sem fogja tudni bevárni!

JÓSZEMŰ SZERKESZTŐ

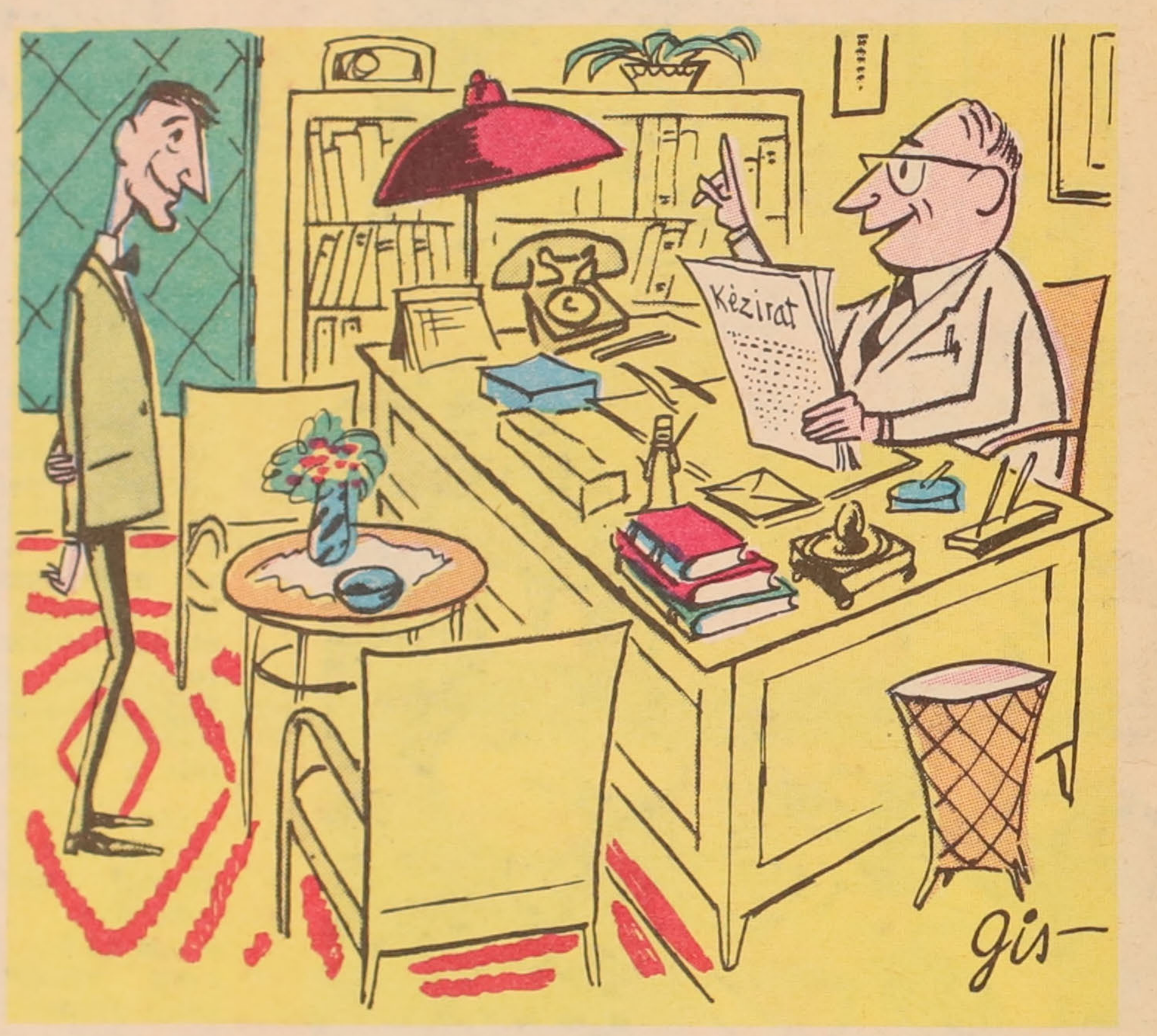

– Barátom, én magát izmos tehetségnek tartom...

SÜRGŐS ÚT

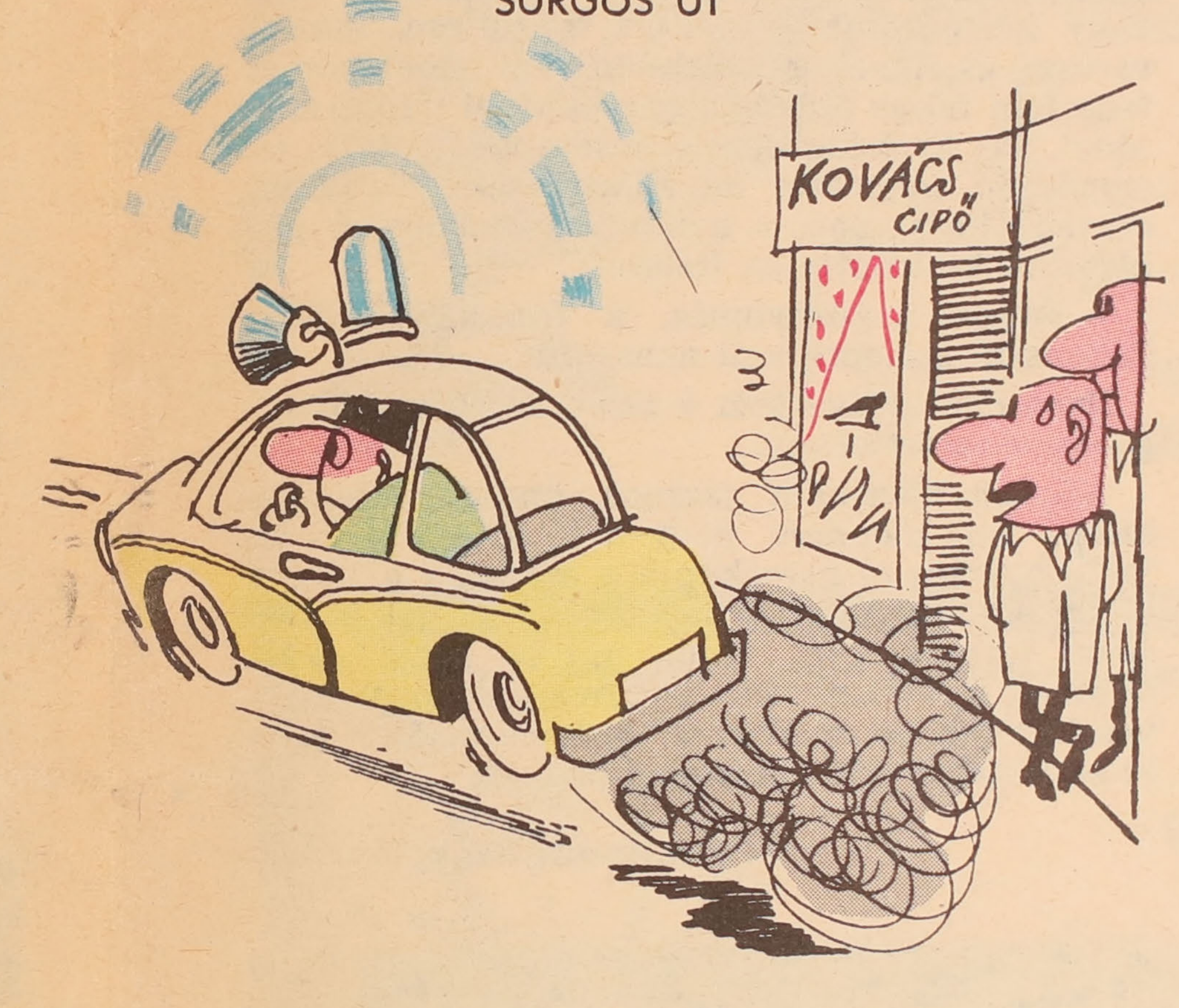

– Kék fényt szereltetett fel, rajta akarja kapni a feleségét!

NŐI DOLGOK

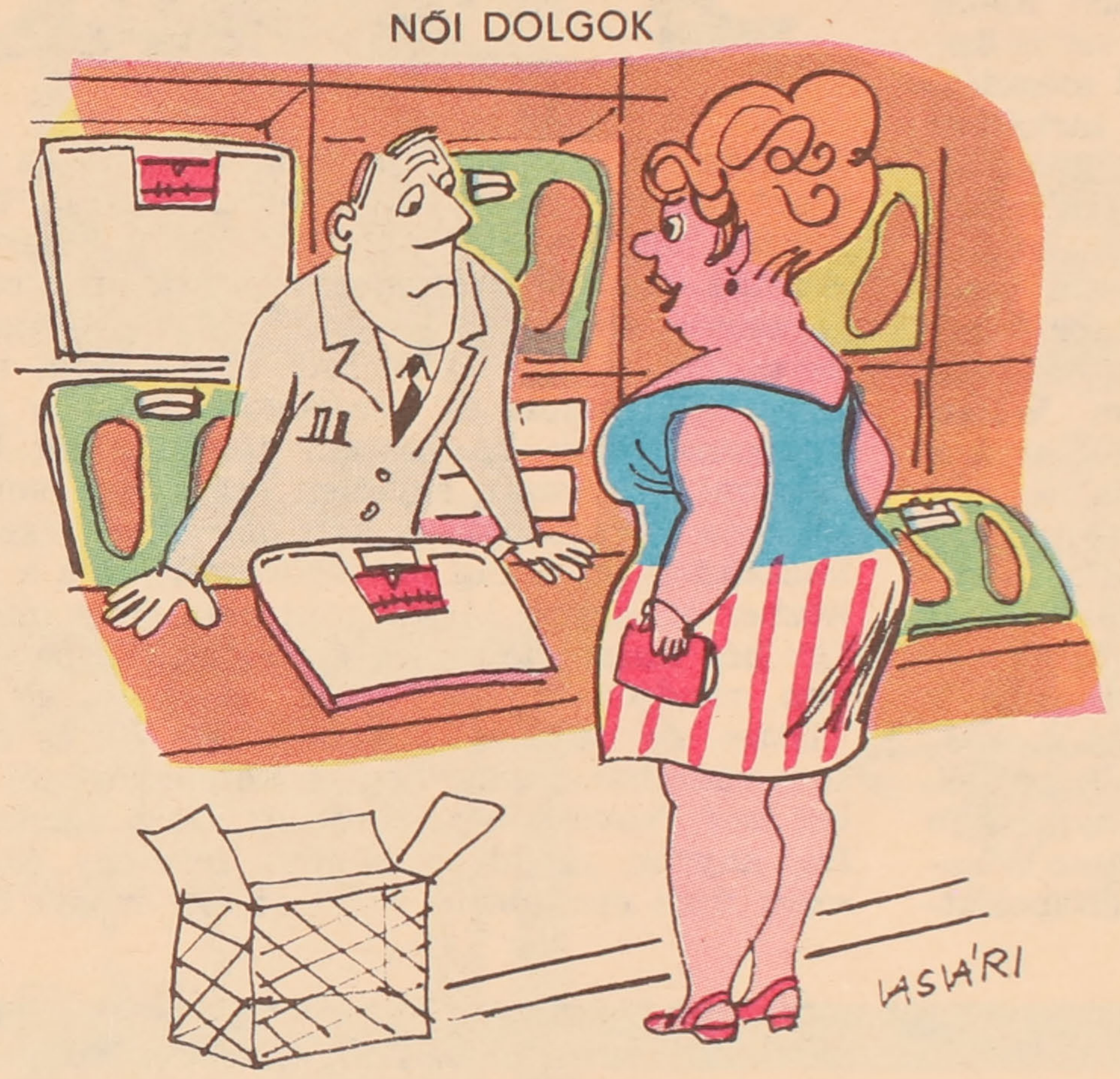

– Rossz mérleget kaphatnék?

KURUC HISTÓRIA

A minap jobb híján meglátogattam a kövér Meszetnekit. A társbérlő nyitott ajtót:

— Tessék csak befáradni, Meszetneki úr épp próbál!

— Próba, szerencse! — válaszoltam tréfásan, mivel nem tudtam elképzelni, miről is van szó.

Odabent szokatlan látvány fogadott. A kövér Meszetneki szűk, paszomántos nadrágban és aranysujtásos mentében, amelyen panyókára vetve prémes kacagány díszelgett, a tükör előtt állt. A lábán kurta kis csizmák voltak, csillogó-villogó sarkantyúkkal, a fején pedig kócsagtollas föveg.

— Mi ütött beléd, öregfiú? — kérdeztem megdöbbenve. — Talán egy öntevékeny színjátszó csoport tagjaként fellépsz valami történelmi szomorújátékban?

— Kuruc brigadéros lettem — mondta dölyfösen.

— Megőrültél, Ernő?

— Ellenkezőleg, a rézangyalát! Na, mit szólsz a gúnyámhoz?! Már csak néhány csontos karabélyt, dali pár pisztolyt, valamint egy szép selymes lódingot kell beszereznem és komplett a cugehőr. Sajnos, senki sem tudja, hogy mi az a lóding...

Különös, régi hangszert vett ki az íróasztal-fiókból:

— A tárogatóm! Tegnap vettem a Bizományiban. Kicsit hibás, de azért el lehet játszani rajta a „Fáj, fáj, fáj"-t, persze átdolgozva kuruc kesergőnek. Ez meg itt a szablyám! Mintha rám szabták volna!

— Az isten szerelmére! — kiáltottam fel ijedten. — De hát mi szükség van erre az egész izére? Elment az eszed?

— Megjött! Átképeztem magam idegenforgalmi kuruccá!

— Nem értem...

Meszetneki leültetett és jóságos arccal magyarázni kezdett, mint apa a hülye fiának:

— Nyitott szemmel járok, ennyi az egész. Nos, megfigyeitem, hogy az idegenforgalmi szezon dandárjában csapatostul lepik el a fővárost a külföldiek. Gondolkodóba ejtett, hogy a turisták milyen lelkesen fényképezik a különféle érdekességeket... Szóval az az ötletem támadt, hogy délutánonként,

amikor kijöttem a hivatalból, idegenforgalmi fotomodell leszek félállásban. Kuruc brigadéros. A hatóságnak se lehet ellene kifogása, mert haladó hagyomány. Egy szimpla felvétel ára két forint. Ha megpöngetem a sarkantyút és a szablyát kirántva, elrikkantom magam, hogy „Vitam et sanguinem!", akkor három forint.

— Már megbocsáss, de azt nem a kurucok kiabálták, hogy „Vitam et sanguinem!"

— Na és? Fő az, hogy jól hangzik! Mellesleg, ha az üzlet bevág, alkalmazlak kisegítő kurucnak, jutalékos alapon. Majd kapsz egy szép fekete kendőt a fél szemedre és egész nap a Belvárosban fogsz sétafikálni, mint Vak Bottyán. Na, de ne tarts fel, mert ma még meg kell tanulnom ropni a toborzót.

Egyik este ismét találkoztam Meszetnekivel. Letörten üldögélt a Cimbalom Kávéházban.

— Mit búsúlsz, kenyeres? — köszöntöttem stílszerűen. — Hogy megy a bót?

— Ne is kérdezd! — válaszolta keserű arckifejezéssel. — Ma például felkutyagoltam a Halászbástyára, tele volt osztrákokkal, de rám se hederítettek.

— Úgy látszik, pajtás — igyekeztem vigasztalni a kövér Meszetnekit —, azok a fránya labancok nem sokat változtak...

Dalmáth Ferenc

ELÉGEDETLEN FELESÉG

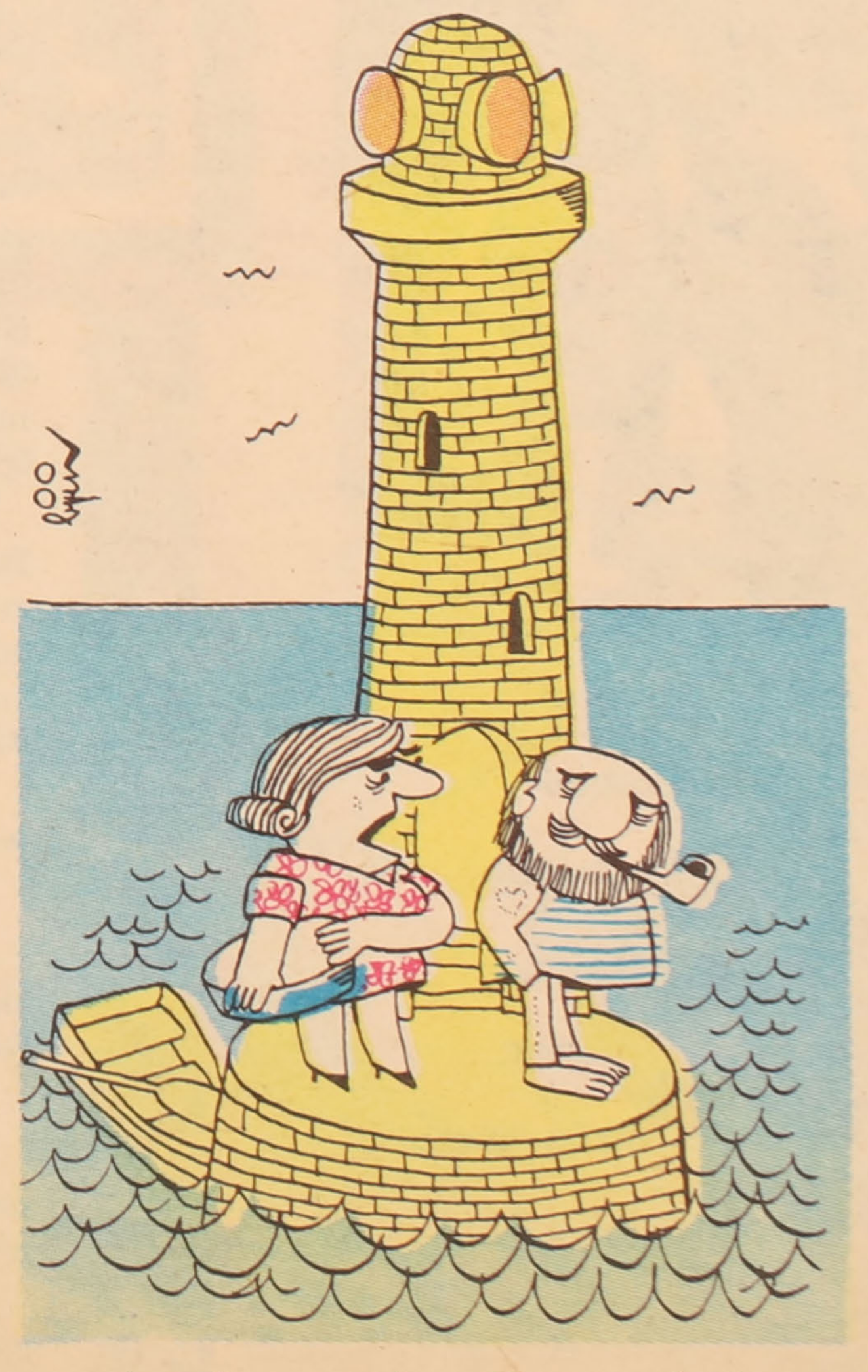

– Igazán szerezhetnél magadnak valami másodállást!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ANZIKSZ SZABADIBÓL

1.

Állok Balatonunk szélén, a déli parton, háttal a víznek. Jobbra nézek, balra nézek, mindenütt gondosan kiépített, köves vagy betonos partszakaszt látok, távolabb néhány karcsú kis minimóló is belenyújtózik a vízbe. Csak az a keskeny kis partsáv üt el a többitől, amellyel éppen szemben állok. Ez a rész kiépítetlen, sáros, mocsaras, itt-ott még nádbozótos is.

Szóvá sem tenném, ha n éppen ez a kis szakasz len[illegible] Szabadi „hivatalos" strandja, ahova csak belépő biléták készpénzzel történő megváltása útján juthat be a halandó.

A strandot egyébként a Siófoki Községi Tanács kezeli.

A fentebb már leírt módon.

2.

A strand melletti halsütőben remek, szálka nélküli, húsos makrélát lehet kapni. Az már kevésbé remek, hogy a halas bódé előtt nincs egy kis asztalka, amin enni lehessen. És az pláne nem remek, hogy a bódéban egy szelet kenyeret, vagy egy zsemlét sem lehet kapni a sülthalhoz. Mit tehet az ember? A meleg, olajos halat kezében szorongatva sort áll a közeli csemegés bódé előtt péksüteményért. De ott legalább asztalkát is találhat s azon belakmározhatja végül a sorállás közben jól kihűlt halacskát.

3.

És mivel nemcsak hallal él az ember, lakmározás után elbattyog az újságospavilonhoz is, ahol különböző szellemi tápokat vásárol magának. Többek között a megyei hírlap legfrissebb számát is. Kissé odább veszi csak észre, hogy a lap másnapos. Visszaviszi. A pavilonos néni aztán felvilágosítja:

— A megyei hírlap mindig csak másnap ér ide...

A megyeszékhelyről, Kaposvárról. Ami — úgy saccra — lehet ide vagy hetven kilométer...

(R)

Pesti utcán

Éltesebb nő gőzerővel
Egy férfit püfölt ernyővel.
Ahol érte, ott ütötte,
A szót szinte üvöltötte:
„Megfogtalak, megfogtalak
Hitvány, szégyentelen alak!

Megtébolyodott vén eszed?
Miniszoknyás lány kell neked?"
És a férfi csak hallgatott,
Vissza egy ütést sem adott,
Magát még csak nem is védte,
A miniszoknyás megérte.

Misik János

MARK TWAIN:

MEGJAVÍTTATOM AZ ÓRÁMAT

Gyönyörű új órám tizennyolc hónapja járt, nem késett, nem sietett, nem állt meg, s a szerkezet egyik alkatrésze sem tört el. Már-már azt kezdtem hinni, hogy az idő múlását tévedhetetlenül ítéli meg, s gépezetét és anatómiáját elpusztíthatatlannak tartottam. De végül is, egyik este elfelejtettem felhúzni, és lejárt. Olyan bánatos lettem, mintha a baj és rontás hírnökével találkoztam volna. Lassacskán azonban megvigasztalódtam. Találomra beigazítottam az órát, s elűztem aggályaimat, és babonáimat. Másnap bementem a legjobb ékszerészhez, hogy a pontos időt beállíttassam, s a cég feje kivette a kezemből az órát és fel akarta húzni. Aztán így szólt:

— Négy percet késik, a szabályozót át kell tolni.

Le akartam fogni a kezét, meg akartam magyarázni, hogy az óra hajszálra pontos. De nem, az a tökfej nem látott mást, csak hogy az óra négy percet késik, s a szabályozót kicsit előre kell tolni; így hát, míg én rémülten táncoltam körülötte, és könyörögtem, hogy hagyja az órát békén, ő hidegen és kegyetlenül végrehajtotta a szégyenletes merényletet. Az órám sietni kezdett. Napról napra jobban sietett. Egy héten belül őrjöngő lázt kapott, s az érverése felment százötvenre, árnyékban. Két hónap múlva messze maga mögött hagyta a város öszszes időjelzőjét, és tizenhárom nappal megelőzte a naptárt. Az októberi lomb még tarkállott a fákon, s ő már a novemberi hóban gyönyörködött. A lakbérfizetés, számlakiegyenlítések, és más hasonló dolgok oly szédületes és végzetes iramban közeledtek, hogy valósággal betegük lettem. Elvittem az órát az óráshoz, hogy igazítsa meg a szabályozót. Megkérdezte: javíttattam-e már? Nem, feleltem, nem kellett soha javíttatni. Gonosz gyönyörűség ült arcára, sóváran felfeszítette az órát, aztán kis hengert nyomott a szemébe, s vizsgálni kezdte a szerkezetet. Jöjjek egy hét múlva, mondta, nemcsak igazítani, hanem tisztítani és olajozni is kell. Miután kitisztogatták, megolajozták, és megigazították, az órám rendkívül lelassult, s úgy ketyegett, mint az esti harangütés. Lekéstem a vonatokat, lemaradtam a találkozókról, elmulasztottam az ebédet; az órám lassacskán négy napból hármat csinált: fokozatosan viszszahúzódtam a tegnapba, később a tegnapelőttbe, majd az elmúlt hétbe, és egyszerre csak azon vettem észre magam, hogy magányosan, egyedül bolyongok a múlt hetet megelőző hétben, s a világ eltűnik a távolban. Idestova felfedeztem magamban valami alattomos rokonszenvet a múzeumbeli múmia iránt, s szerettem volna elpletykálni vele. Újra elmentem az óráshoz. Ott, előttem, darabokra szedte az órát, s azt mondta, megnyúlt a hajszálrugója. Megígérte, hogy három napon belül megkurtítja. Az óra ezután jó átlagos teljesítményeket ért el, semmi többet. Fél napig úgy ment, mintha kergetnék, s úgy nyüszített, zümmögött, vinynyogott, zakatolt és hortyogott, hogy a saját hangomat sem hallhattam tőle, s amíg bírta szusszal, az ország egyetlen órája sem vehette fel vele a versenyt. A nap hátralevő részében lelassúdott, és addig prücskörészett, míg a napközben elhagyott társak utol nem érték megint. Így hát huszonnégy óra elmúltával éppen időben, rendjén érkezett meg az ítélőszék elé. Tisztes, és ildomos átlagokat ért el, és senki sem vádolhatta meg, hogy a kötelességénél többet vagy kevesebbet teljesített. De a szürke átlag nagyon sápadt eredmény lett egy óránál, ezért újra elvittem a műszert egy másik óráshoz. Azt mondta, eltört a főrugó. Az igazat megvallva, fogalmam sem volt róla, mi az a főrugó, de nem akartam tudatlannak látszani idegenek előtt. Megjavította a főrugót, de amit az óra megnyert a révnél, elvesztette a vámon. Egy darabig szaladt, aztán megállt, majd megint szaladt, és így tovább, saját belátása szerint időzítve a szüneteket. És valahányszor elindult, úgy visszarúgott, mint a puska. Néhány napig kipárnáztam az oldalamat, végül azonban elvittem a masinát egy másik óráshoz. Darabokra bontotta, s a roncsot sokáig forgatta a nagyítója alatt; majd azt mondta, hogy alighanem a tengellyel van valami baj. Rendbehozta, s újból megindította. Most már jól járt, csak tíz perccel tíz előtt a mutatók mindig úgy összecsukódtak, mint az olló két szára, s ettől kezdve együtt vándoroltak. A dalai láma sem igazodhat el az ilyen jószágon, hát újból elvittem javításra. A mester közölte, hogy kiesett a kő, s a fogaskerék meglazult. Megjegyezte, hogy a szerkezet egy részét ki kell cserélni. A bajokat orvosolta, s a gép most tisztességesnek mutatkozott; de olykor-olykor, miután vagy nyolc óra hosszat nyugodtan járt, megvadult benne minden; a szerkezet zümmögni kezdett, mint a méh, s a mutatók olyan gyorsan forogtak körbe-körbe, hogy egyéniségük teljesen elveszett, s az ember csak valami nagyon finom pókhálót látott az óra számlapján. Hat-hét perc alatt lerohanták a következő huszonnégy órát, s akkor csattanva megálltak. Nehéz szívvel elmentem még egy óráshoz, s figyeltem, amíg szétszedi a gépezetet. Aztán keresztkérdéseket akartam feltenni, mert a dolog kezdett elfajulni. Az óra eredetileg kétszáz dollárba került, s én a javításokra már vagy két-háromezer dollárt költöttem. Amint vártam, és figyeltem, hirtelen régi ismerősömet fedeztem fel az órásban, egy hajdani hajóskapitányt, aki hajóskapitánynak sem volt valami jó. Gondosan megnézte az alkatrészeket, a többi óráshoz hasonlóan, s aztán ugyanolyan magabiztosan kihirdette az ítéletet:

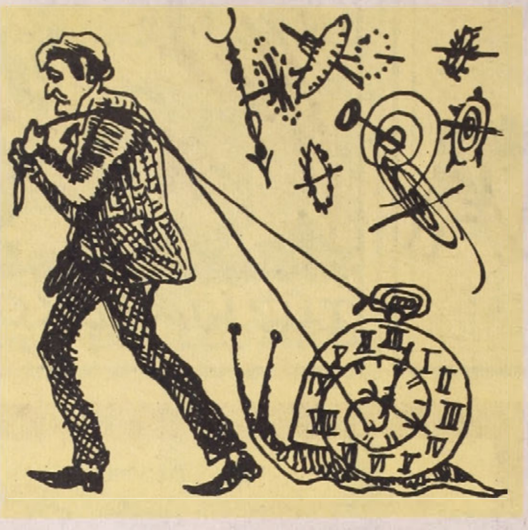

— Magas a gőznyomás, a franciakulcsot a biztonsági szelepre kell akasztani.

Nyomban szétvertem a fejét, és saját költségemre eltemettettem.

William bácsikám (sajnos, immár elhunyt) szokta volt mondani, hogy a jó ló addig jó ló, amíg egyszer el nem kapta a szárat, s a jó óra addig jó óra, míg órás kezébe nem kerül. És sokat törte a fejét, vajon milyen foglalkozást találnak a félbemaradt cserzővargák, puskaművesek, cipészek, mérnökök és kovácsok, de senki sem tudta neki megmondani.

(Fordította: Szász Imre)

PESTI FOTÓK

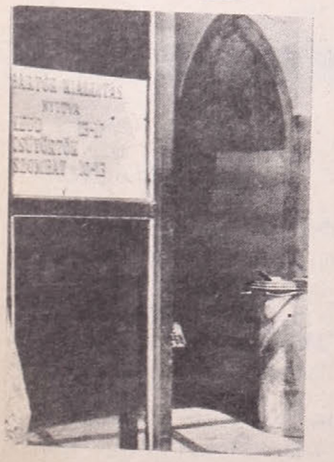

Mért áll itt e bádog-kanna?
Ha e kérdés felbukkanna
Csak egy lehet rá a válasz,
Okája:
Ez a Kékszakállú herceg
Várának a kukája!

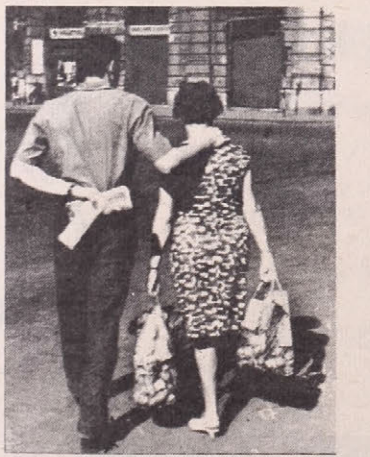

Ez a férfi jó példával
Elöljára:
Asszonyával vásárolni
Velejára,
S mit a férfi-kötelesség
Kiró rája:
Vigyáz hitvese két teli
Hálójára.
De számít is hitvesének
Hálájára,
S mert a karját újság húzza, s
Karórája,
Másik fáradt, szabad kezét,
Súlyos kezét ráhelyezi
Asszonykája
Vállájára . . .

(S. P.–E. I.)

Garanciális javítás

Odakinn hosszan csengettek. Az asszony nyitott ajtót. Középkorú, cserzett arcbőrű férfi állt a küszöbön. Kezében hatalmas dobozt ölelgetett:

— A szövetkezetből jöttem, kérem ... Meghoztam a készüléket ... Ügy érzem, alapos munkát végeztünk. Nincs többé szellemkép, prima a hang, egyszóval most már tökéletes.

Azzal a helyére is tette a Deltát. Bekapcsolta. Remek volt a kép: remekül lehetett látni a koppenhágai baromfi-kiállítás ünnepélyes megnyitóját. A ház ura, Dobozlai, hitetlenül kérdezte:

— Tessék mondani, ez most már mindig ilyen jó lesz?

A szerelő fölényesen válaszolt:

— Garanciális javítás. Ha bármi baj van a készülékkel, ismét helyrehozzuk a hibát.

Dobozlai idegesen legyintett:

— Tudom. Hetekig telefonálhatok, szaladgálhatok, amíg újra eljönnek és munkához látnak.

— Ön téved. Ezután nem kell várakoznia. Mert én itt maradok. Szövetkezetünk új szolgáltatása: szerelő a családban. Elhelyezünk egy függő-ágyat itt a szekrény és ruhafogas között. Letelepszem önöknél. Mégis csak ez a legegyszerűbb, ha mindjárt itt vagyok a helyszínen és ha kell, azonnal intézkedem. Igényeim szerények. Lakás, teljes ellátás. A marhahúst vadasan nem szeretem. S néha vesznek nekem egy pár apróságot. Télikabátot, ezt, azt.

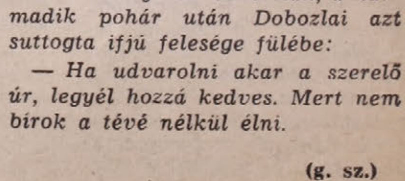

Dobozlai forró kézszorítással pecsételte meg az alkut. Végre! Soha többé nem kell szerelő után futkosnia. Konyakot bontottak, a harmadik pohár után Dobozlai azt suttogta ifjú felesége fülébe:

— Ha udvarolni akar a szerelő úr, legyél hozzá kedves. Mert nem bírok a tévé nélkül élni.

(g. sz.)

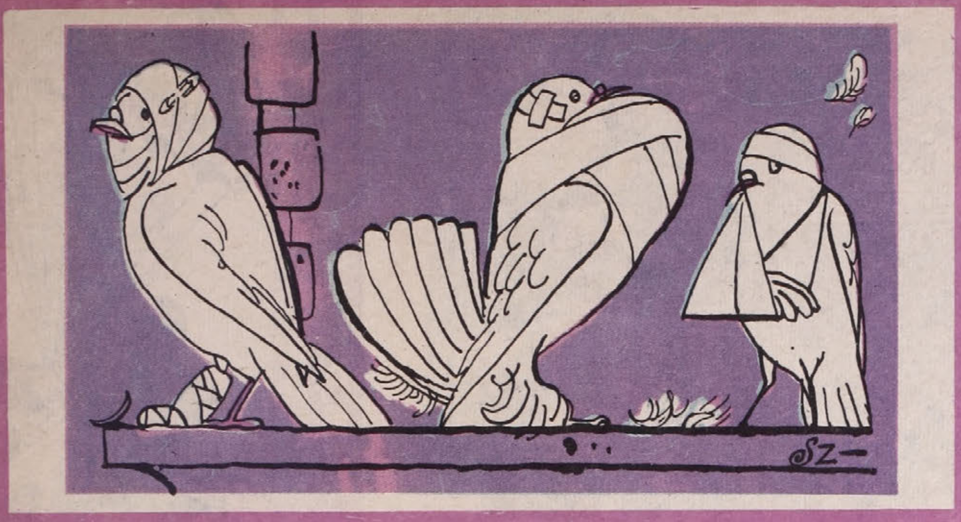

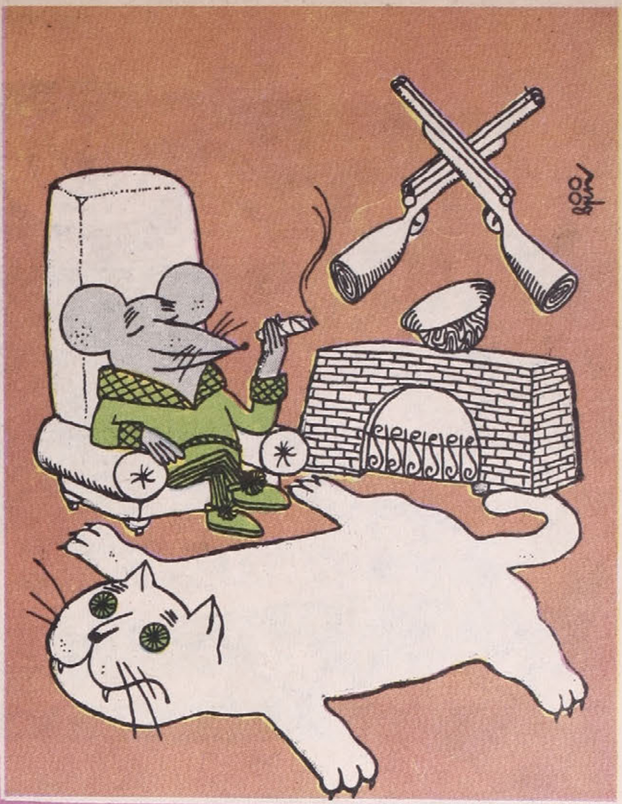

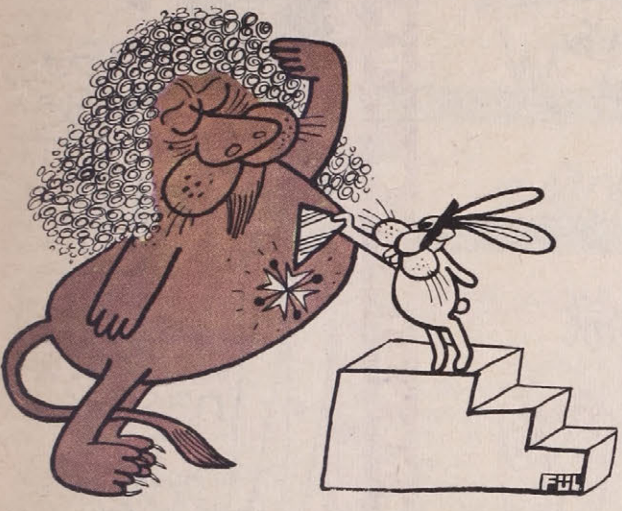

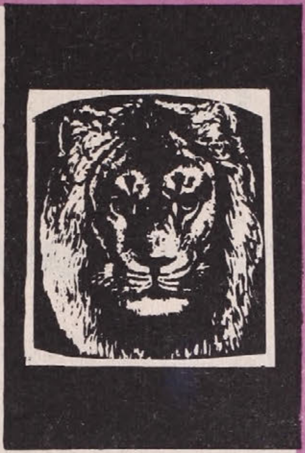

SZÜR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, VÁRNAI, VASVÁRI, SAJDIK

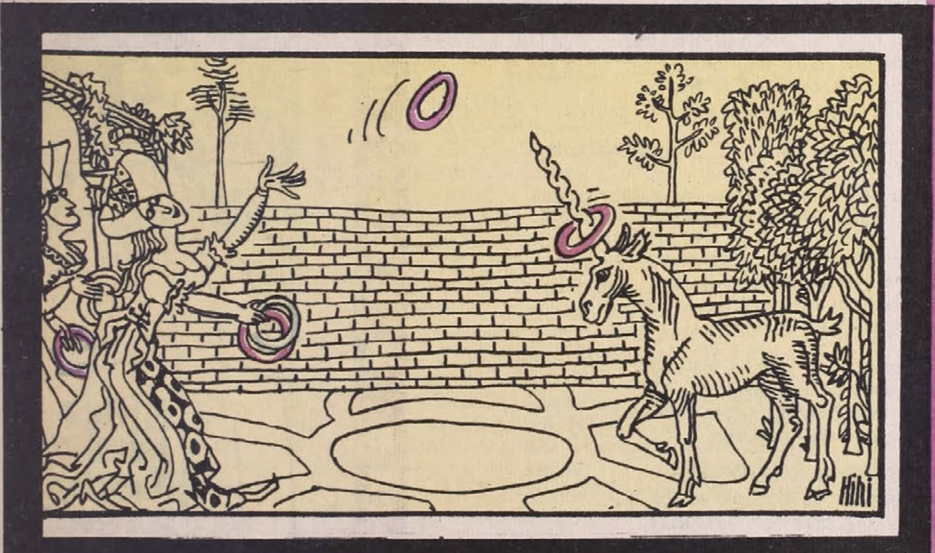

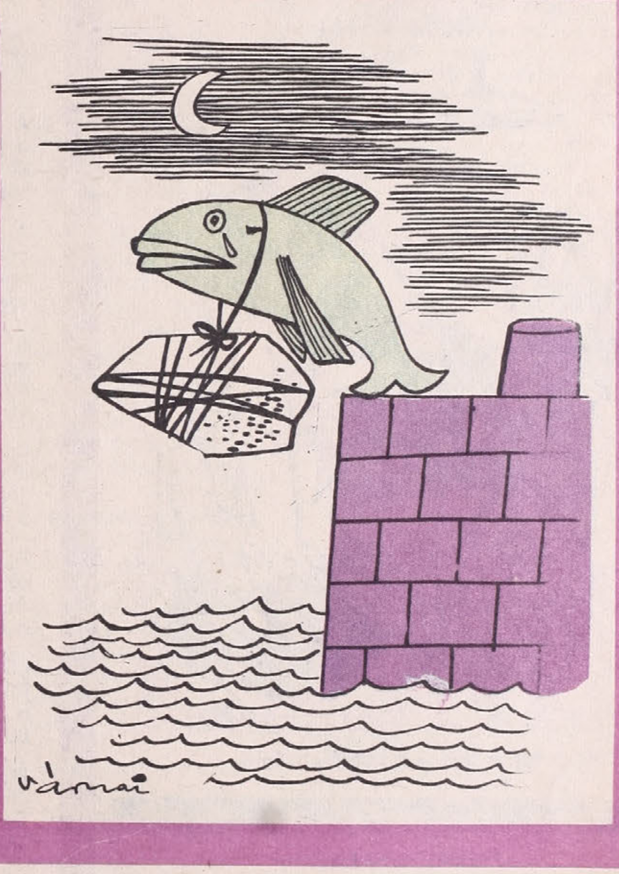

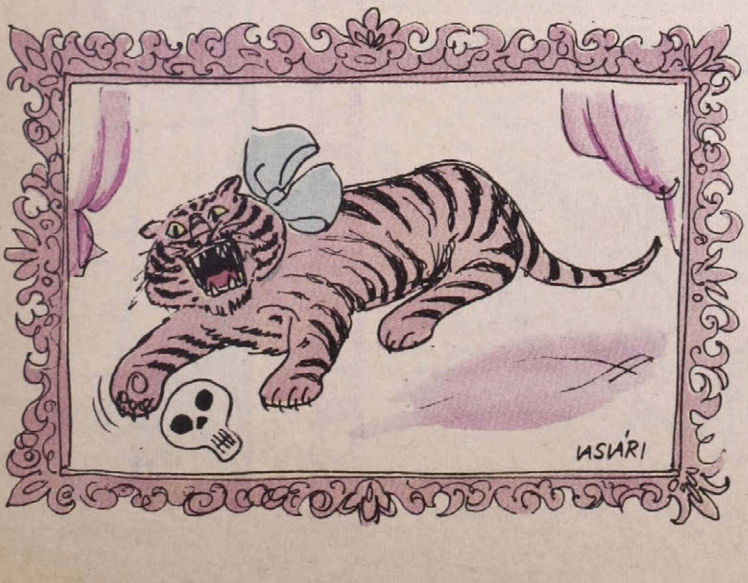

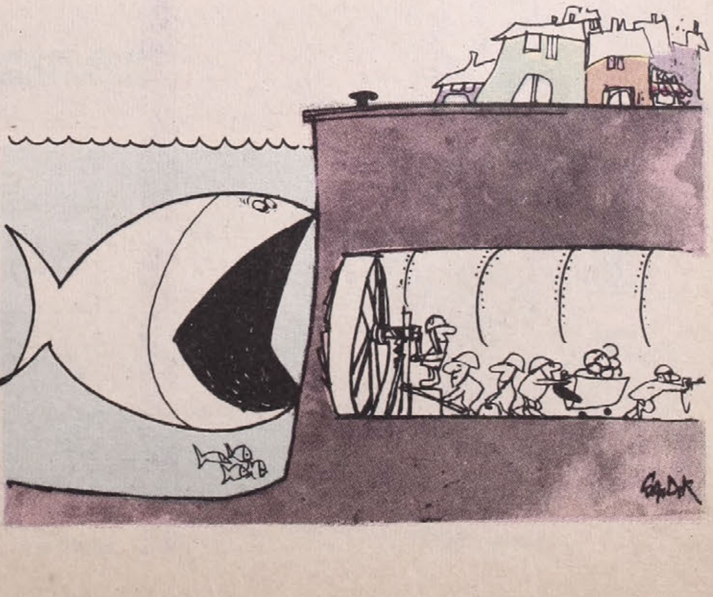

ÉLELMES MASZEK

Endrődi István rajza

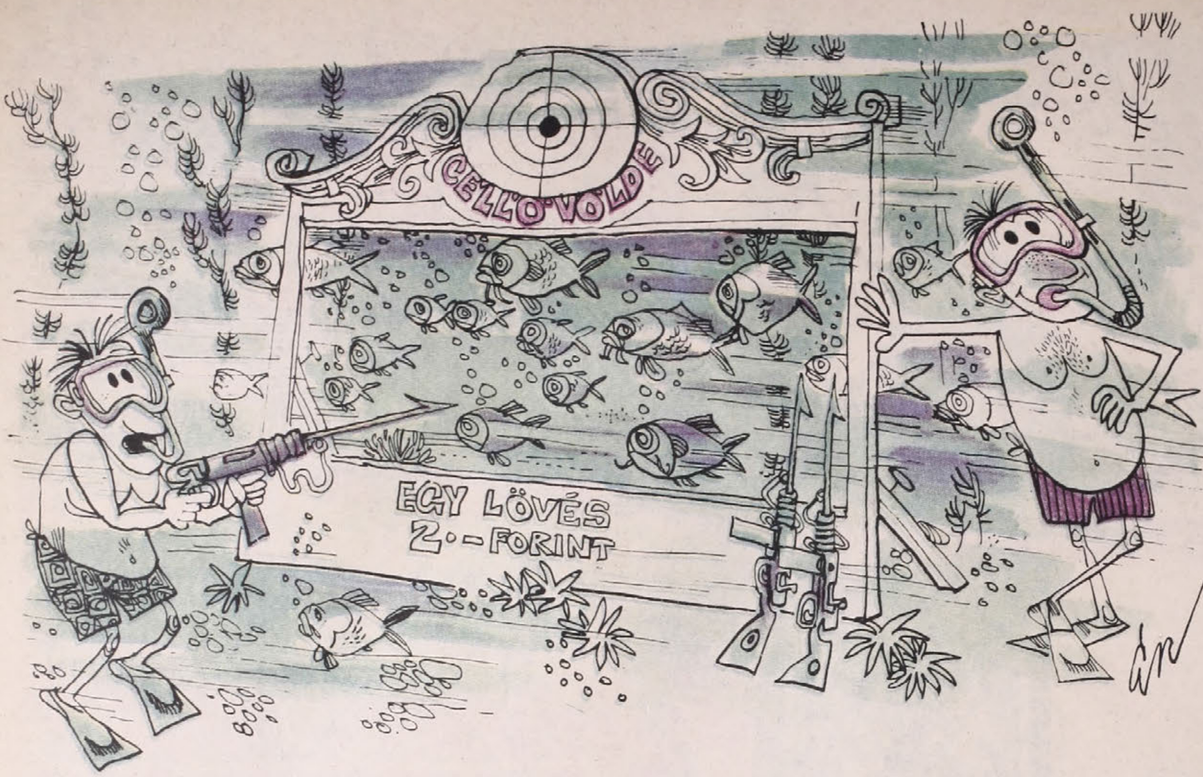

ARTISTAVIZSGA

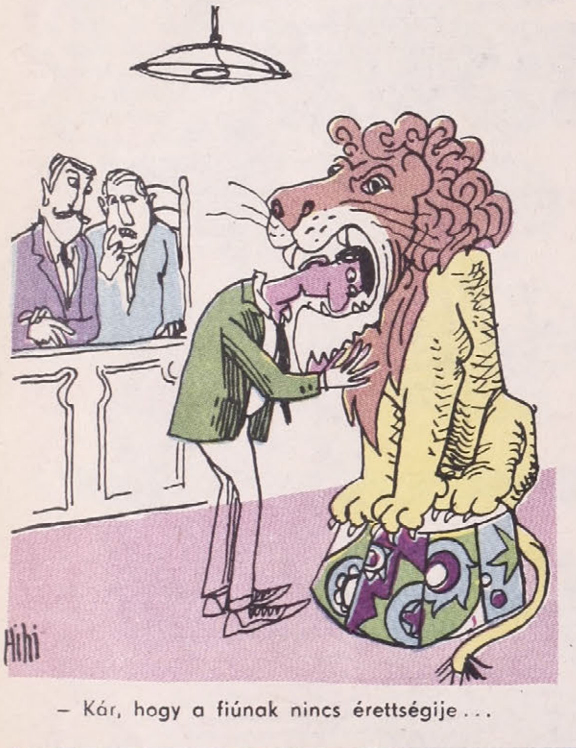

– Kár, hogy a fiúnak nincs érettségije . . .

TERMÉSZETBARÁT

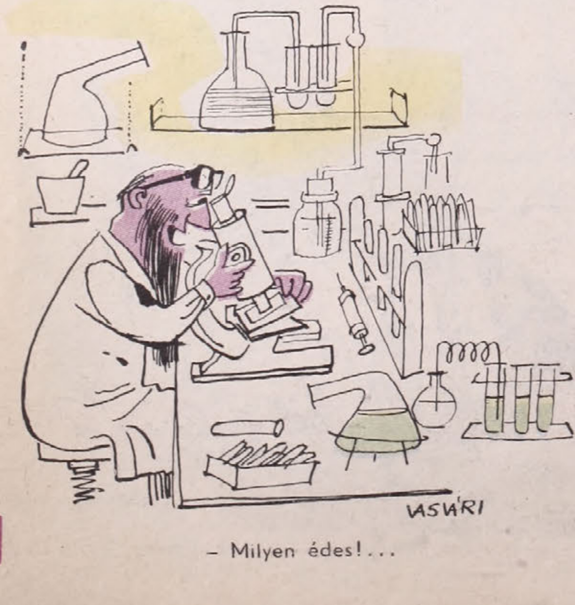

– Milyen édes! . . .

kis mese a házasságról

A Szigeten a lámpák épp kigyúltak,
a fák alatt fölvillant már az út
és megvilágította szőke Évit,
sőt főnökét, egy őszes férfiút.

A főnök szava csupa szép ígéret,
mely választ sürget és igenre vár,
míg Évike reszketve tétovázott,
mert balvégzetét, ó jaj, látja már.

Ám akkor, a nagy és drámai percben
egy másik pár ott velük szembejő
egy ifjú, talán huszonhatos férfi
és egy feltűnő, szép negyvenéves nő.

Egy üvöltés . . . egy sikoly . . . szembenállnak
a deresedő férj, s a feleség.
„Nem utaztál el?" – így visong az asszony,
a férj sistergi: „De most már elég!"

Egyszerre szólnak, mindig élesebben,
oly hévvel, mely egymást tépi szét . . .
Az ifjú férfi halkan megszólítja
a szintén hátramaradt Évikét:

„E jelenet családi . . . kedves kislány . . .
fölöslegessé lettünk, azt hiszem . . .
a legjobb lenne, hogyha elosonnánk?
Bár észrevétlenül, de sebtiben . . ."

El is surrantak ők a félhomályban,
oly megszeppentek és riadtak voltak . . .
de egymással oly őszintén beszéltek,
hogy pár hét múlva összeházasodtak.

Lovászy Márton

MAI ÉRZELMEK

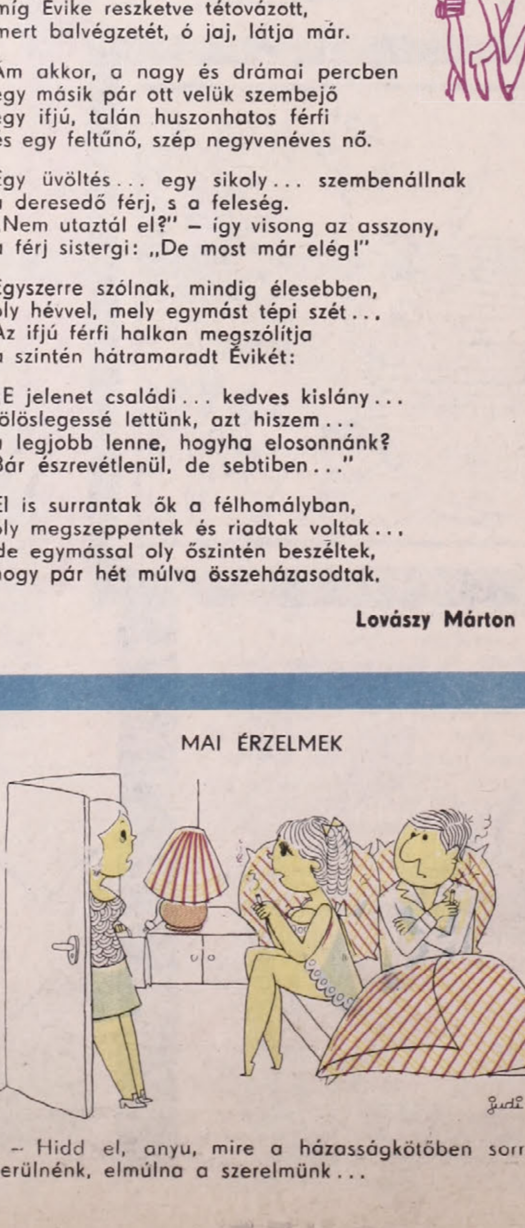

– Hidd el, anyu, mire a házasságkötőben sorra kerülnénk, elmúlna a szerelmünk . . .

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

OPTIMA
nagymosását elvállalja az
OPTIMA
nagyhatású mosópor

nincs messze Mexikó a tévén keresztül
VT TV

ÁB
-Befizette az autó szavatossági biztosítás második félévi díját?!
Akkor nyugodtan közlekedhet tovább

a jó nyaralás kellékei
H2O
NAP
VÍZ
és persze
SOK KÖNYV!

ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

A VILÁG NAGY VASÚTJAI

Barát József rajza

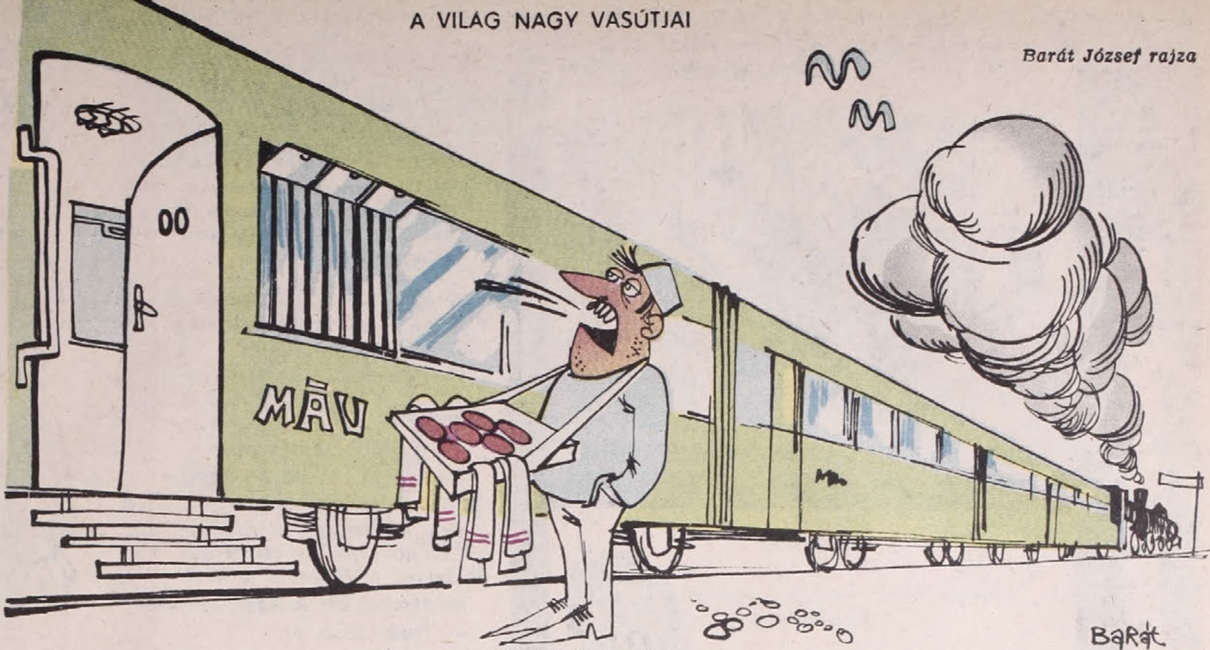

– Szappant, törülközőt tessék!...

zseb-diagnosztika

AZ IRIGY-KÓR

Az irigy-kórt előidéző okokat hiánytalanul felsorolni semmiféle terjedelemben nem lehetséges — mivel a kiváltó okok skálája végtelen. Elenyésző kivételtől eltekintve, bármi kiválthatja ezt a sok gyötrelemmel járó betegséget.

Az irigy-kór más szerveket is megtámad, de elsősorban a szemet. Nyomást gyakorol a látóizmokra, miáltal a beteg káprázatokban szenved. A káprázatok két fő csoportra oszthatók: 1. A páciens vízióinak összefoglaló tartalma: „Annak a másiknak aztán igen! Térdig rózsa, torkig gyönyörűség!”. 2. A páciens sajnálni kezdi irigysége tárgyát, s annak szánalmas jövője dermesztő képekben jelenik meg előtte. A víziók összefoglaló tartalma: „Jaj a szegény, de keserves lesz a lecsúszása! Képességeihez mérve oly magasra emelkedett, hogy onnan már csak lefelé visz az út!” A megromlott látás következtében a páciensek első típusa tehát képtelen észrevenni a megirigyeltek bárminő fájdalmát. A páciensek második típusa viszont kövér bajokat akaszt a megirigyeltek nyakába, s esküdnének rá, hogy azok viselik is, mint a gyönyörködtető nyakéket.

Az irigy-kór továbbá az izomzat betegsége. Rángásokat okoz már kezdeti stádiumban is, csupán akkor szabad szemmel még nem látható. A fegyelmezettebb páciens tudatos erőfeszítéssel hosszú ideig képes rángásait leplezni. Később a rángások átterjednek az arcizmokra, s oly intenzívek, hogy a patológia elsápadásokkal párosulva kivallja önmagát. A rángások idővel vonaglássá fajulnak, végül pedig izomzsugorodáshoz vezetnek, mely utóbbi a tudomány mai állása szerint: gyógyíthatatlan. A zsugorodás rokonságot mutat azzal a tünetcsoporttal, amelyet a fösvények produkálnak. Őket a nyelv *zsugorinak* is nevezi, bebizonyítva ezzel, hogy már nyelvteremtő eleink is felfedezték a betegség mibenlétét. A rángásokban energiák ugranak össze, s nyilvánvaló, hogy nem is enyésznek el. Az energiák hamis kiegyenlítésre törekszenek. „Ugyan miért éppen neki minden, nekem meg semmi?! Ha annak olyan nagyszerű, hát majd segítünk rajta!” Ekkor az irigy-kóros mérges váladékot termel, az energia pedig megkeresi a módot, miként lövellje rá arra a nagyszerűre.

Noha az irigy-kór nem fertőző betegség, mégis alkalmas arra, hogy egészségesekben is patológikus tüneteket idézzen elő. Főként hipochondriás félelmet. Ha az egészséges egyén észreveszi, hogy rángások és mérges váladéktermelés okozója, rettegni kezd: vajon miért is olyan szerencsés éppen ő?! Ettől fogva maga is víziókat lát s azokban sötét színű bajok közelednek felé.

Az irigy-kór megtámadja továbbá a nyelőcsövet. Ha a betegség elharapózott, a páciens tésztaféléket sem képes lenyelni többé. Eleinte csak az olyan nehezebb fajsúlyú tésztát nem, hogy akad, aki sikeresebb, mint ő. Később a sütemény habja is fennakad a torkán — elég, ha a magáénál szebbnek véli a más frizuráját, vagy a nyakkendőjét.

Tekintve, hogy a tárgyalt kór súlyosan meggyötri a beteget, a tudósok világszerte buzgalommal kutatják a gyógymódokat. Ezeknek jelenlegi hiányában legalább a fájdalomcsillapitást igyekeznek kikísérletezni. Egyelőre azt is eredménytelenül. Az irigy-kóros semmiféle racionális összetételű tablettára, injekcióra nem reagál. Észérvekkel fájdalmai nem csillapithatók. Hiába magyarázzuk neki napestig, hogy az a másik se a tökélyben él azért, az se csak a boldogságban úszkál szüntelen. Efféle érvek hiánytalanul leperegnek az irigy-kórosról. Gyógyítására csak akkor lesz reményünk, ha a szervek átültetésében oly rohamosan fejlődő orvostudomány eléri majd, hogy az irigy-kóros egész személyét átültetheti idegen bőrbe. Így a beteg további tapasztalatait a más bőrén érzi majd. A donor természetesen a megirigyelt alany lesz.

László Anna

ABSZOLÚT UDVARIASSÁG

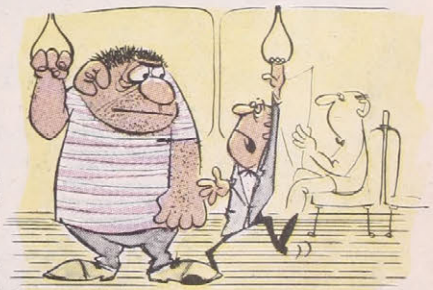

– Ezer bocsánat, de kénytelen voltam felszisszenni.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

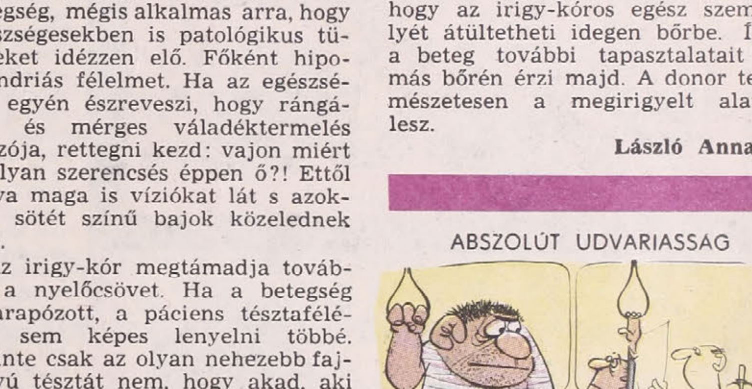

Fejátültetés magyar módra

(Papp Gábor, Debrecen)

IMPORT HUMOR

EGY LONDONI BÖRTÖNBEN

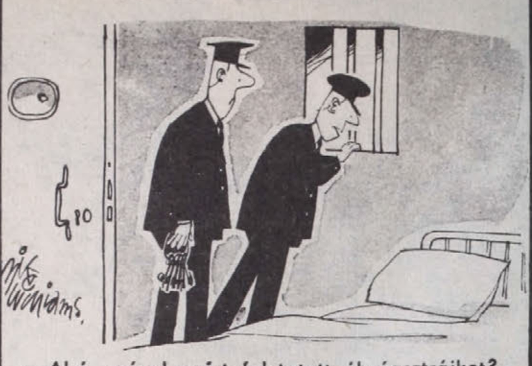

– Ahá, szóval ezért folytatott éhségsztrájkot?

FOGHÚZÁS

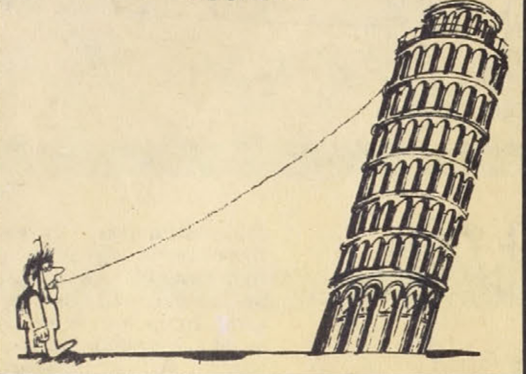

ESKÜVŐI EBÉD

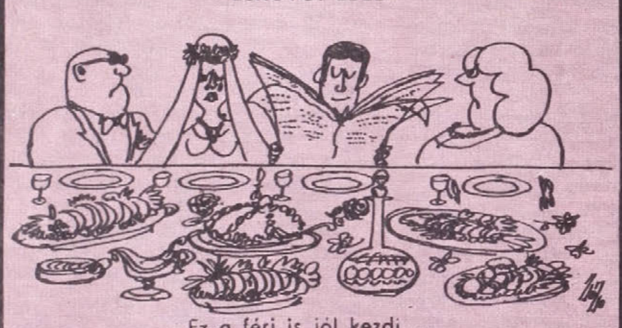

Ez a férj is jól kezdi . . .

HELYZETI ELŐNY

Verespecsenye

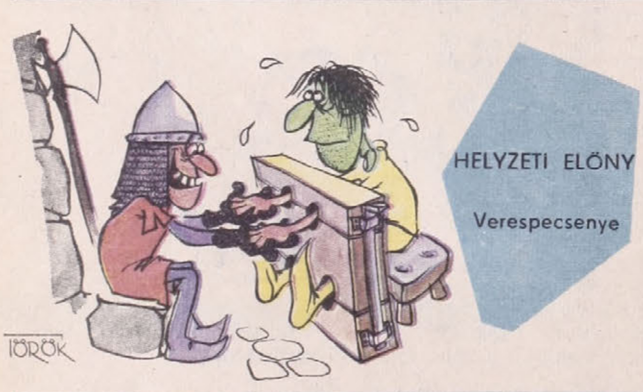

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A bíró elé egy csavargót vezetnek, aki rablógyilkossággal van vádolva.

— Ismeri ezt a kést? — kérdi a bíró, felmutatva a bűnjelet.

— Nem, kérem szépen.

— Szóval tagad. Vigyék vissza a cellájába!

Egy hét múlva a bíró újra előhozatja a csavargót és ismét felmutatja a kést.

— Ismeri ezt a kést?

— Igen, bíró úr.

— Na hála istennek, csak hogy kezd vallani. Hát halljam, honnan ismeri ezt a kést?

— A bíró úr mutatta a múlt héten.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÚL HANGOS AZ „ÉJJELIŐR”!

A Ludas Matyi segítségét kérem a Városmajor utca elején lakók nyugalma és pihenése érdekében. Az utca 12—14. sz. telkén — a városképet csúfító vityillókban — működik a Budapesti Autójavító Ktsz. Télen egész évi füstszükségletünket biztosítják a vityillók kéményei. De a nyári szezonra is tudnak szolgálni „kedves” meglepetéssel. Minden bizonnyal nem hallottak még elektromos jelzőberendezésről, ezért egy baritonhangú házőrző kutyát alkalmaztak (gondolom próbaéneklés után) — éjjeliőrnek. A kutya munkája az ugatás, munkaideje 22 órától reggel 7-ig tart. Ezt kiváló szorgalommal végzi — falun nevelkedett mai társai sem ugatnak meg ilyen lelkesedéssel minden embert és minden járművet. Aludni ettől a négylabú baritonistától még csukott ablaknál sem lehet. Jómagam is kutyabarát vagyok, tudom, hogy olcsó munkaerőként dolgoztatott, fáradhatatlan éjjeliőrünk csak a nemtörődömség áldozata — tehát kolléga is a bajban. Ő szorgosan őrzi a ktsz javait, de vajon ki őrzi meg tőle a mi „javainkat”: éjszakai nyugalmunkat és pihenésünket?

Dr. F. É.
Budapest

KÜLFÖLDI ROKON

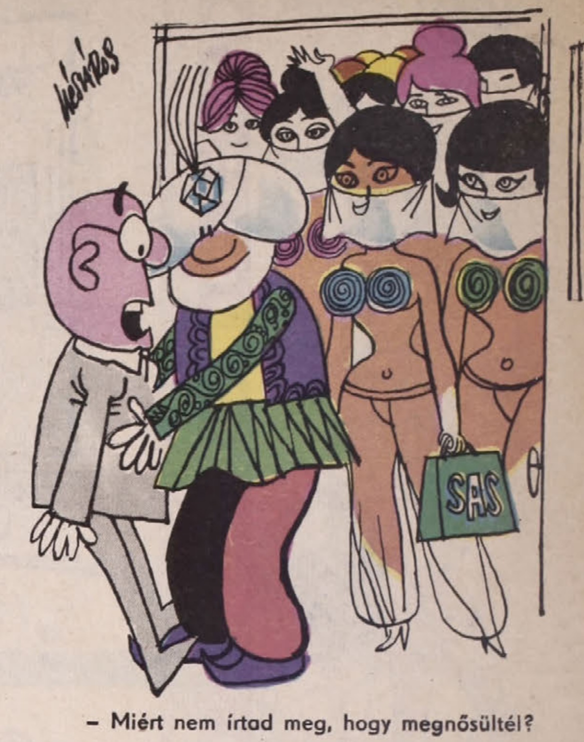

– Miért nem írtad meg, hogy megnősültél?

A BÁRKÁN

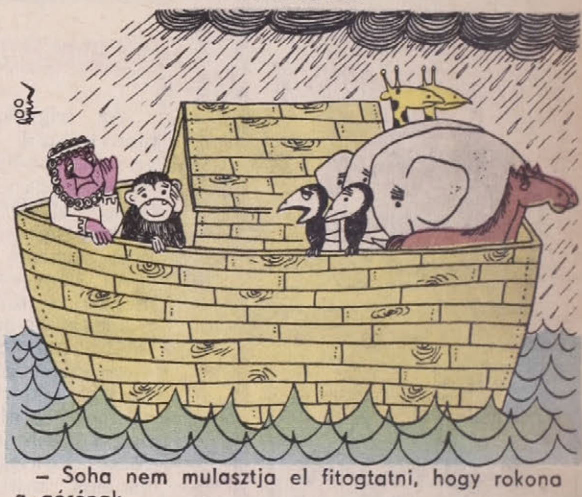

– Soha nem mulasztja el fitogtatni, hogy rokona a górénak . . .

SZEGÉNY KIS CSATÁR

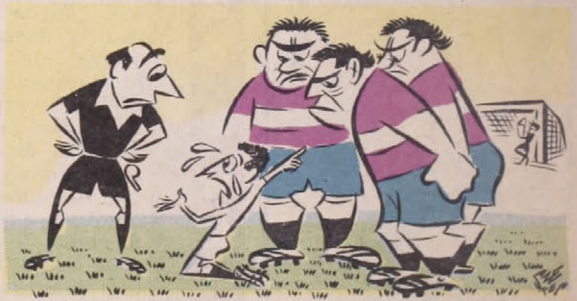

– Bíró úr, nem eresztenek át!

ELŐKÉSZÍTÉS

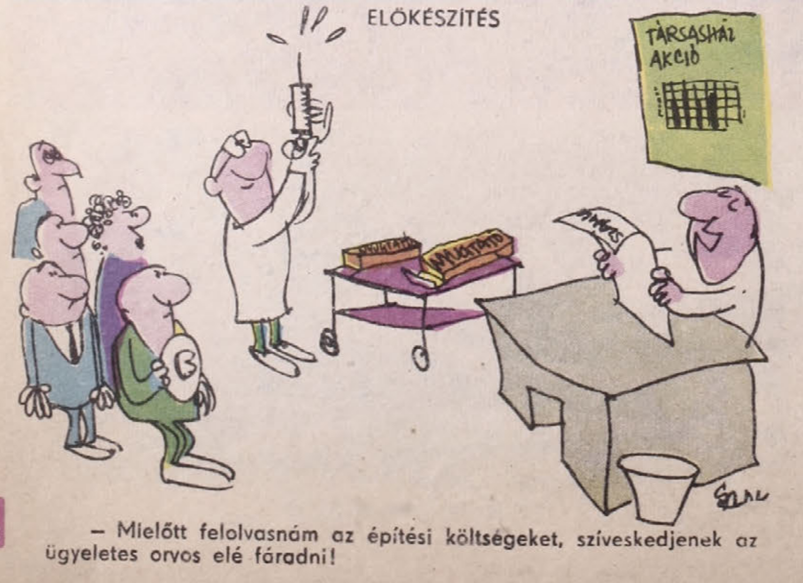

– Mielőtt felolvasnám az építési költségeket, szíveskedjenek az ügyeletes orvos elé fáradni!

TENGERI KALAND

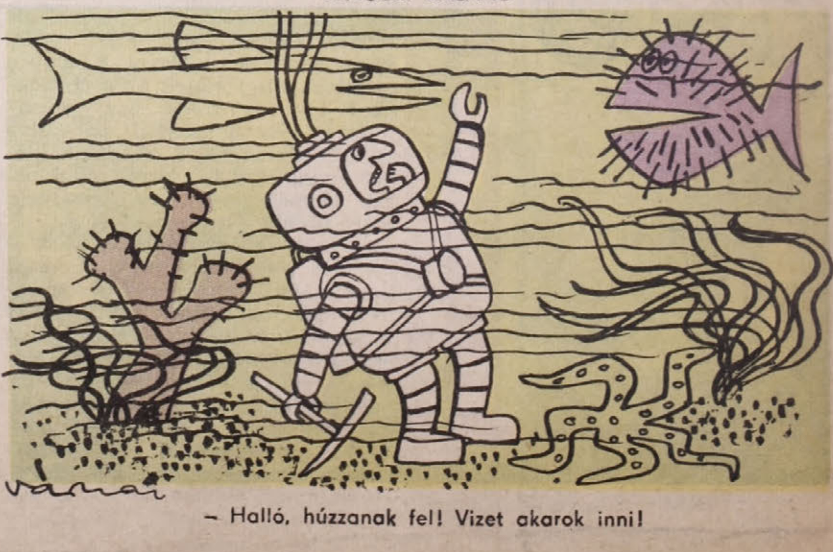

– Halló, húzzanak fel! Vizet akarok inni!

„Gyilkosságot tervez Chicagóban?”

(Amerikai légi reklám)

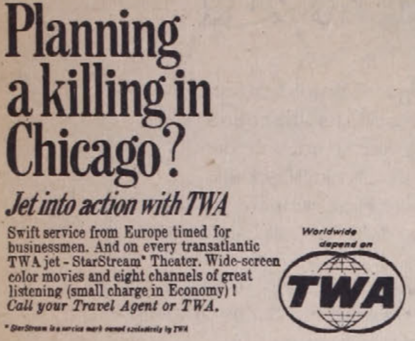
Planning a killing in Chicago?

Jet into action with TWA

Swift service from Europe timed for businessmen. And on every transatlantic TWA jet - StarStream* Theater. Wide-screen color movies and eight channels of great listening (small charge in Economy)!
Call your Travel Agent or TWA.

Worldwide depend on
TWA

* StarStream is a service mark owned exclusively by TWA

Az egész persze csak hirdetési ötlet, de talán nem érdektelen, hogy a TWA nevű nagy amerikai repülőtársaság hogyan csalogatja az utasokat. Az amerikai lapokban megjelent hirdetés szerint a TWA sugárhajtású gépére ül az okos ember, ha sürgős gyilkolnivalója van valamelyik távoli nagyvárosban... Afféle amerikai „Üdüljön a Balaton mellett!” típusú hirdetés...

FOLYTATÁSOS REGÉNY

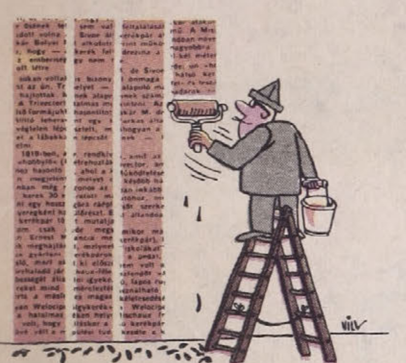

RÉBUSZ

25. sz. rejtvényünk megfejtése:

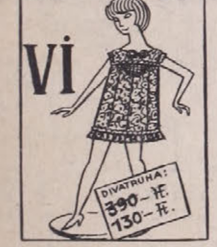
VI
DIVATRUHA:
390.- Ft.
130.- Ft.

Viharmadár

A százforintos díjak nyertesei:

Pados Lászlóné, Csokonyavisonta, Béke p.

Dezső Lajos, Pápa, Kilián lakótelep B/4. ép. I. em. 7.

Szabados Zoltán, Edelény, Arany János u. 4.

27. SZ. REJTVÉNYÜNK

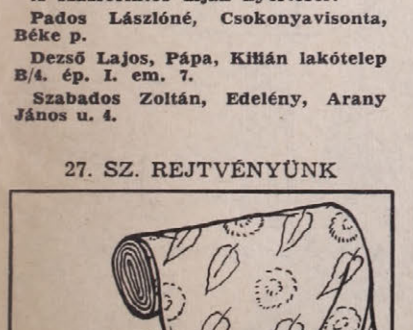

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb július 12-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Kicsi ország – nagy történelem II.

ZALÁN

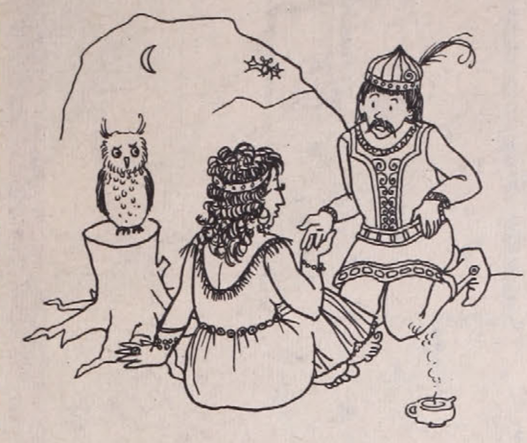

– És mennyit kell majd futnom?

LETELEPEDÉS UTÁN

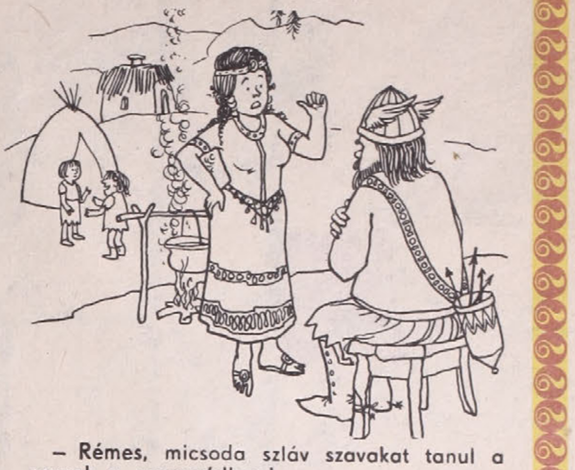

– Rémes, micsoda szláv szavakat tanul a gyerek a szomszédban!

NYEREG ALATT PUHÍTOTTÁK A HÚST

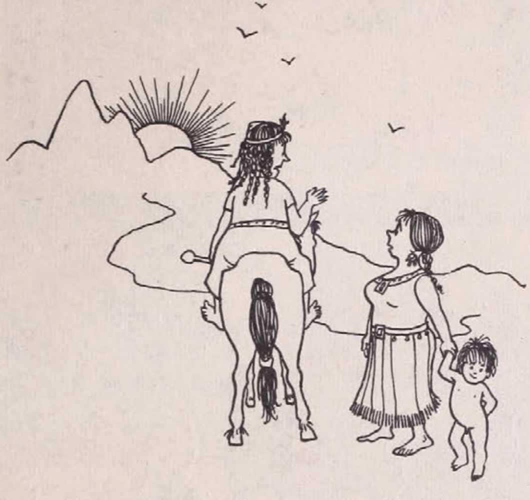

– Higgye el, Tassné, a tegnapi főzést még ki sem pihentem!

A KALANDOZÁSOK VÉGE

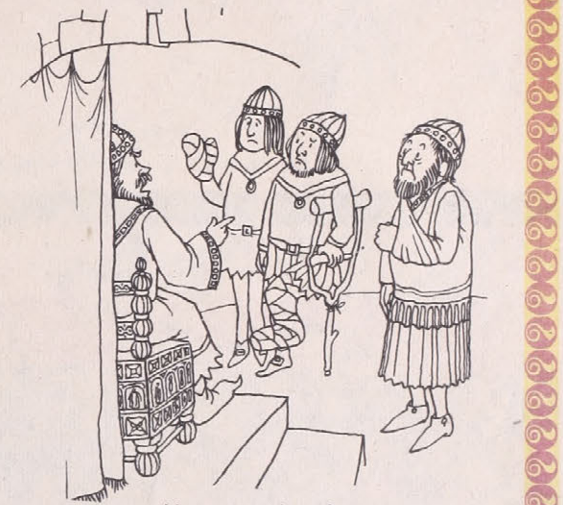

– Ugye mondtam?

(Brenner György rajzai)

TELEFON, CSAK 17 ÓRA UTÁN!

?

17 ÓRA UTÁN HÍVJA A
171–825-ös
SZÁMOT

Délután két óra tájban kaptam a felszólítást, hogy 17 óra után hívjam a 171—825-ös számot. A felszólítást ugyan a délutáni újságnak csupán egy keretes hirdetése tartalmazta, de én fegyelmezett ember vagyok. Különben is, sohase tudhatom, milyen fontos ügyben keresnek, ezért mindenkit visszahívok. Hátha életet menthetek a hívással, hátha a Nobel-díj Bizottság titkára keresett, amikor éppen házon kívül voltam és kénytelen még egyszer hívni és akkor esetleg a díjból levonják a költséges telefonszámlát. De ezenkívül: én bízom a hirdetőkben, ők sohasem mondanak rosszat. Még nem olvastam olyan hirdetést, hogy „hívja fel ezt és ezt a számot” — ott pedig megmondták, hogy milyen árucikkektől óvakodjam. Talán valamiféle különleges élményt ajánl a hívandó szám — ám az is lehet, hogy ma 17 órától olcsóbb lesz egy kedvelt cikk, az illetékes szerv 17 órai embargóval hagyta jóvá az árkedvezményt, nem akarják, hogy sorbaállás legyen, ezért közlik ilyen formában.

Mert ez az! Miért csak 17 óra után hívjam a megadott számot? Annyira fegyelmezett mégsem vagyok, elkezdem tárcsázni fél 4-kor. Mással beszél. Lehet, hogy más is ilyen türelmetlen? Négykor egy kollégám közli, hogy ez a Meteorológiai Intézet egyik száma, mely magánszemélyeknek ad időjárásjelentést. Most már kezdek izgatott lenni: lehet, hogy fél 6-kor égzengés-földindulás kezdődik, a lakosságot figyelmeztetni akarják, de hogy ne legyen pánik, burkoltan teszik ezt. Felhívom a Meteorológia központját: kiderül, hogy ez már nem az ő számuk, most a 171—811-en adják a budapesti előrejelzést. Még feszültebb izgalommal hívom a 171—825-öt, de a folytonos furcsa „mássalbeszél”-ből arra következtetek, hogy a rejtélyes számon 17 órakor kezdődik a műszak.

17 óra 1 perc. A helyzet ugyanaz. Most már biztos vagyok, hogy intézményt, hivatalt, vállalatot hívok, mert nem kezdenek pontosan. 17 óra 3 perckor végre sikerül. Lelkes zene árad a fülembe, majd egy hang közli, hogy hirdetőműsort hallhatok, amely hasznos ismereteket nyújt. Nos, ezek a következők: a vasgyűjtő hetek már nem sokáig tartanak, gyűjtsük hát a vasat. Majd jelentkezik az IBUSZ, hogy hova menjünk, a TEFU, hogy mit hova visz, a Biztosító és a többi — azaz csupa jól ismert tudnivalót dalolnak a fülembe.

Jójó, ne dühöngjek, miért ugrottam be, miért telefonáltam? Dehát éppen ezt akarják! És most már értem, hogy miért csak 17 óra után működik ez a szám: hogy a szórakoztató műsormeghallgatás ne okozzon munkaidőkiesést, vonaltúlterhelést és —, hogy ne a vállalatok, hanem az egyéni előfizetők számláját növelje.

Nem tudom, hogy e telefonok révén a TEFU mennyivel több megrendelőt, a MÉH mennyivel több vasat gyűjt, de hogy a forintgyűjtés sikerrel jár, abban biztos vagyok.

Földi Iván

MODERN LAKÁS

Endrődi István rajza

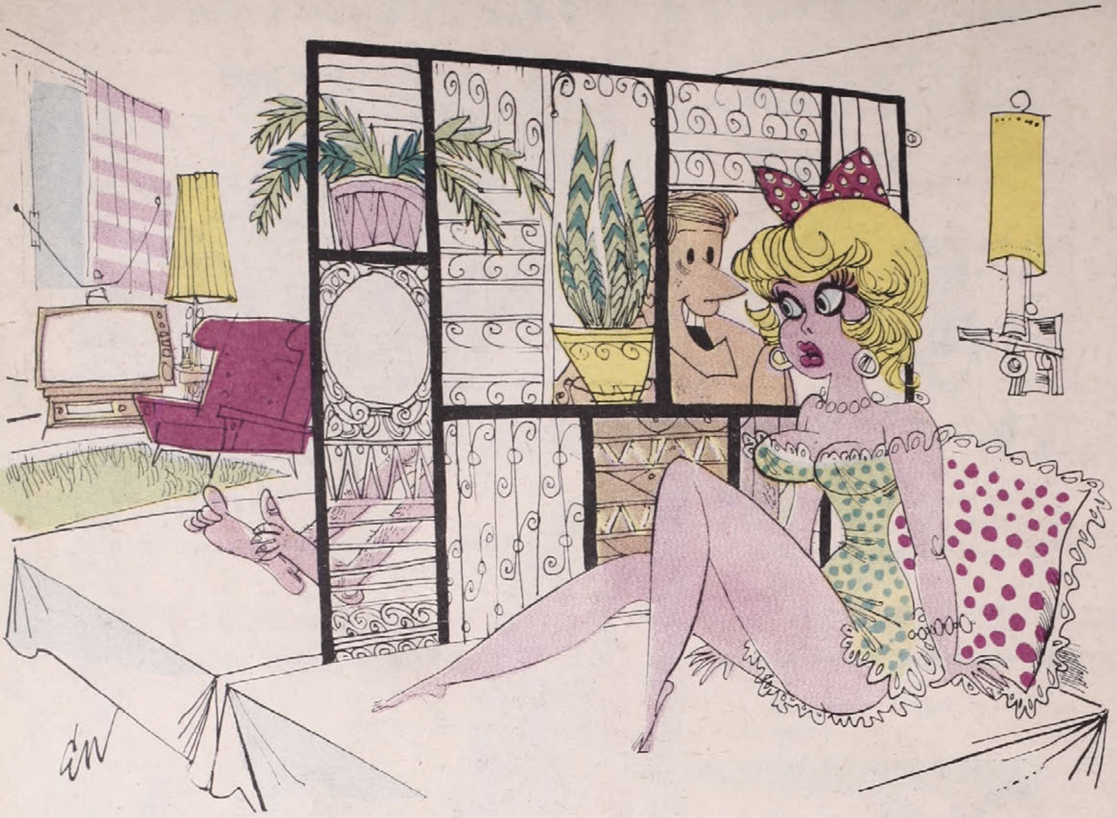

– De szivikém, te akartál térelválasztó elemet a lakásba!...

BÁCSI

Ha a gyerekek lebácsiznak,
oda se neki, de újabban
felnőtteknek is bácsi lettem,
főorvosoknak, kollégáknak,
négygyermekes családanyáknak is,
noha ellenük semmit se vétettem.

Rühellem ezt a szelíd titulust,
mert kegyetlenség tisztes koromat
ily becézőn is észrevenni.
E szó romlás hírnöke! Soha
nem akarok tétován totyogó,
bárgyún motyogó bácsi lenni!

Bácsi, bácsi, csókolom, Bandi bácsi...
Míg eszem forog, bőszít e bácsiság,
mint döfölő kés, a szívembe vág.
Ha hallom, százéves koromban is
megdühödöm (persze, ha élek,
amit őszintén nem remélek).

Vér Andor

* * *

DEFEKT

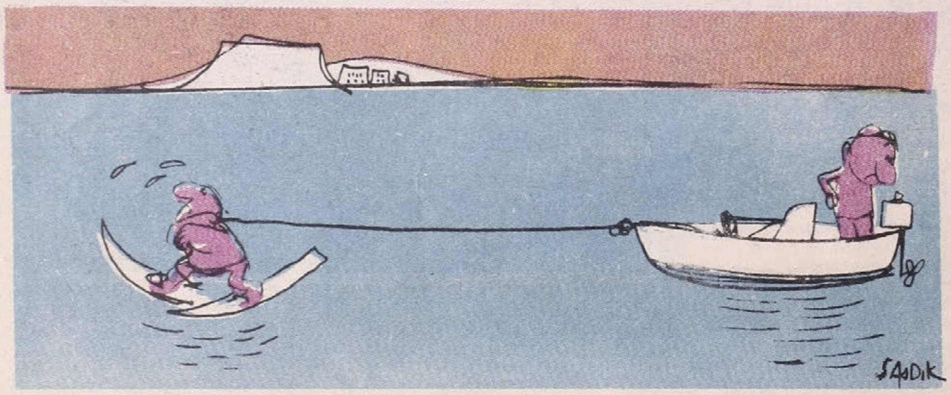

NYÁR AZ ÁLLATKERTBEN

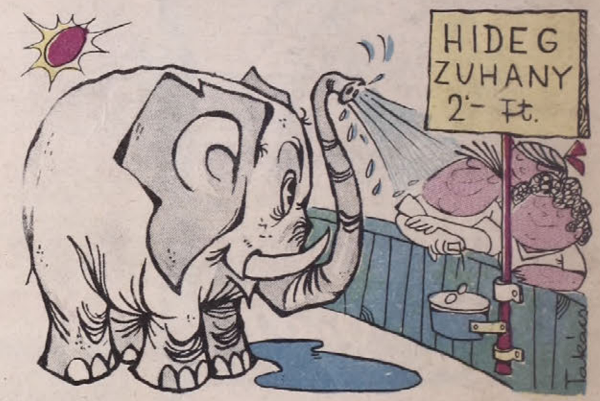

A GYŐZELEM MÁMORÁBAN

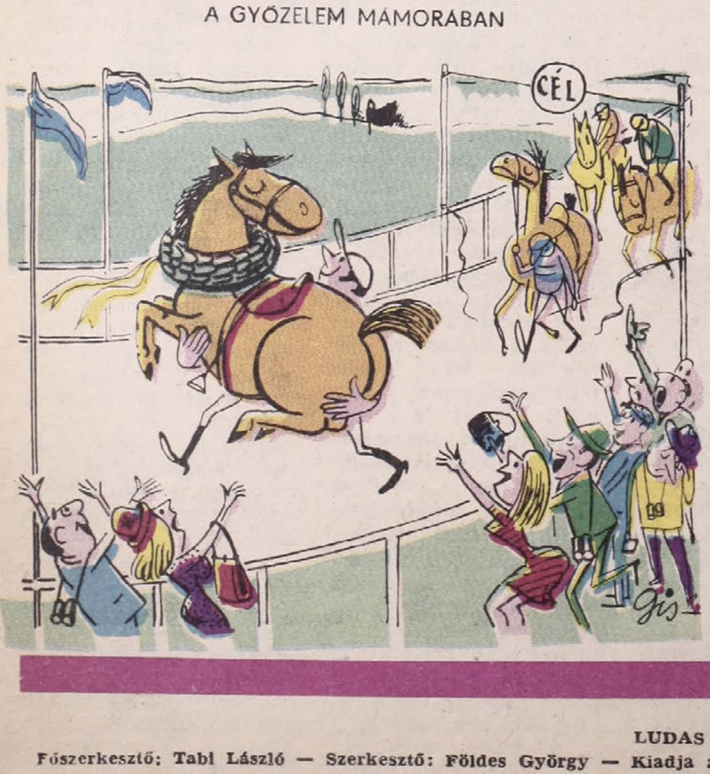

KÉK FÉNY

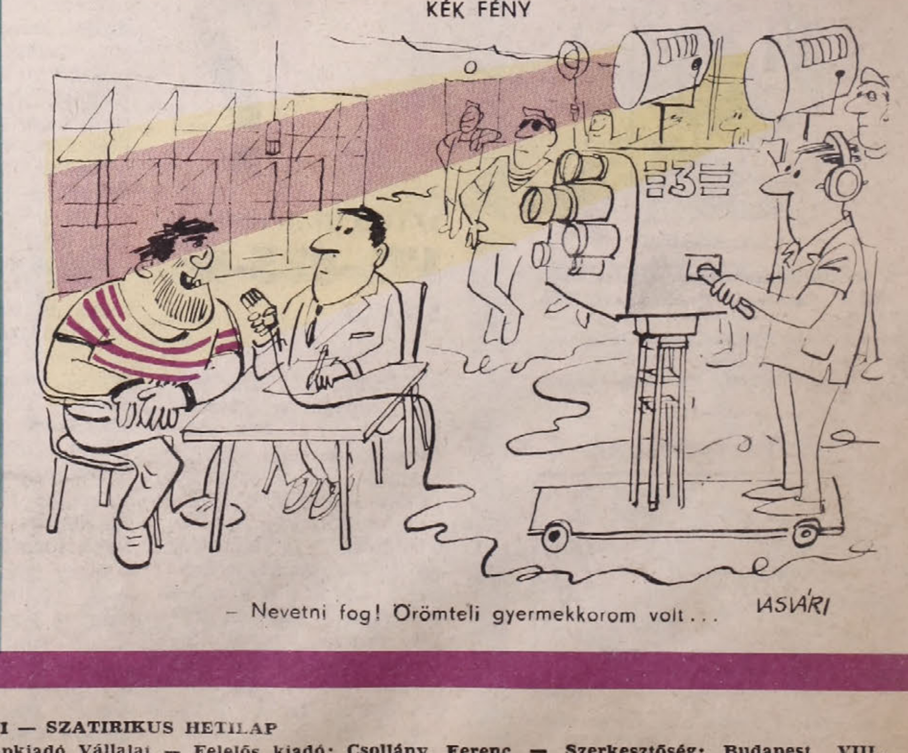

– Nevetni fog! Örömteli gyermekkorom volt...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.02777/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

XXIV. évfolyam, 28. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. július 11.

Ludas Matyi

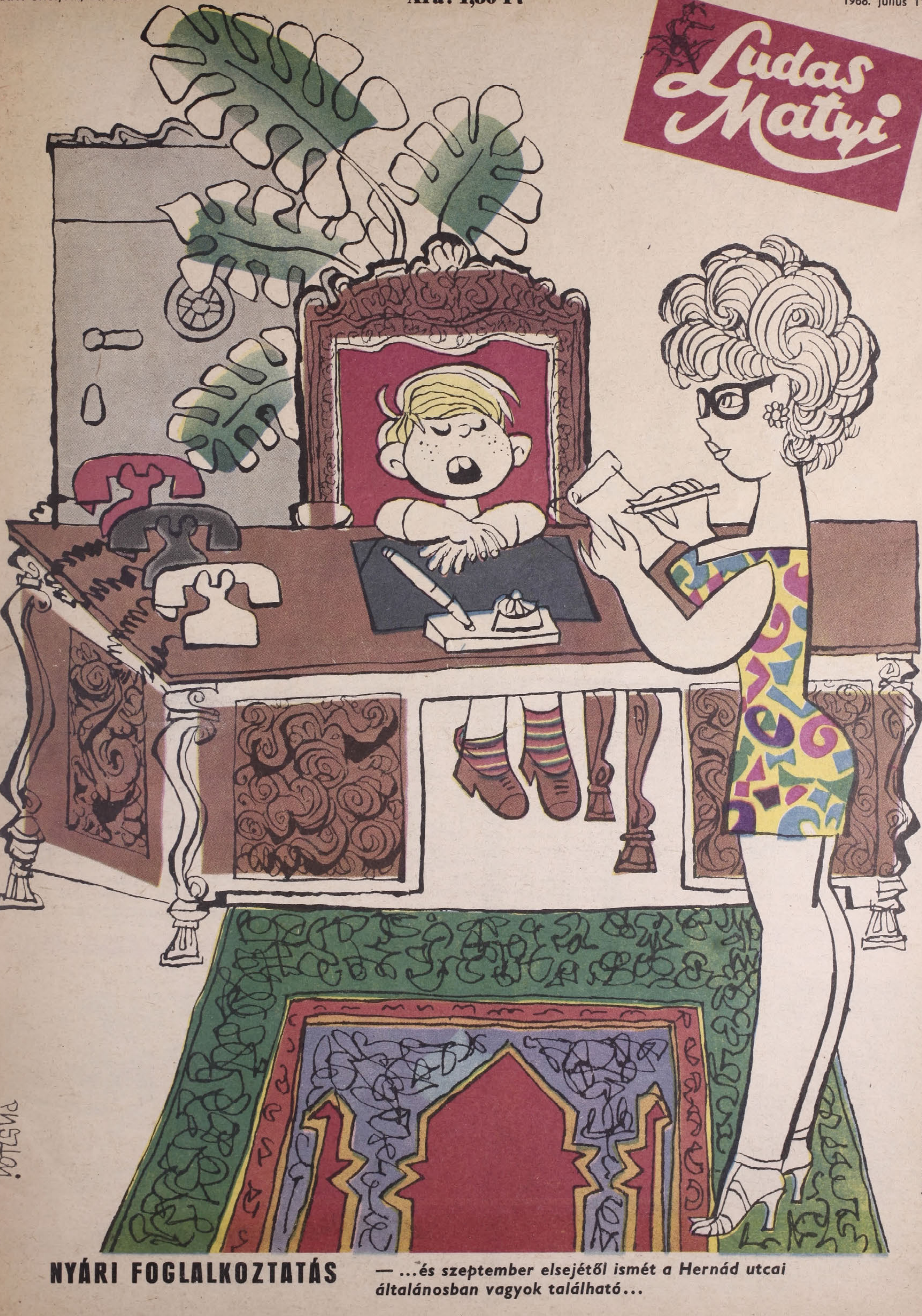

Pusztai Pál rajza

NYÁRI FOGLALKOZTATÁS — *...és szeptember elsejétől ismét a Hernád utcai általánosban vagyok található...*

UTAZNI SZERETNÉNEK

Szűr-Szabó József rajza

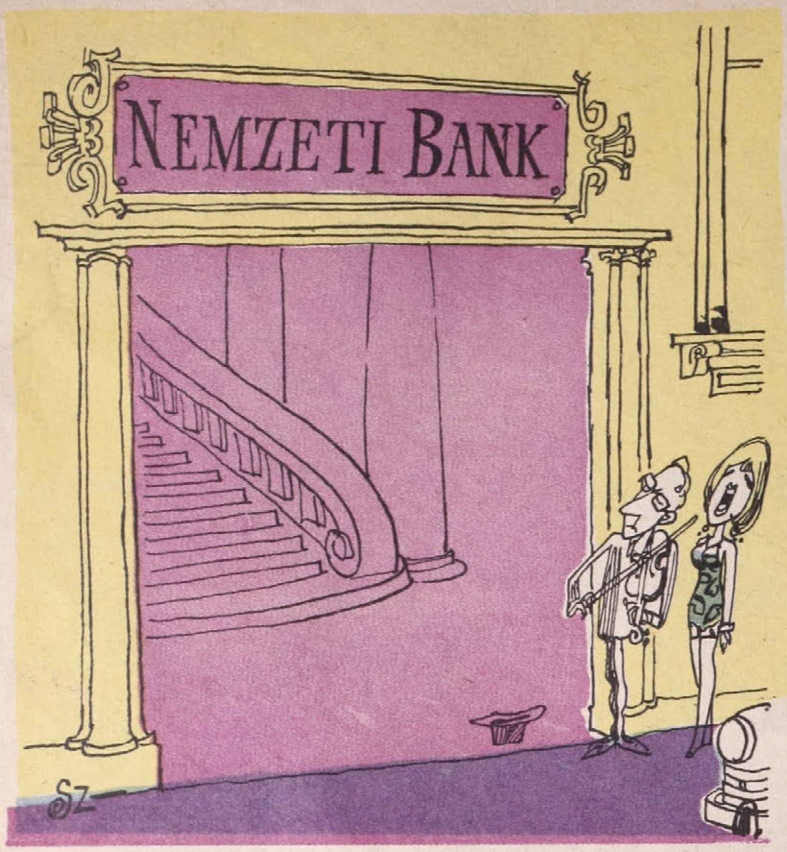

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Társaságban arról beszélgetnek, hogy milyen meleg lehet a pokolban.

— Én tudom — jelenti ki Kelemen.

— Ne mondd!

— Láttad már, hogy a víz a forró vason, hogyan sistereg?

— Igen.

— No látod, hát a pokolban ez a fagylalt.

— Tudja uram, nekem csak rá kell néznem egy emberre és tudom mit gondol rólam.

— És nem kellemetlen ez magának?

Nászutas pár vendéglőben ebédel. A húsnál az asszonyka megszólal:

— Emil, ez a hús rághatatlan.

— Dehogy rághatatlan — mondja a fiatal férj —, csak te elfelejtetted fölemelni a fátyolodat.

A főpróbán a kritikust fölkeresi a páholyban egy régi ismerőse:

— Csak éppen látni akartalak, már megyek, nem zavarlak.

— Maradj, egyáltalán nem zavarsz.

— Nem, nem, megyek.

— Ülj már le, ha mondom.

— Köszönöm, nem ülök le. Szervusz.

A kritikus erővel lehúzza.

— Ülj le, ha mondom. Csak nem akarod elvinni az álmunkat?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KI A GAZDA?

Négy év óta lakom a jelenlegi lakásomban, és senki sem fogad el tőlem lakbért. Ez az épület valamikor vízszivattyúház volt, de a gépeket leszerelték. Én családommal albérlőként kerültem ide, és itt maradtunk a főbérlő halála után is.

A ház tatarozásra szorul, rossz a tetőszerkezet, az ajtók nem zárnak, a villany sincs bevezetve. Hat gyermekem közül öt iskolás, nem tudnak rendesen tanulni.

Jártam a várpalotai Városi Tanácsnál, ott azt mondták, hogy a Veszprémi Vízmű Vállalaté a ház. A Vízmű Vállalat viszont igazolta, hogy az ő tulajdonjoga már 1959-ben megszűnt, amikor a szivattyúkat leszerelte. Ezután a Városi Tanács a Várpalotai Szénbányászati Tröszthöz küldött, onnan a Városgazdálkodási Vállalathoz utasítottak, az ismét a Vízműhöz.

És kezdődött az egész elölről.

A tatarozás költségeit ilyen nagy család mellett én nem tudom vállalni, a helyzet bizonytalansága miatt még akkor sem mernék belevágni, ha volna rá anyagi fedezetem.

Közeledik az ősz, jön a tél, a javításokat sürgősen meg kellene csináltatni, de már nem tudom, hogy kihez forduljak.

Ki a ház gazdája?

Radnai Viktor
Várpalota
Loncsos, régi vízház

MÉRGEZÉSEK IDEJÉN

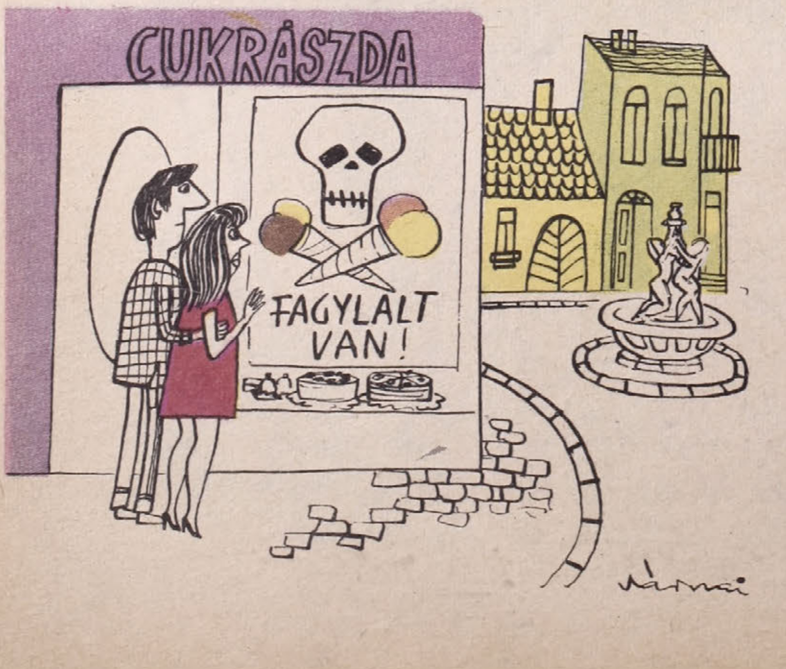

ESŐS IDŐSZAK

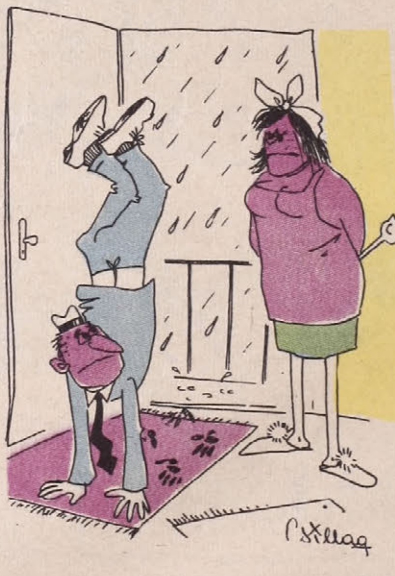

– Letörölted a kezedet, drágám?

A NAGYVÁROS ÁLDOZATA

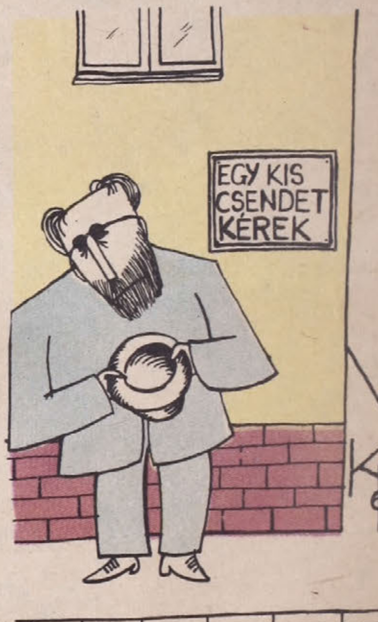

2068-BAN

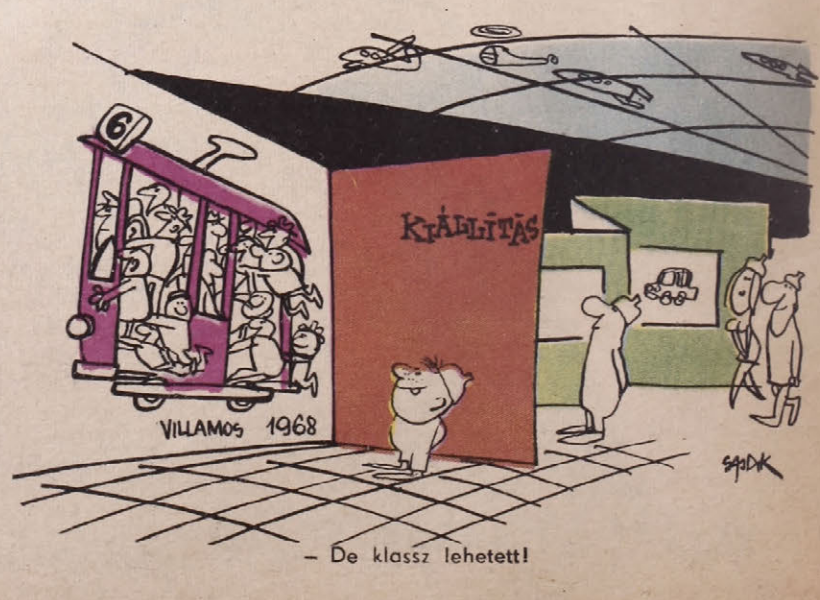

– De klassz lehetett!

IDEGENFORGALOM

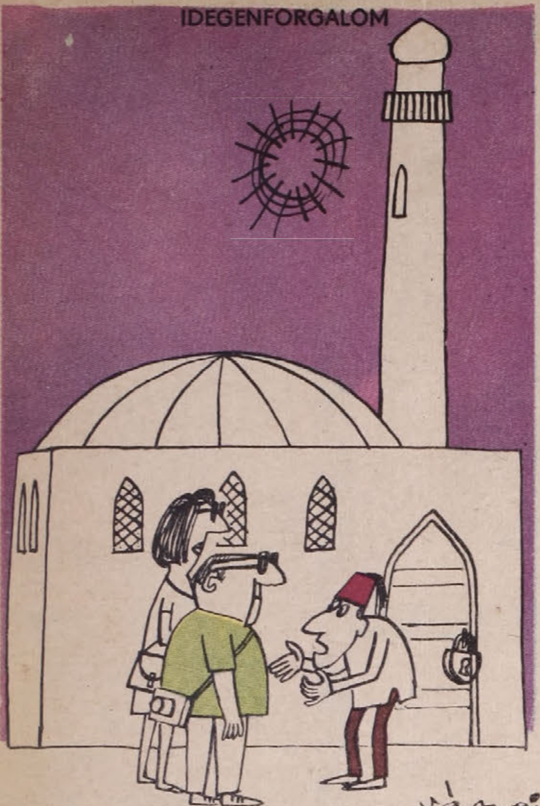

– Sajnos, uram, be kellett zárnunk a mecsetet, mert az üvöltő dervisek elmentek beat-énekesnek...

GYORS FEJLŐDÉS

Hegedűs István rajza

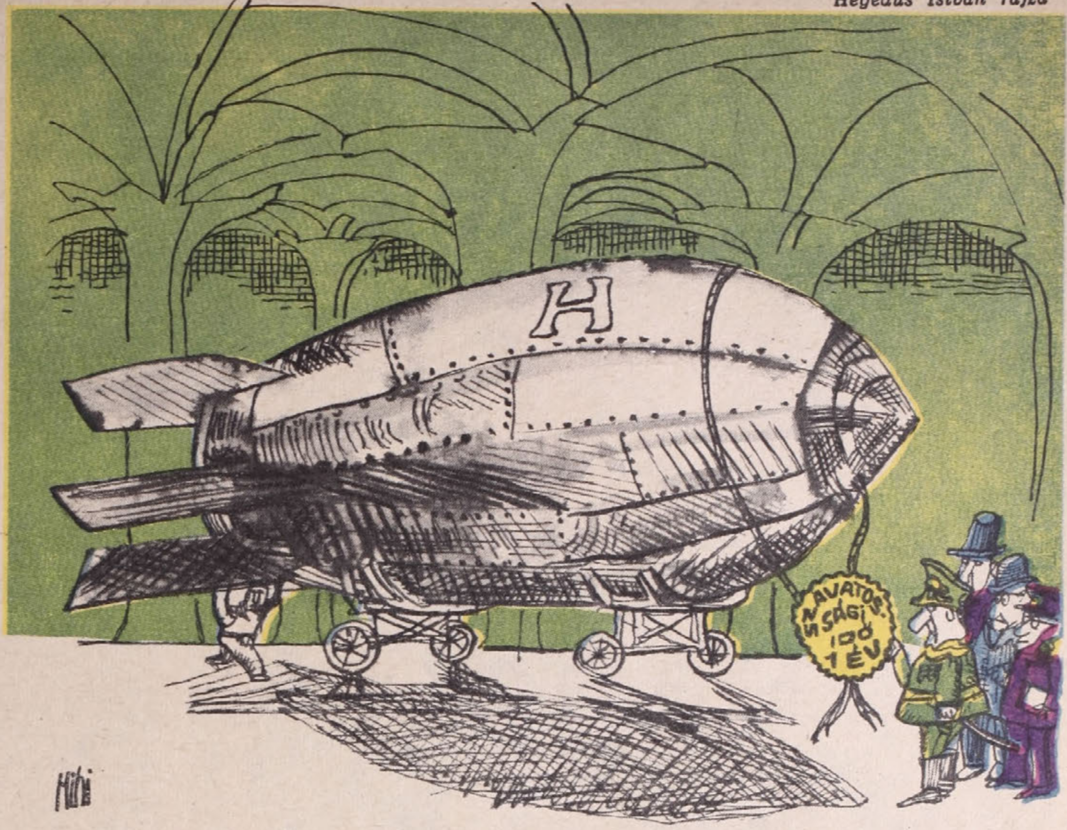

hány emberes ön?

Géza barátommal a kávéházban találkoztam. Már amikor leült mellém, észrevettem, hogy nagyon szomorú és amikor az arcába néztem, valósággal megdöbbentem: zacskós szemek, petyhüdt bőr, ráncok és redők. „Istenkém, mondtam magamban, mennyire megöregedett!" Aztán faggatni kezdtem:

— Mi történt? Mi bajod?

— Már csak hárman vannak — mondta Géza elgondolkodva, majd mint a gyerekek, számolni kezdett a bal kezén. — Egy meg egy, az kettő, meg egy, az három... Igen, hárman vannak...

— Kicsodák? Kikről beszélsz?

— Néhány évvel ezelőtt összeszámoltam, hogy hány emberrel kell összevesznem ahhoz, hogy kész legyek... Hosszas számolás után rájöttem: tíz emberrel kell összerúgnom a port és akkor végem... Mindennek vége... Tíz emberes voltam és azt hittem, hogy nagyon gazdag vagyok... Te hány emberes vagy?

— Nem tudom — dadogtam. — Még nem számoltam...

— Akkor még azt hittem, hogy nyugodtan nézhetek a rossz napok elébe, bőven futja a készletből frontátvonulásra, késhegyig menő vitákra és némi őszinteségre is... Nos, hány emberes vagy?

— Most számolom...

— Csak a fontos embereket számold össze, de precízen. Egy barátom rosszul számolt, azt hitte, hogy hat emberes és mire észbe kapott, hogy csak öt embere van, már az idegszanatóriumban ápolták.

— Tíz embered volt és most már csak három van... Ezek szerint hét emberrel vesztél össze... Nem is tudtam, hogy ilyen veszekedős vagy...

— Én? — tiltakozott Géza. — Én vagyok a legbékésebb ember a földön. A feleségem szerint birkatürelmem van.

— Hét ember az mégiscsak hét ember!

— Az összeszámolás óta évek teltek el. Hosszú-hosszú évek.

— Akkor is.

— A feleségem négy emberes volt és egy év alatt elfogyasztotta őket. Én nem. Én spóroltam. Állandóan azt mondogattam magamnak: „Ne légy könnyelmű, Géza fiam! Gondolj a holnapra! Ha mind a tíz emberrel összevesztél, elintézett ember vagy... Jól oszd be őket és takarékoskodj!"

Szegény fiú nagyon ideges volt. Miközben beszélt, arcán ideges rángások futottak keresztül. A kávéja érintetlenül állt az asztalon.

— Volt egy barátom, az hat emberes volt, hat embertől függött, és egy értekezleten mind a hattal egyszerre veszett össze... Amikor elment, zsebredugott kézzel hetykén fütyörészett. Én azonban nem vagyok lumpolós természetű. Talán csak egyszer, egyetlen egyszer voltam könnyelmű. Születésnapom volt és azon gondolkoztam: mivel szerezhetnék örömet magamnak? S aztán rájöttem: ha jól odamondogathatnék X.-nek. És megtettem. Összevesztünk és azóta se köszönünk egymásnak... De bizonyisten megérte!

Géza cigarettára gyújtott, kortyolt egyet a hideg kávéból, aztán így folytatta:

— Tíz emberes voltam és most már csak három van belőle... Mi lesz, ha ezekkel is összeveszek? Mi lesz? Semmi... Akkor végem... S tudod milyen könnyű három emberrel összeveszni? Hajjaj!...

Közben én is összeszámoltam: hány emberrel kell összevesznem ahhoz, hogy... Gazdag voltam és úgy néztem Gézára mint egy gazdag ember a szegény emberre. Nekem még bőven volt kivel összevesznem.

— Véleményem szerint — mondta Géza — felhívást kellene intézni az emberekhez: számolják össze, hány emberrel veszhetnek össze és aztán éljenek e szerint.

Mondtam, hogy majd gondolkozom a dolgon. Géza megköszönte, majd fáradt, öreges léptekkel kitotyogott a kávéházból. Én pedig leültem megírni ezt a cikket, hogy megkérdezzem a kedves olvasótól:

Hány emberes ön?

Mikes György

AGGÓDÓ SZÜLŐK

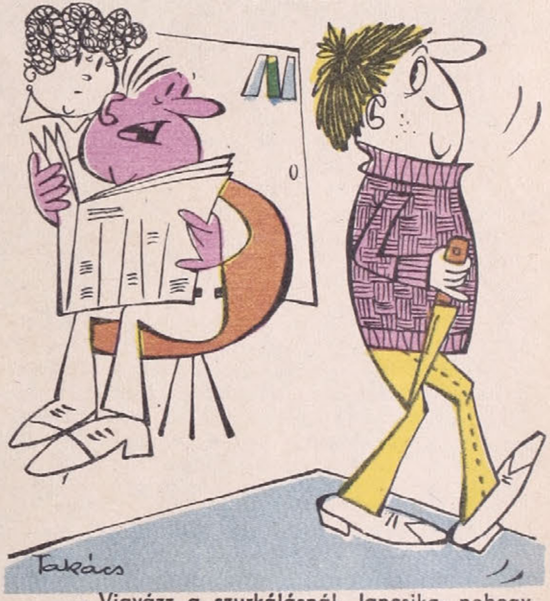

– Vigyázz a szurkálásnál, Jancsika, nehogy megvágd magadat!

EBÉD KÖZBEN

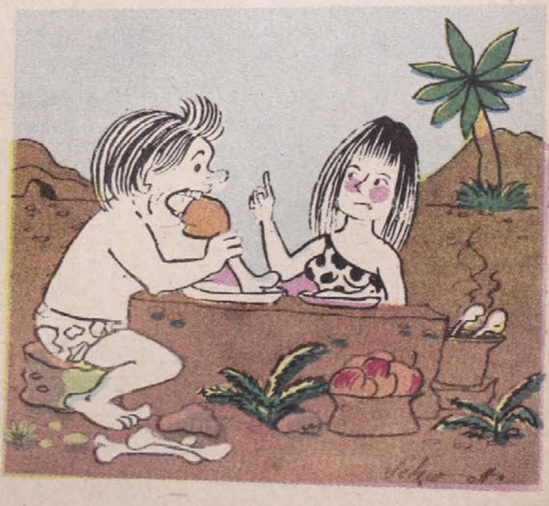

– A csontokat, édes fiam, összegyűjtjük az őstörténeti múzeum részére!

VAN EZ ÚGY...

Várnai György rajza

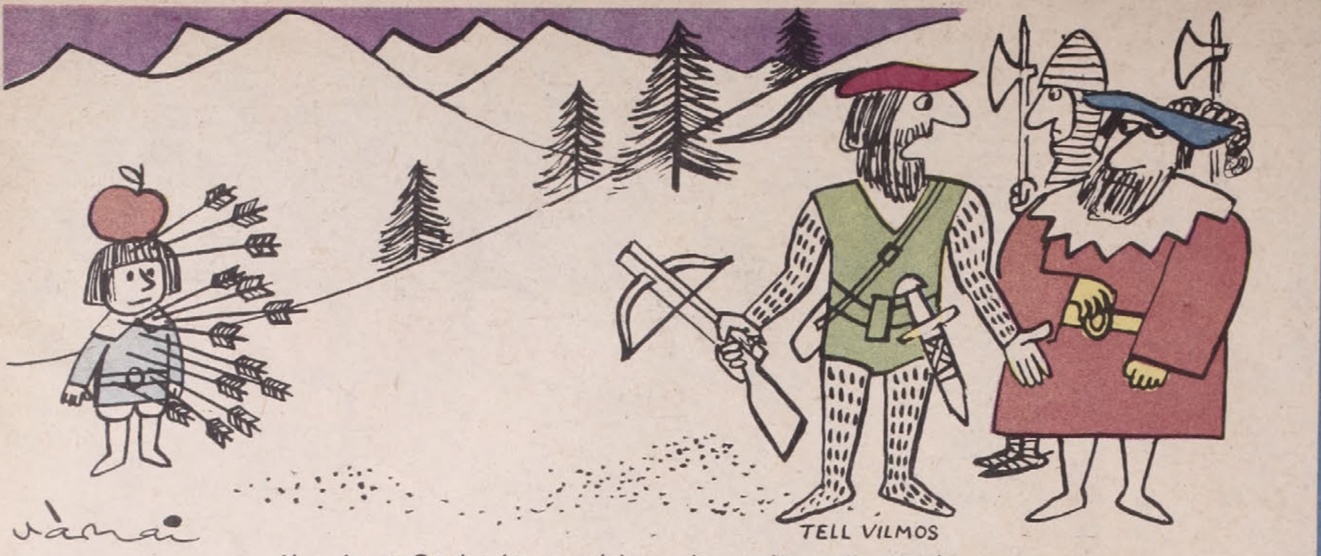

– Nem értem, Gessler úr, ma valahogy olyan indiszponált vagyok...

OLVASHATÓ ALÁÍRÁS

Az író ír — de hogyan? Nem formai, vagy világnézeti kérdésről lesz szó, sokkal komolyabbról.

Telefonáltak egy laptól: küldjek be egy olvasható aláírást. Abban a rovatban jön ugyanis a cikkem, amelyben saját kezű aláírásával jegyzi a szerző a cikkét.

Tehát kérnek egy olvasható aláírást.

Papírt kerestem, s leírtam a nevemet. Aztán megvizsgáltam, olvasható-e. Soha eszembe nem jutott: olvasható-e az aláírásom, vagy sem. Néztem ezt a betűt, azt a betűt... ennek is lehetett nézni, annak is. Az *e* inkább *a*-ra hasonlított, az *n* inkább *u*-ra, az *r* meg valahogy *v*-re. Az egész együtt pedig sehogy se egyezett azzal a szóval, ahogy hívnak. Ennyire mást írok le, mint amit gondolok? A nevemre gondolok és ez lesz belőle? Még a nevemet is elferdítem? Persze, nem szándékosan csinálom, de ki hiszi ezt el nekem? No, azért egy kis jóakarattal mégiscsak annak lehet olvasni, ami a nevem. Hogyan? Már a nevem kisilabizálásához is az emberek jóakaratára számítok? Szép *kilátások*.

Felbukkant bennem az örök optimista. Hátha nincs igazam? És igenis, olvasható az aláírásom? Meg kellene róla győződni. Kimentem a konyhába.

— Erzsike — tettem házvezetőnőnk elé a papírt —, kinek az aláírása ez?

— Ez?... A szerelőé.

— Milyen szerelőé?

— Aki itt volt tegnap. A vizesé.

— Miért írta volna le a nevét a vízvezetékszerelő egy darab papírra?

— Hát hogy tudjuk, kit hívjunk, ha újra csöpög a csap.

— Igaza van, de mégse a vízvezetékszerelő aláírása. Nézze csak meg jobban. Nem az én aláírásom?

— De igen. Gondoltam, hogy a szerkesztő úré, de nem akartam mondani. Miért írná le a nevét egy darab papírra? Az elsős unokám, az Andriska, az írja le mindenhová a nevét. A szerkesztő úr miért gyakorolná? A szerkesztő úr tud írni.

Az embernek tetszik, ha mondják, hogy tud írni, bármilyen szempontból mondják. De nem lettem okosabb. Illetve: biztos, hogy aláírásom olvashatóságához kétség fér. Márpedig olyan aláírás kell a cikk alá, ami az első *blickre* olvasható. Tudja az az olvasó, kinek az írását olvassa. Nem mintha világszenzáció lenne ez a cikk, de nem is rossz. Igen. Nem rossz. Ennyi elfogultságot megengedhetek magamnak. Ha nem tetszenék, nem adtam volna ki a kezemből. Meg vagyok róla győződve, hogy minden író meg van róla győződve, hogy jó, amit írt. Különben nem írná meg, vagy másképp írná. Csak később derül ki, hogy esetleg tévedett. Az idő nemcsak patinát termel, hanem penészt is.

Kerestem egy aláírásomat. Csak a személyazonossági igazolványomban találtam. Nem értek a grafológiához, de az volt róla a benyomásom, hogy fölényes, nyegle. Az *f*-betűket egyszerűen fel kellene pofozni. Mit képzeltem, mikor leírtam a nevemet? Hogy ezerdollláros csekket szignálok? Vagy elismerem, hogy felvettem a Kossuth-díjat? Mit képzeltem?

Találtam aztán még egy aláírást, egy *fél* aláírást. Csak a keresztnevem volt egy gyűrött, sárgás papíron. Anyám kacatosfiókjában bukkantam rá. Nagy, jobbra-balra támolygó betűk voltak. Ferike. Ez volt az első aláírásom. Akkor még elég volt annyi, hogy Ferike. Csak Ferike voltam. Teljesen kifejezett az az egy szó. Most két szó képvisel. Vajon azért, mert *több* lettem?

Milyen őszinte, tiszta betűk. Görbék, de valahogy *belül* egyenesek. Nincs bennük se felvágás, se affektáltság. Amikor leírtam, csak a Ferikére koncentráltam, csak a nevemet akartam leírni.

Méláztam egy kicsit, aztán visszaültem az íróasztalomhoz, és egy blokkra lefirkantottam a nevemet. Nem, ez hisztérikus, és olvashatatlan is. A következő meg olyan nagyképű lett, mint egy ház. Ezek után szép türelmesen elkezdtem névaláírást gyakorolni. Leírtam vagy harmincszor a nevemet. Akkor meg képtelen voltam választani. Szerény legyen, de azért *írói* is. De azért túl gyerekes se legyen, meg túl *mesteri* se.

Végül is behívtam Erzsikét, dönteni.

— Mi tetszik? Odaég a húsom.

— Melyik a legjobb? — kérdeztem.

— Ez — bökött egy aláírásra, s kisietett.

Nem olyan egyszerű dolog az írás. Egy regény, vagy egy novella még csak megy-megy. De egy olvasható aláírás?

Fendrik Ferenc

LUDAS MATYI kereső szolgálata

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy rovatunk a lakosság kisebb-nagyobb rétegeit érintő hiánycikk-problémákkal foglalkozik, és nem tör a vállalati anyagbeszerzők kenyerére. Azért kell ezt hangsúlyoznunk, mert az utóbbi időben több levelet kaptunk, amelyekben hol egy üzem „rendel” nagy tétel különleges huzalt, hol egy termelőszövetkezet néhány tucat hajtókar-csapágyat a munkagépeihez stb. Gondjaikat megértjük, de ezek a problémák nem tartoznak a Kereső Szolgálat hatáskörébe.

*

A Kereső Szolgálathoz a héten érkezett levelek többsége is a külföldi gyártmányú motorkerékpárok tönkrement alkatrészeinek pótolhatatlanságára panaszkodik. Galovicz Pál (Békéscsaba, VI. Árpád sor 26.) négy hónappal ezelőtt vásárolt egy Riga-mopedet, sehol nem kap hozzávaló gyújtó-tekercset. Három hónapja használhatatlan Somogyi László (Győr, Rába u. 20.) Jawa 05 Ideál típusú járműve is, dugattyúgyűrű és dugattyúcsapszeg hiányában. Péter József (Pécs, Hosszúhetény, Fő utca 129.) kerek fél esztendeje várja, hogy Tatran robogójához a szükséges pót-alkatrészekhez hozzájuthasson.

Mi is várunk. Várjuk, hogy az illetékes külkereskedelmi szerv hathatós intézkedéseivel segítsen a motorosok soktízezres táborának régóta tartó gondjain.

*

Mikor beköszönt a kánikula, évek óta megismétlődő problémám és velem együtt még sok ezer nőnek, hogy szellős, vékony bokafixes női zoknit, illetve térdfixes női harisnyát sehol sem lehet beszerezni. Azelőtt volt, most miért nincs?

Koltai Gáborné
Szentes, Ady Endre u. 34.

*

Orion rádióm lemezjátszójához új lemezjátszókarra lenne szükségem. Hosszú ideje járom érte Szekszárd, Pécs, Szeged és Budapest szaküzleteit, sehol sem kapok.

Poór Ferenc
Tengelic, Gyimesi u. 39.

FELFEDEZŐ ÚTON AZ ÚJ LAKÁSBAN

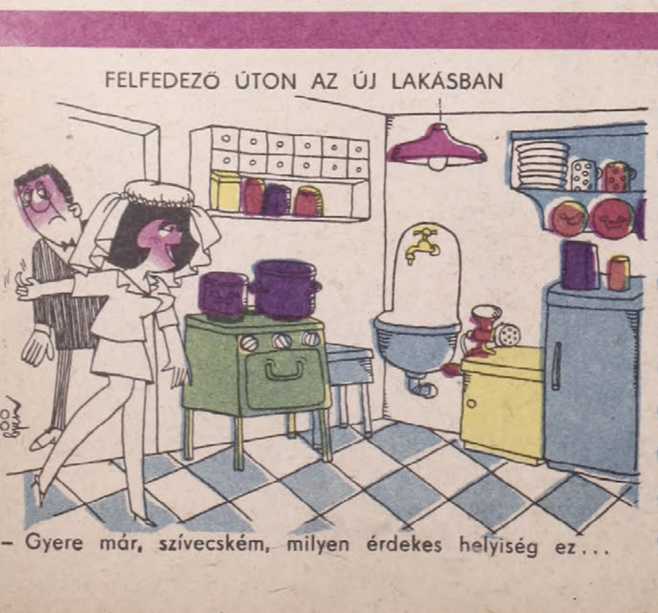

– Gyere már, szívecském, milyen érdekes helyiség ez...

IGÉNYES NÉZŐ

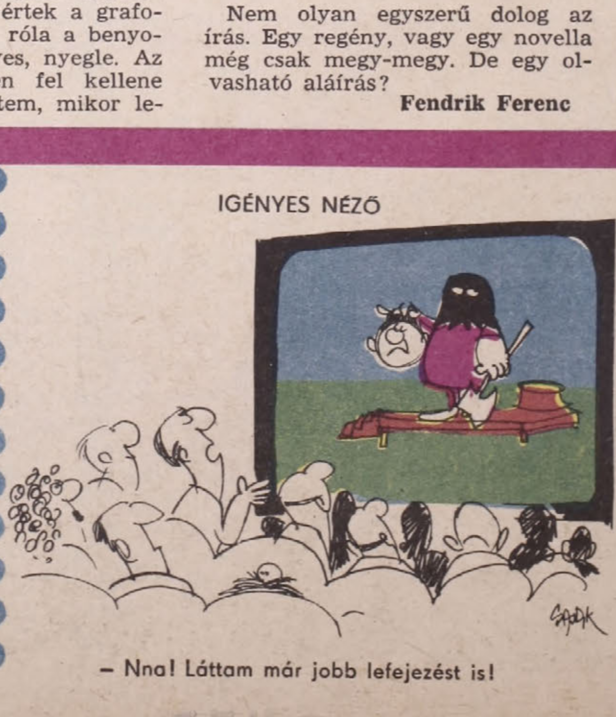

– Nna! Láttam már jobb lefejezést is!

VAKÁCIÓ

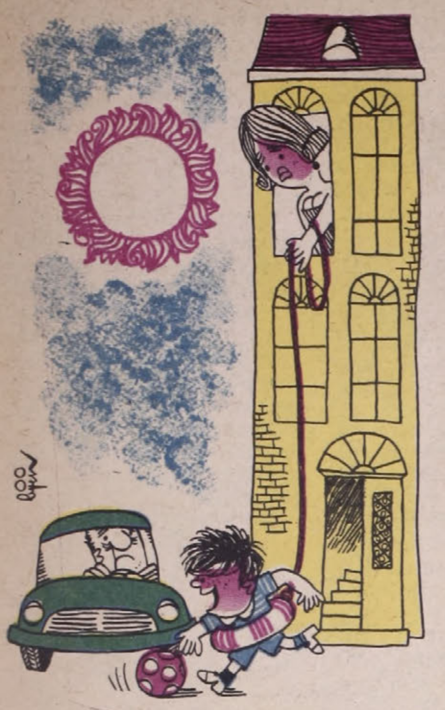

TUDJA, HOGY A LEJTŐN NINCS MEGÁLLÁS

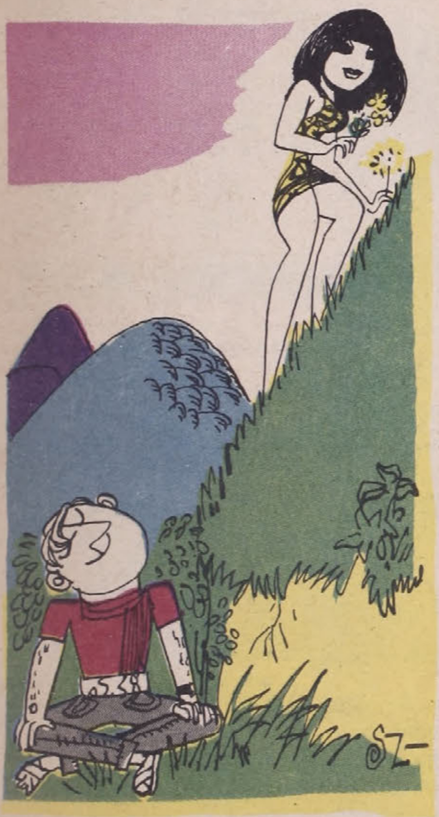

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜTTYÖS KEDVEM TÁMADT!

Kitűnő találmány a kettősfalú alumínium fütyülős tejforraló. Kezelése roppant egyszerű. A fazék oldalnyílásán beöntünk egy pohár vizet, megtöltjük a fazekat tejjel, feltesszük a gázra és nyugodtan kezünkbe vehetjük a Ludas Matyit, amíg el nem kezd előbb furulyázva, később fülsiketítően fütyülni. (Mármint a fazék!) Lehetetlen oda nem figyelni. Becsületére legyen mondva, soha nem futott ki belőle a tej.

A konstruktőr jelesre vizsgázott, de a gyár nem.

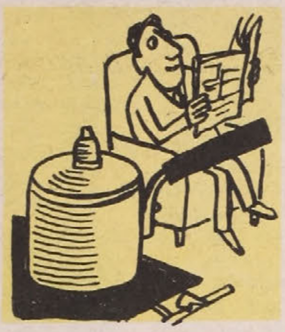

Egyik este gyanakodva tettem le az újságot, a fazék nem fütyült, pontosabban: azon a nyíláson, ahol a vizet kell beönteni, hangtalanul tejet fütyült nekem a konyha kövére. Belső falán apró, tűszúrásnyi lyukak keletkeztek, a tej beszivárgott a két fal közé. Rögtön tudtam, hogy a fazék örökre elnémult.

Azóta beöntöm a tejet egy megbízható zománcozott lábasba, a fazék helyett én iszom meg egy pohár vizet, és lesem a tejet. Amikor elkezd hártyásodni, két percig fülsiketítően fütyülök, aztán leveszem a tűzről.

Magad, uram, ha szolgád nincs!

Karlovits Gyula
Mór,
Jókai u. 2.

FUTÓVERSENY AMERIKÁBAN

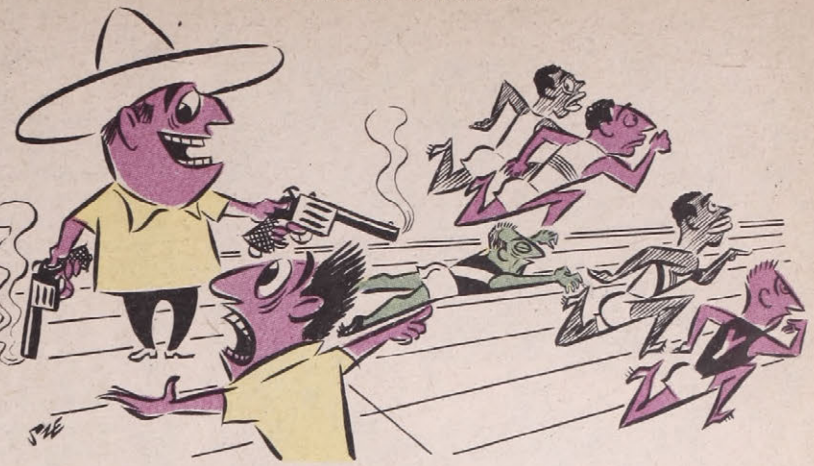

– Én csak visszalőttem, mert kiugrott!

MEXIKÓI EDZÉS

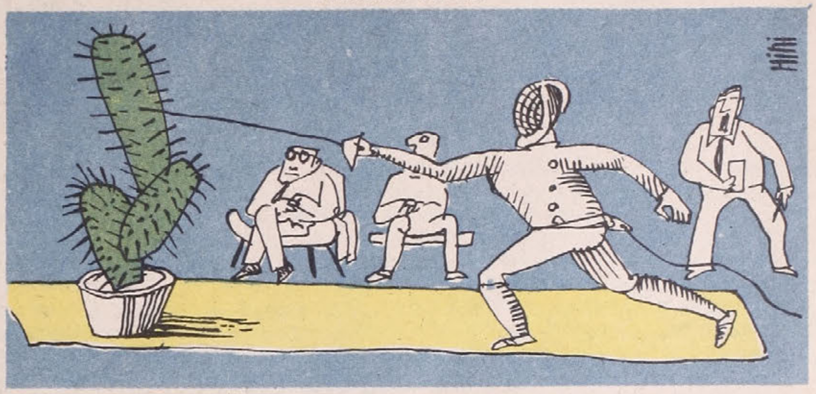

– Ne menj közelebb, mert visszaszúr!...

HARC A NŐÉRT

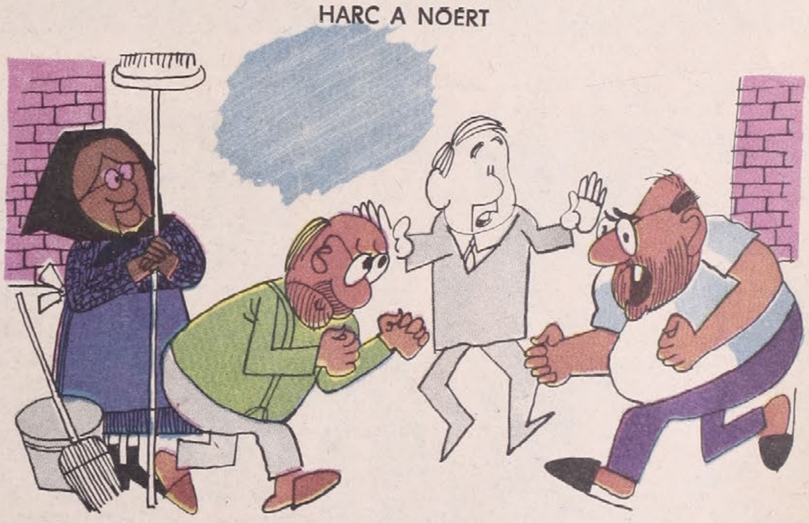

– Megölöm! Elcsábította tőlünk a Julis nénit!

FESTÉKÁRAK

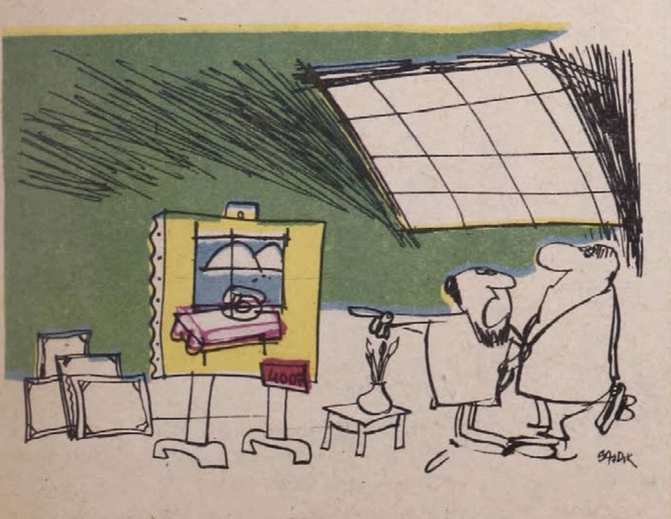

– Ezt sokallja? A tempera többet ér, amit rákentem.

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

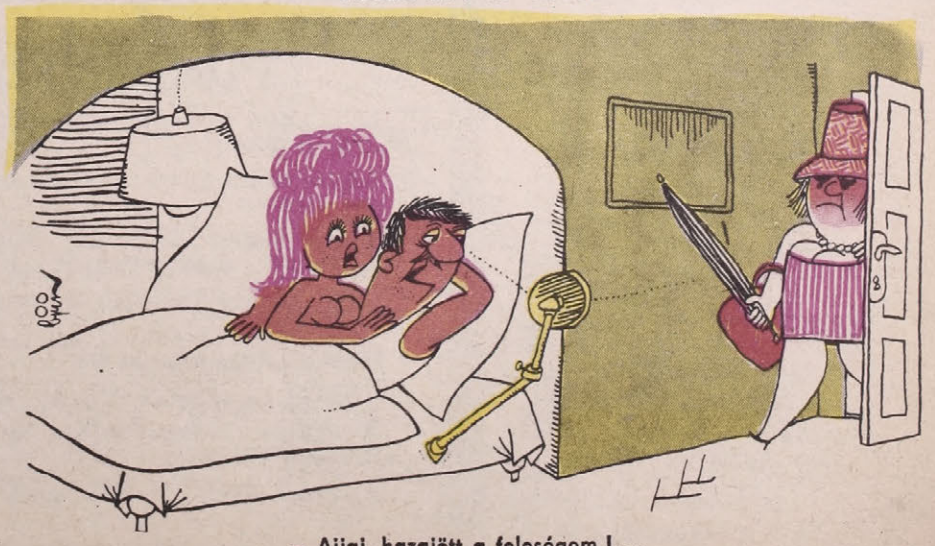

– Ajjaj, hazajött a feleségem!...

ÜZLETI SZELLEM

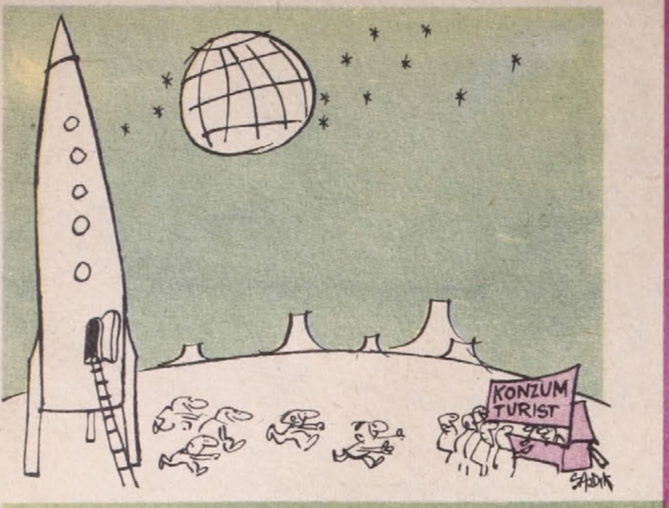

Zippzár-szonett

A pantallóm zippzáras. Új divat.
Szeszélyes, szép, halk, kiszámíthatatlan,
Melyért bevált és biztos gombokat,
Én balga, könnyelműen megtagadtam.
Pedig csalárd vagy, zippzár! Gaz, konok,
Hiszen cserbenhagytál engem nemegyszer,
Köréd átokból szörnyű kört vonok,
Mert ha nem nyílsz, nem nyit varázs, se vegyszer.
De nem packázol már többé velem,
Miközben a barátok bruhaháznak.
Egyetlen szempontom a kényelem.
Meghagylak a Tinédzser Ruhaháznak!
S megtérek, – megtört, hajdan csak hiú,
– A vén gomblyukhoz – tékozló fiú . . .

Dalmáth Ferenc

Pesti tudósítónktól

Sajnálom, de nem tudok Ferenczy Gézának igazat adni a napoleoni hosszú „ó" ügyében. Az 1903-ból származó hosszú „ó" már a maga idejében sem talált követőre, hiszen valamennyi Napoleon-életrajz írója helyesen, „ó" nélkül írta a császár nevét. (Fodor Sándor, Bay Ferenc, Bokor Imre, Seress László stb.). Fő érvként F. G. azt hozza fel, hogy a keresztnevek terén nem tekintjük az írásmódot olyan megváltoztathatatlannak, mint a vezetéknevek terén, lásd Oroszlánszívű Richárd (és nem Richard)! Csak az a baj, hogy a magyarban nincs „Napoleon" keresztnév, senkit sem hívnak Kovács Napoleonnak, tehát nem magyarosíthatjuk Napóleonná, ahogyan a Richardot Richárddá változtatjuk. Napjainkban különben még azokat a külföldi keresztneveket is tiszteljük, amelyek a magyarban is használatosak. Ezért: Peter (és nem Péter) Sellers, David (és nem Dávid) Ojsztrah, Richard (és nem Richárd) Nixon, Gustave (és nem Gusztáv) Flaubert, s hogy a közelmúlt tragikus eseményeinél maradjunk Robert (és nem Róbert) Kennedy. Tehát adjuk meg a császárnak, ami a császáré: nevének helyes írását!

Ezennel feladom a „közbeavatkozik" szó elleni szélmalomharcomat. Eddig azt hittem, ilyen szó nincs, csak „közbelép" és „beavatkozik". Azóta nemcsak Asturias „Az a félvér nőszemély" című regényének magyar fordításában avatkozott valaki közbe, hanem egyik ismert költőnk is átállt a közbeavatkozók táborába, mert leírta, hogy „a közbeavatkozó ifjúnak . . ."

Elég volt! Többet nem avatkozom közbe!

Műbíráló töpreng az írógépe fölött. Megkérdezik tőle:

— Min gondolkozol?

— Keresem a megfelelő idegen szót!

*

Sokszor törtem már a fejemet azon, hogy vajon miért nyelnek, verejtékeznek, dadognak a tévében a megkérdezett riportalanyok, s miért beszélnek fölényesen, nyugodtan, felsőbbséges modorban a riporterek. Néha úgy játszanak a kérdezettel, mint macska az egérrel. Néha a hóhér és áldozata jut eszembe.

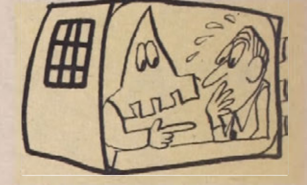

És ezzel a hasonlattal meg is fejtettem a rejtélyt.

A hóhér mesterségbeli gyakorlattal végzi a dolgát, néha már szinte ásítva dolgozik. Az áldozatnak viszont rendszerint ez az első kivégzése, tehát érthetően tapasztalatlan és ideges.

f. l.

VAN ILYEN

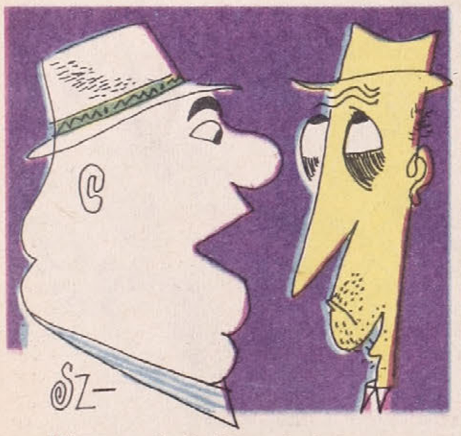

– Mi van veled? Úgy nézel ki, mint az élet!

SÖTÉT JÖVŐ

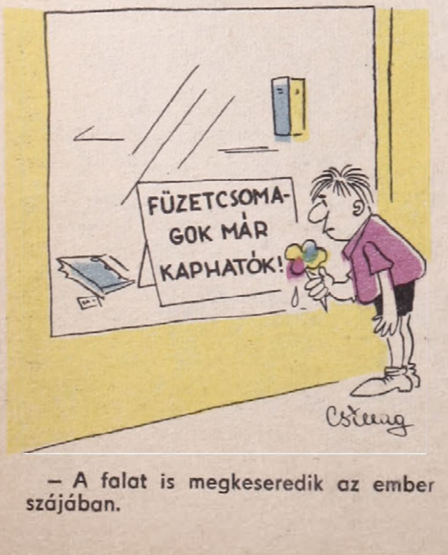
FÜZETCSOMAGOK MÁR KAPHATÓK!

– A falat is megkeseredik az ember szájában.

MILLIOMOS TÉESZ

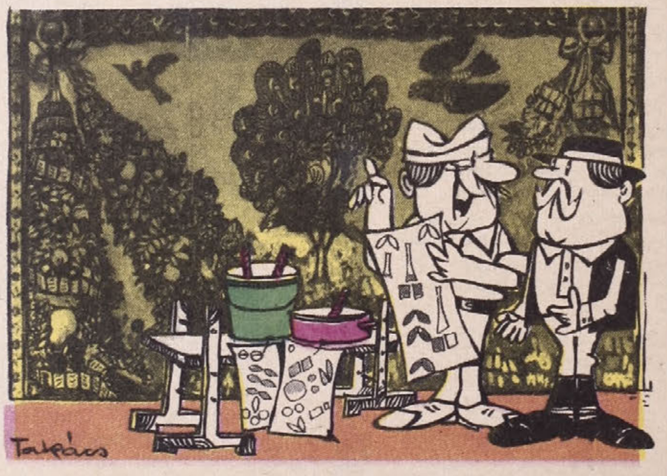

– Megfelel ez a falminta?

MINDENFÉLE

Az a tanács jó, amely megerősíti az embert addigi elhatározásában.

Helyesebben tenné az emberkerülő, ha önmagát igyekezne elkerülni.

A közmondások sem mindig igazítják útba az embert. Hallgatni ugyan arany, de szóból ért az ember.

Nem feltétlenül szükséges egy verset megérteni. Meg is lehet szokni.

Minden gyilkos küzd az életéért.

Rossz jel, ha az emberrel okosan akarnak beszélni.

Ne szidjuk a meleget vagy a hideget! Jól néznénk ki időjárás nélkül!

A sznob szégyenkezve röhög egy könnyed vígjátékon.

F. L.

GYENGÉDSÉG

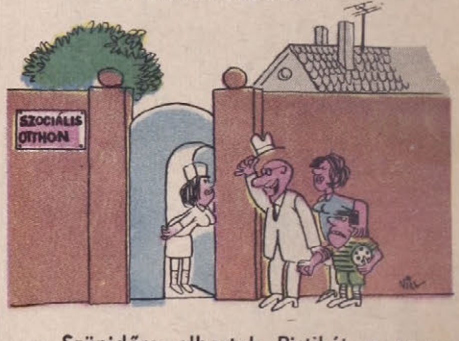

– Szünidőre elhoztuk Pistikét a nagymamához . . .

NAGYRATÖRŐ ÁLMOK

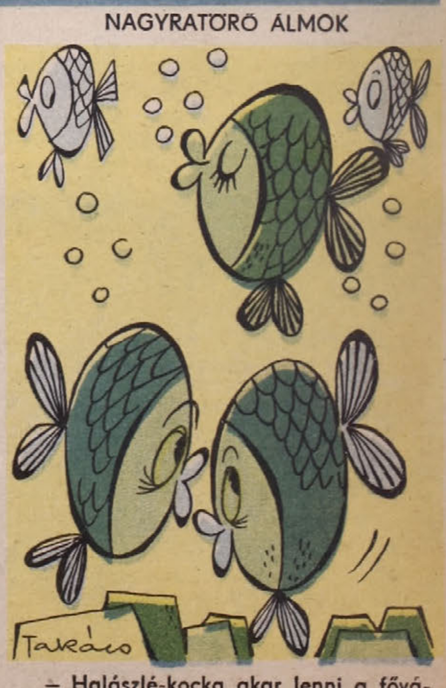

– Halászlé-kocka akar lenni a fővárosban!

GÉPKORSZAK

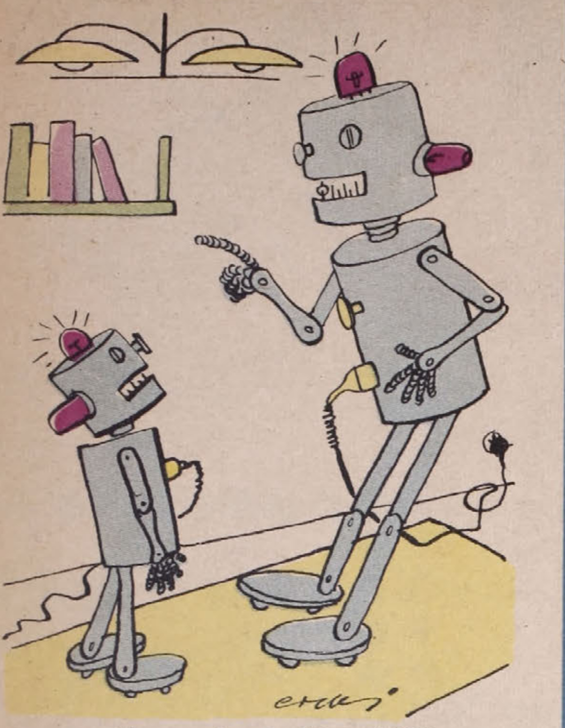

– Ha rossz leszel, elvisz a MÉH!

KÜLFÖLDI PESTEN

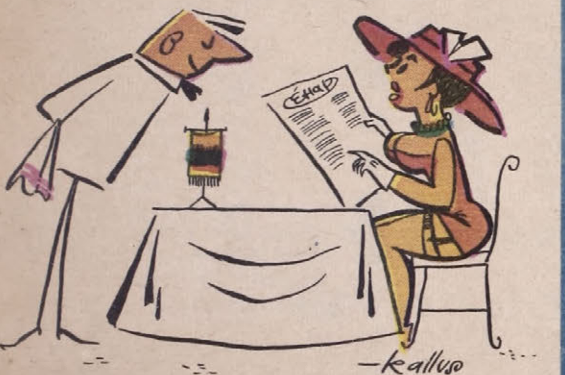

– Sajnálom, de Gulyás Márla nem étel, hanem a vezető kartársnő neve...

NOTÓRIUS BŰNÖZŐ

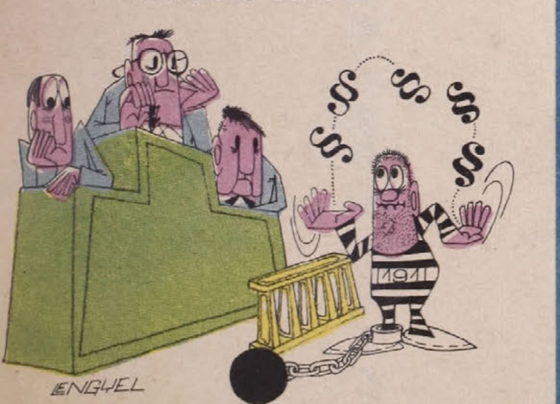

BIZTONSÁG

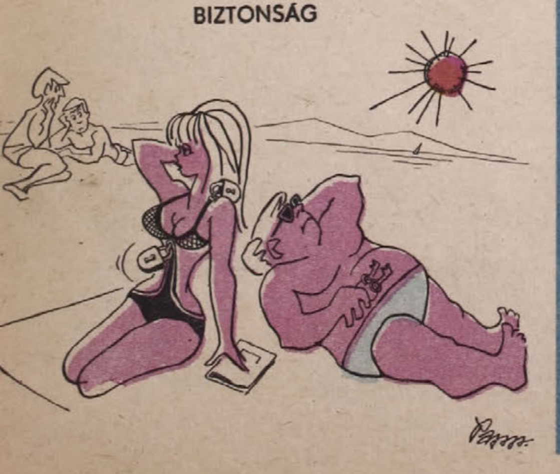

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÉKONY DESZKA KERÍTÉS

Nem a nótában szereplő vékony deszka kerítést, hanem hozzávetőlegesen tízezer forint értékű, masszív kerítést bontottak le ingatlanom körül a Nagyalföldi Kőolajtermelő Vállalat dolgozói közel négy évvel ezelőtt, amikor gázkörvezetéket fektettek le.

Sem a kerítés helyreállítása, sem a kár megtérítése mind a mai napig nem következett be, annak ellenére, hogy a szóban forgó vállalat jogtanácsosa már 1965-ben hivatalos levélben ismerte el kérésem jogosságát és meg is ígérte, hogy teljesítik.

Hány évig kell még várnom?

Bódi István
Bp. XXII., Kardvirág u. 4.

ŰRHAJÓS-JELÖLTEK

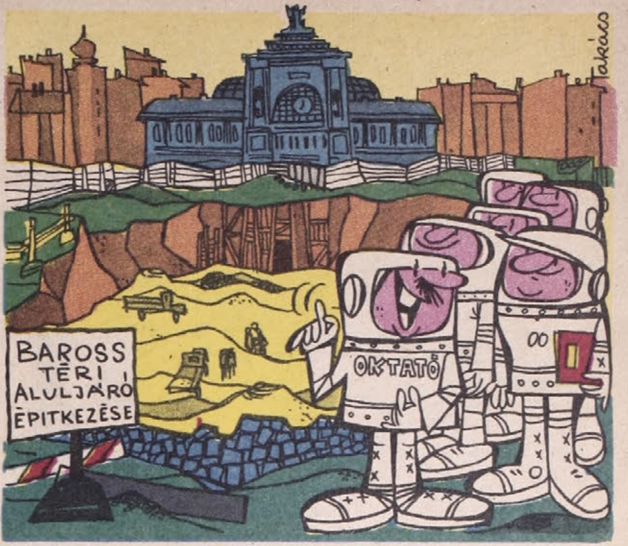

– Itt begyakorolhatjátok, hogyan kell a holdkráterek között közlekedni!

A HISZÉKENY

Barátomért emelnék szót, név szerint Berengár Elemér, Bp. IX., Cselszövő utca 3/b. alatti lakosért, kit gyermekkora óta ismerek és így nem az ő elbeszéléséből tudom, hanem magam tanúsíthatom, hogy egész életútján elkíséri egy különös balszerencse-sorozat, melyet most röviden előadnék, s a nyilvánosság segítségét szereiném megnyerni szerencsétlen barátom talpraállításához.

Berengár Elemérrel együtt növekedtünk fel, együtt jártuk ki iskoláinkat is. Elemérben egészen fiatalon fejlődött ki egy, a felnőttekkel szembeni őszinte bizalom, s velejárójaként valami különös becsvágy, hogy eleget tegyen mindannak, amire az idősebbek, tanítói és nevelői buzdították.

Már az óvodában tragédia született ebből az ambíciójából. Óvónénink ugyanis mindig azt mondta: „Gyerekek, legyetek különb emberek, mint a szüleitek voltak, nincsen nagyobb öröm egy szülő számára, mint amikor azt látja, hogy a fia felülmúlta őt!"

A kis Elemér, szívébe vésve nevelője szavait, egy alkalommal, midőn édesapja kissé italosan tért haza, s emiatt otthon veszekedésre került sor, ragyogó arccal így szólt édesanyjához: „Én különb ember leszek, mint az apu!"

A következő pillanatban akkora pofont kapott az apjától (mellesleg nagyon becsületes, de hirtelen haragú ember volt az édesapja), hogy a kis Elemér éveken át dadogott ezután, s az általános iskolában is még sok megaláztatás érte e beszédhibájáért.

A középiskolában szinte bálványozta kedvenc tanárját, Vízér tanár urat, aki kémiát adott elő, s Elemért mindig azzal biztatta: „Tanulj csak ilyen igyekezettel, Berengár, s meglásd, lefőzöd még a tanárodat! Én csak a középiskolai dobogóig vittem, de belőled még egyetemi tanár is lehet!"

Az én barátom, Vízér tanár úr minden gondolatát leste, hogy a legjobb tanítványa lehessen, s elérkezett egy pillanat, melyre a tanár annyira biztatta őt: egy kémiagyakorlaton, melyen Vízér tanár úr vezetésével anilint akartunk előállítani, Elemér az örömtől már-már ismét dadogva szólt tanárjához: „A kísérlet azt hiszem nem lesz eredményes, mert a tanár úr még nem adott vasreszeléket a redukcióhoz!"

Ám tanárunk, elismerő szavak helyett, gúnyosan így válaszolt:

— És vajon miért nem adtam? Mert kíváncsi voltam, hogy észreveszi-e, hogy nincsen itt a vasreszelék! Mert a szertárban nem lehet semmit sem megtalálni, mert Berengár újabban nem szakít időt magának ahhoz, hogy rendet tartson!

És mindjárt leváltotta őt a szertárosságból, és mert a barátom könnyes szemmel tiltakozott, hogy milyen szépen a helyén van minden, a vasreszelék is, Vízér feleselésért kizavarta őt a teremből és még a tanulmányi versenyre sem javasolta utóbb. Ettől pedig az én barátom annyira összetört, hogy soha többé nem akart vegyész lenni, nem is lett belőle.

A katonaságnál is folytatódott a kálváriája. Sohasem volt különösebben erős és ügyes, mégis a legjobb lőeredményt érte el szakaszunkban, mert éjt nappallá téve, fáradhatatlanul gyakorolt, hogy eleget tegyen szakaszparancsnokunk, Pilák hadnagy akaratának, aki azt mondta: „Addig fogok fáradozni, míg lesz egy katonám, aki különbül lő, mint én!" És az első lövészversenyen, melyen Elemér sugárzó arccal jelentette a hadnagynak, hogy több kört lőtt, mint a hadnagy, Pilák kiküldte őt a frontra.

A háború után az Ólom és Rézedény Művekhez került segédmunkásként, s a gyárban eltöltött huszonkét év után ma ott tart, hogy elbocsátják! Ezért is fordultam hát most a közvélemény elé, tanácsát kérő szándékkal!

Berengár Elemér e gyárnak leghűségesebb, legodaadóbb embere immár huszonkét év óta! Letette a szakmunkásvizsgát, majd a technikusi oklevelet is elnyerte. Az igazgatóság javaslatára tíz évvel ezelőtt esti egyetemen tanulhatott, két mérnöki diplomát szerzett a könnyűfém és a szerszámmérnöki karon. Három évvel ezelőtt végül a legmagasabb akadémiára javasolták őt.

Mindez pedig huszonnégy évvel ezelőtt kezdődött azzal, hogy a gyárban nagygyűlést tartottak a gyár udvarán, s az igazgató többek között azt mondta ott, e gyűlésen:

— Itt vannak közöttünk azok, akikből majd egyszer a gyár vezetői fognak kikerülni. Azok a fiatalok, akiknek majd egyszer boldogan foaom átadni az igazgatói székemet!

Berengár Elemér büszke lelkesedéssel nézett fel akkor — huszonhárom évesen — igazgatójára, s eltökélte, hogy ő lesz az a fiatal, kiről a szónok olyan meleg hangon beszél. S ma, több mint húsz év után, amint a rá oly jellemző gyermeki örömmel húzta elő a zsebéből legfrissebb akadémiai diplomáját is, ugyanez az igazgató így szólt hozzá:

— Berengár, te a pozíciómra törsz, de ehhez még nekem is lesz szavam! Ha nem tudnád, utálom a törtetőket!

Itt tart hát mostan az én szerencsétlen barátom, aki soha életében nem volt karrierista, csak szó szerint veszi mindig a boldogtalan, ha egy elöljárója biztatja valamire.

Ezúttal is megkérek hát mindenkit arra, hogyha netalán találkoznának Berengár Elemérrel, valahogyan az eszükbe ne jusson biztatni őt bármivel is. Mert nem sok kell hozzá, elég neki egy-két jó szó, akár csak egyetlen bátorító, iránytmutató kijelentés, és az isten se tartja vissza őt attól, hogy komolyan vegye.

Somogyi Pál

PROBLEMATIKUS TALÁLMÁNY

Ha technika új vívmányairól értesülök, némelyiknél elfog az aggodalom, hogy ezt az izét talán mégse kellett volna feltalálni. Így történt a hidrogénbombánál, majd a tranzisztoros zsebrádiónál is. S az idő bebizonyította, hogy mindkettőtől joggal féltem békémet . . .

Nemrég ismét kételyeim támadtak, midőn olvastam, hogy az Egyesült Államokban felavatták az első nyilvános videotelefonvonalat.

A video-telefon abban különbözik a normális telefontól, hogy a beszélgető partnerek purparlé közben egy-egy kis képernyőszerű micsodán látják egymás fizimiskáját.

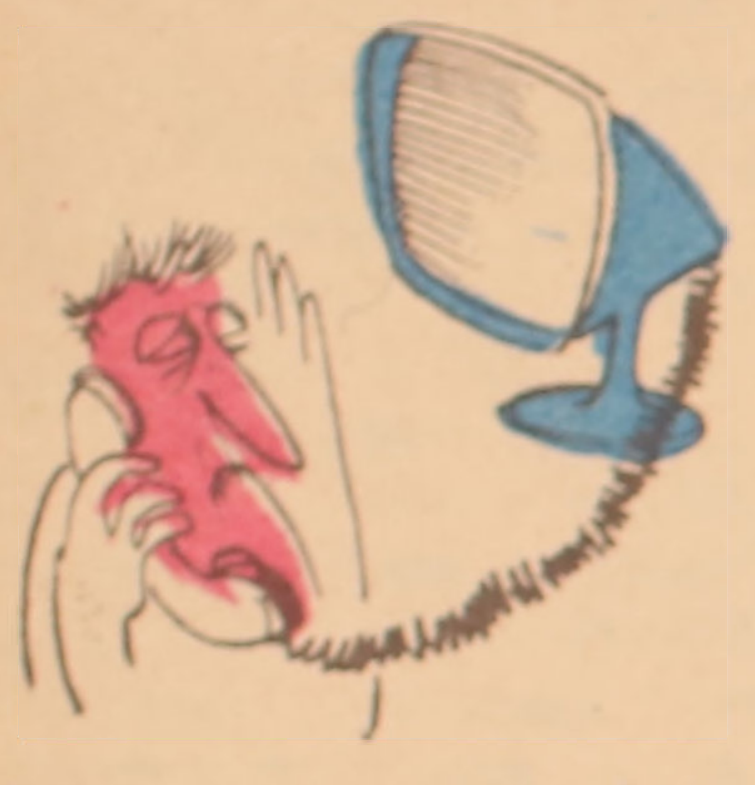

Nem sok ez a jóból?

A hagyományos telefonnak kétségtelenül megvan az az előnye, hogy az ember akárkit felhívhat, de ugyanakkor van egy elég nagy hátránya is: akárki felhívhatja az embert!

A nem kívánt hívások kiküszöbölésére számos, jól bevált eljárást dolgoztak ki, és valósítottak meg a gyakorlatban. Például a hívott fél elváltoztatott hangon kijelenti, hogy Iksz kartárs (azaz ő) házon kívül van és leteszi a kagylót. Ez bizony video-telefonnal aligha lehet megcsinálni. Sőt, arra sincs mód, hogy teszem azt, a Becsali Presszóból feltárcsázzuk otthonunkat, mondván: váratlan és halaszthatatlan túlórázás miatt csak éjfélre tudunk hazamenni. A kép háttere rögtön elárulná a füllentést. Ráadásul a video-telefon a jól bevált telefonviccek elsütésére is teljesen alkalmatlannak látszik. Hisz' senkit se lehet felhívni rajta más nevében.

Egy szóval megint egy új találmány, ami távolról sem fenékig tejföl. Még szerencse, hogy nálunk pillanatnyilag szó sincs a bevezetéséről!

(dalmáth)

ÁLLAMCSINY

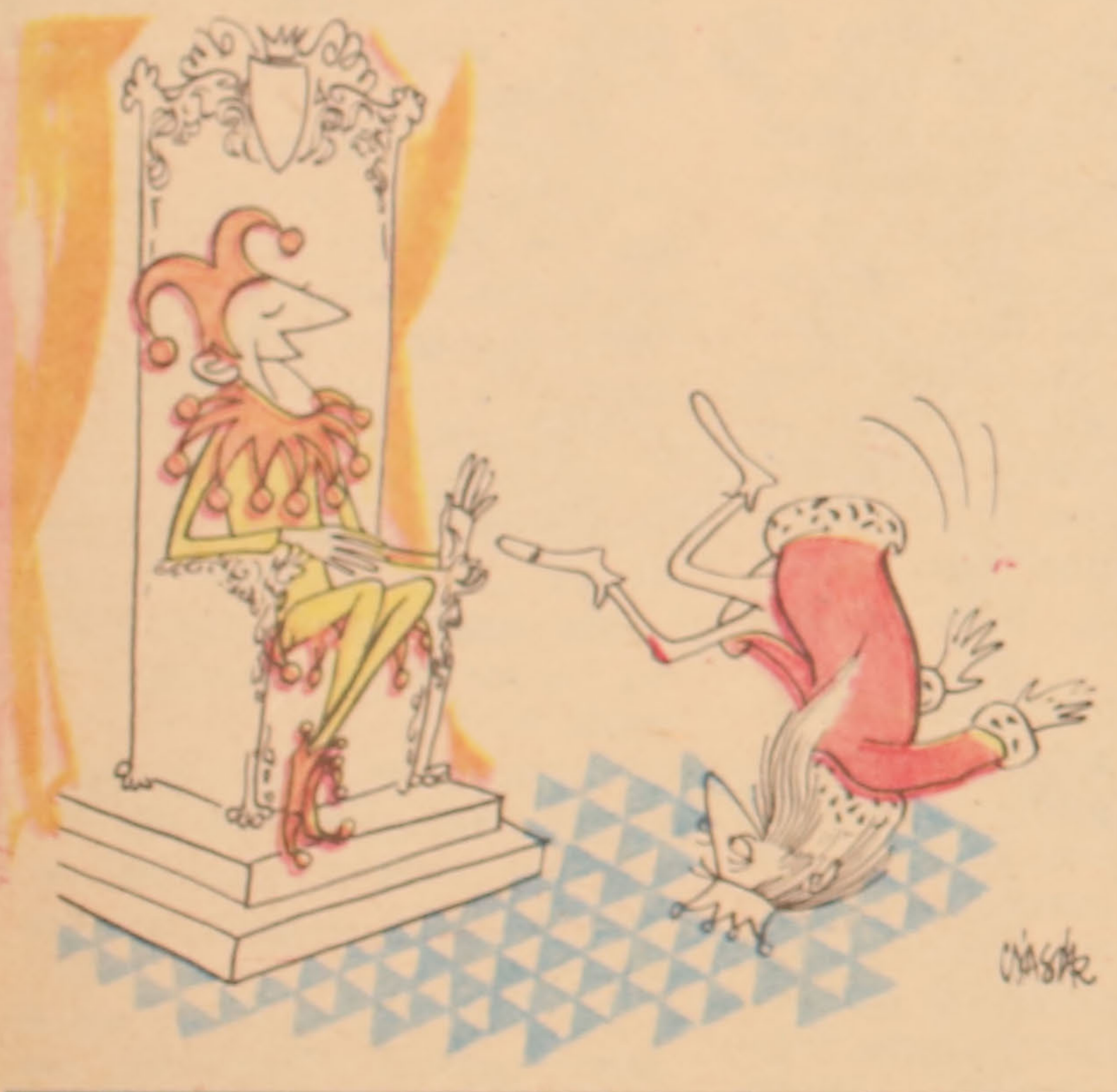

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Meseautóbusz" címmel megjelent közleményben foglaltakat kivizsgáltattam.

Az autóbusz törzsutasai által elmondottak megfelelnek a valóságnak, a Somogybükkösdön telephelyes autóbusz műszaki hibái miatt valóban kimaradtak a járatok. Hibáztatható ezért a forgalomirányító személyzet is, mert nem gondoskodott a forgalomból kiesett autóbusz azonnali pótlásáról.

Utasításomra a kaposvári 13. sz. Autóközlekedési Vállalat intézkedett a menetrendszerűség biztosítására, egyben a csurgói forgalmi személyzetet utasította a szolgálati szabályok maradéktalan betartására.

A tanév megkezdésekor a 13. sz. Autóközlekedési Vállalat a somogybükkösdi autóbuszt egy IK 66. típusú autóbusszal cseréli ki, így az autóbuszjáratokat igénybevevő tanulók és dolgozók kulturált utazási körülmények között érhetik el céljukat.

Autóközlekedési Vállalat
Bukor Imre oszt. vez.

VIGYÁZAT, SZÉLHÁMOS!

CSALÉTEK

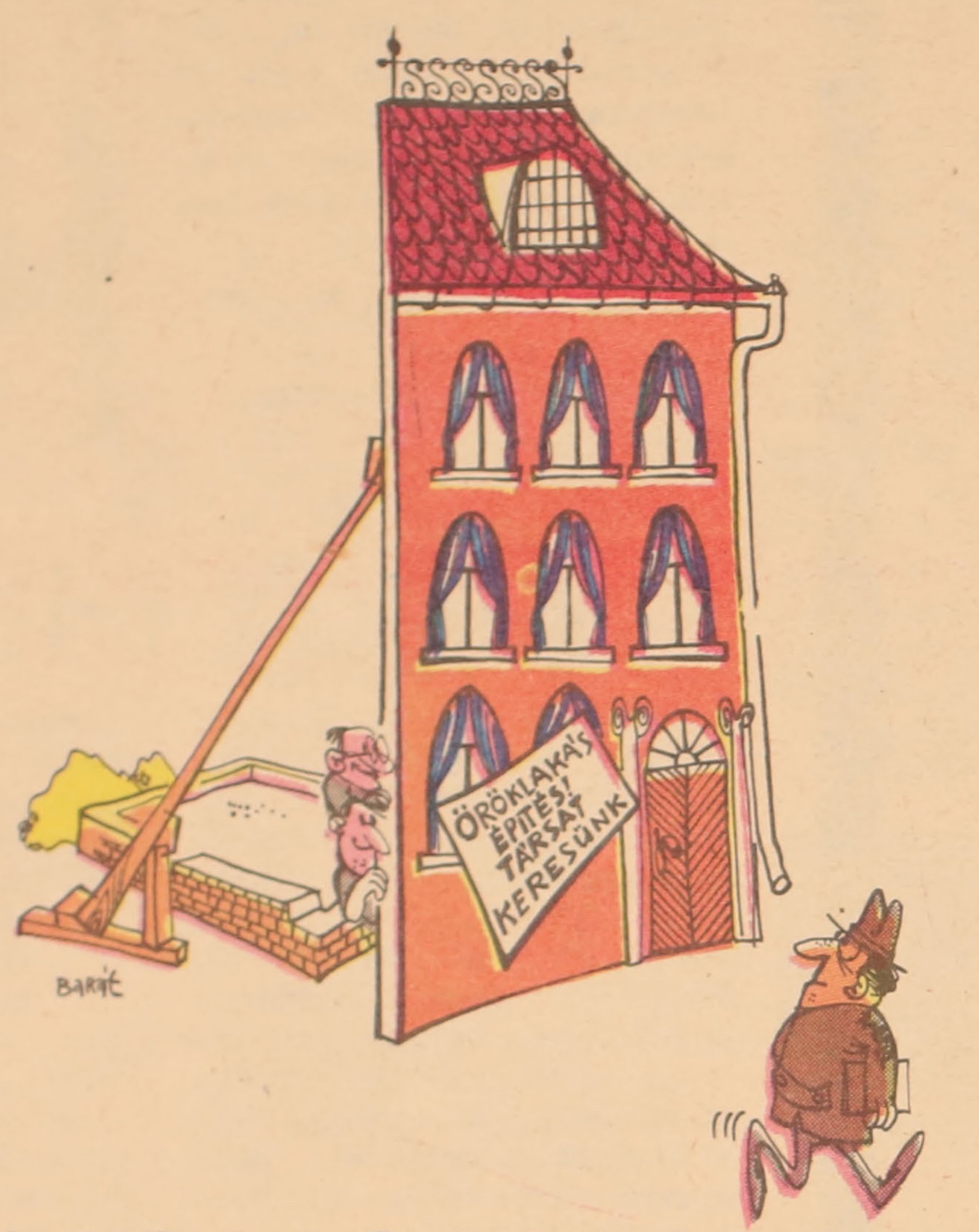

FÉLAUTOMATA

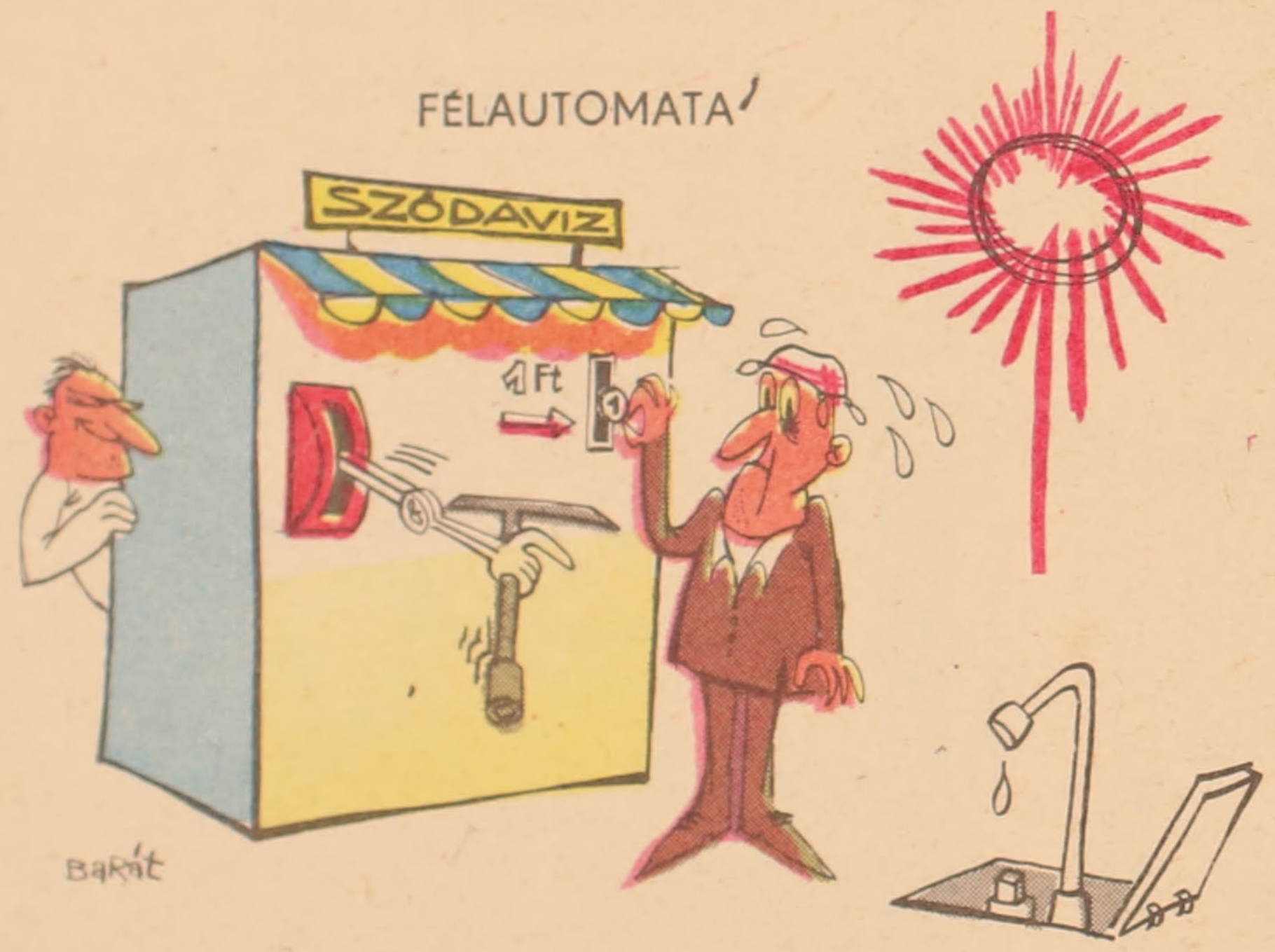

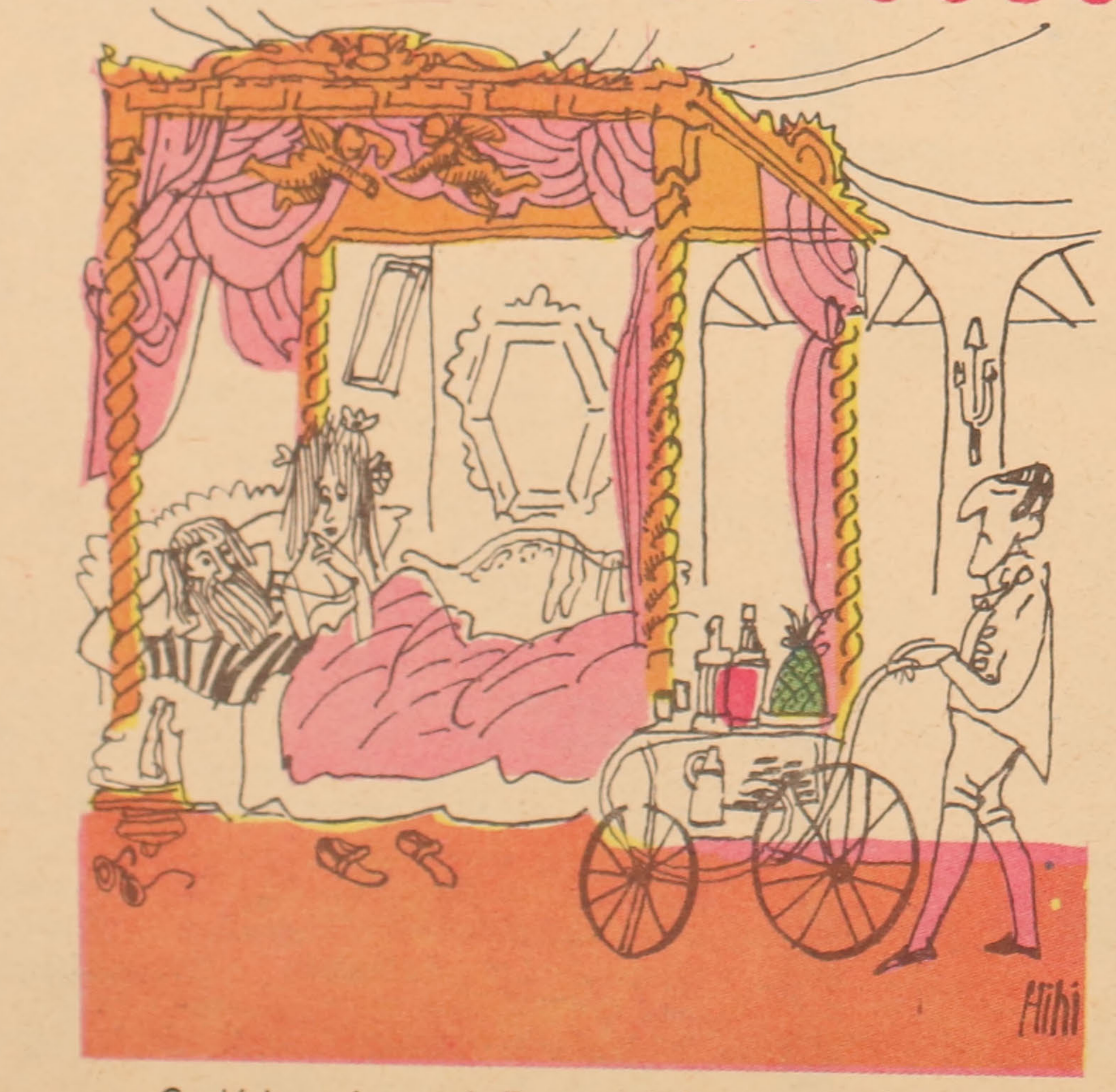

– Csalódtam benned, Francois! Azt mondtad, hogy a híd alatt fogunk aludni ...

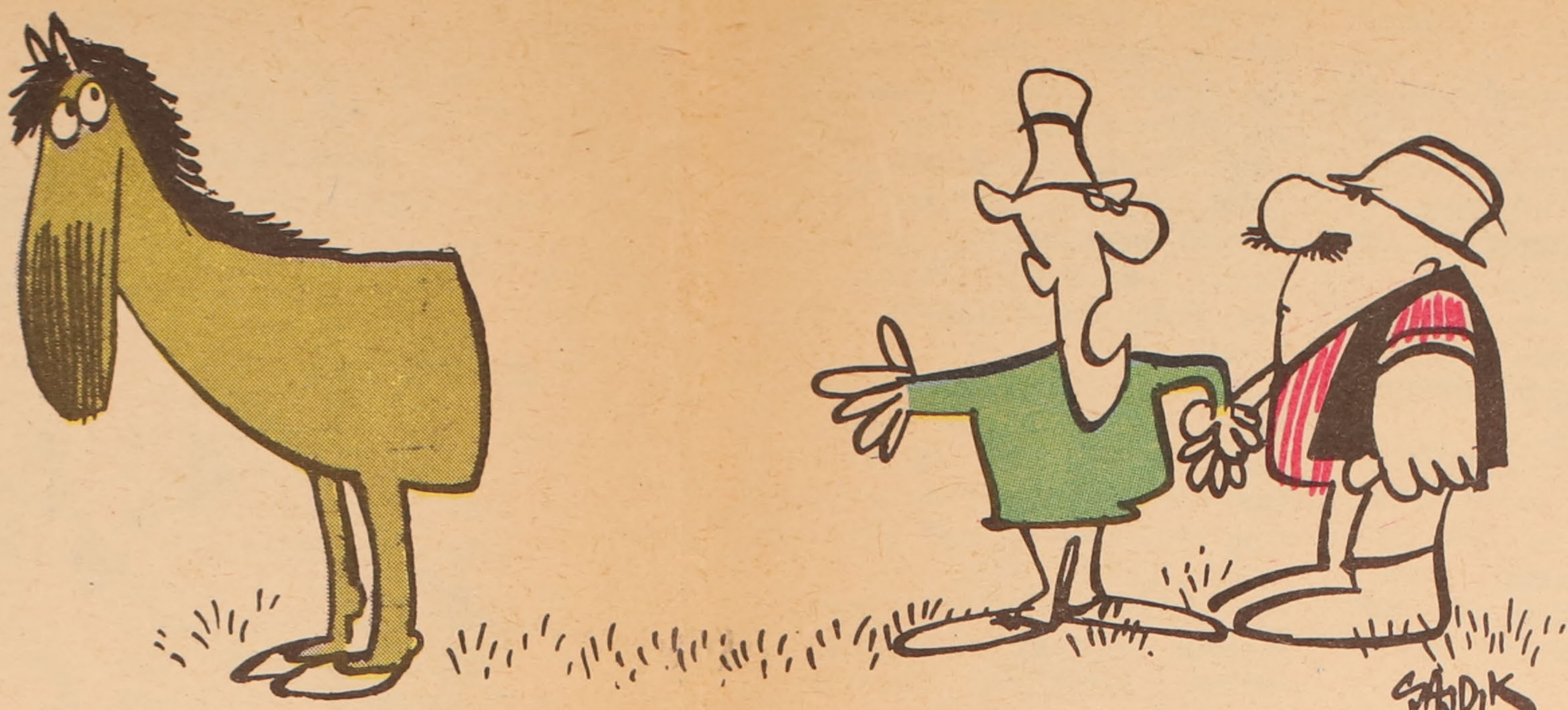

– ... viszont alig eszik valamit ...

A CSATAHAJÓ

A harmadik számú károsult kihallgatására került sor.

— Mondja el, kérem, hogyan történt!

A károsult, egy középkorú hölgy remegő hangon válaszolt:

— Az úgy volt, kérem, hogy a csillaghegyi strandon ismerkedtünk össze, fröcskölő huligánoktól védett meg, majd megemlítette, hogy tudna nekem olcsó csatahajót szerezni. Mondom neki, minek az? Azt mondta erre, hogy manapság nagyon veszik a csatahajót, jó, ha van a háznál és Angliában most nagy árleszállítás van csatahajóban.

— És nem volt önnek gyanús?

— Miért lett volna, kérem? Hallgatok rádiót, tudom, hogy Angliában gazdasági válság van . . .

— És mit mondott az illető, mibe kerül egy csatahajó?

— Azt mondta, tízezer forintért már jó csatahajót lehet kapni, és ha lefoglalom ötezerrel, a többit részletre fizethetem az admiralitásnál.

— És mindezt elhitte neki?

— Felmutatta a meghatalmazást. Engem nem könnyű átejteni, van nekem magamhoz való eszem. Rajta volt az igazolványon, hogy Srapek Alajos jogosult angol csatahajók eladására. Alá volt írva Joe Smith, az admiralitás első lordja.

— Pecsét is volt rajta?

— Nekem jó egy admirális pecsét nélkül is.

— Milyen nyelvű volt a felhatalmazás?

— Magyar. Ez az admirális ugyanis magyar származású, a Józsefvárosból került ki a flottához. Bár törve, beszél magyarul. Ezt is ellenőriztem, kérem, tele volt a meghatalmazás helyesírási hibákkal.

— Házasságot is ígért önnek?

— Ígért, kérem. Azt mondta, neki is van egy repülőgépanyahajója, a kettőt összetesszük, és élünk, mint Marci Hevesen.

— Milyen volt a szóbanforgó csatahajó?

— Azt mondta, nagyon jó állapotban van. Még a waterlooi tengeri csata után selejtezték ki, de generálozva van, állítható tonnázóval, annyi tonnát szorít ki, amennyit a kedves vevő akar. Így mondta. Meg hogy hat hónapi jótállás van, és ha elsüllyed, kicserélik. Nekem csak le kell fizetnem a foglalót és a hajót házhoz szállítják.

A bíró bólintott, tanulmányozta az iratokat, majd ezzel a kérdéssel fordult a károsulthoz:

— Kívánja a vádlott megbüntetését?

— Nem kívánom! — mondta az asszony fejét rázva. — Csak a csatahajómat kérem, amit kifizettem.

Feleki László

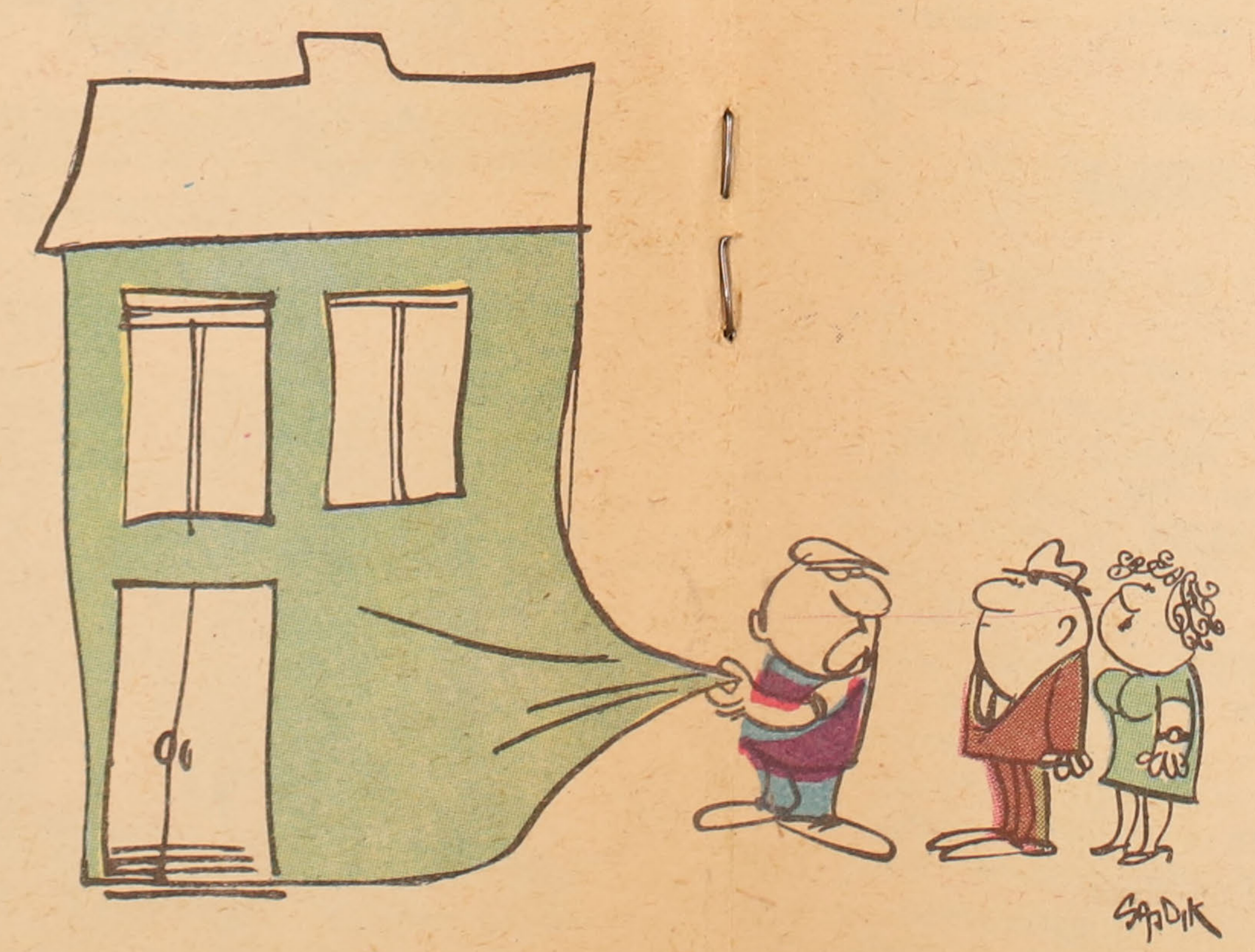

– Ez maguknak vékony fal?

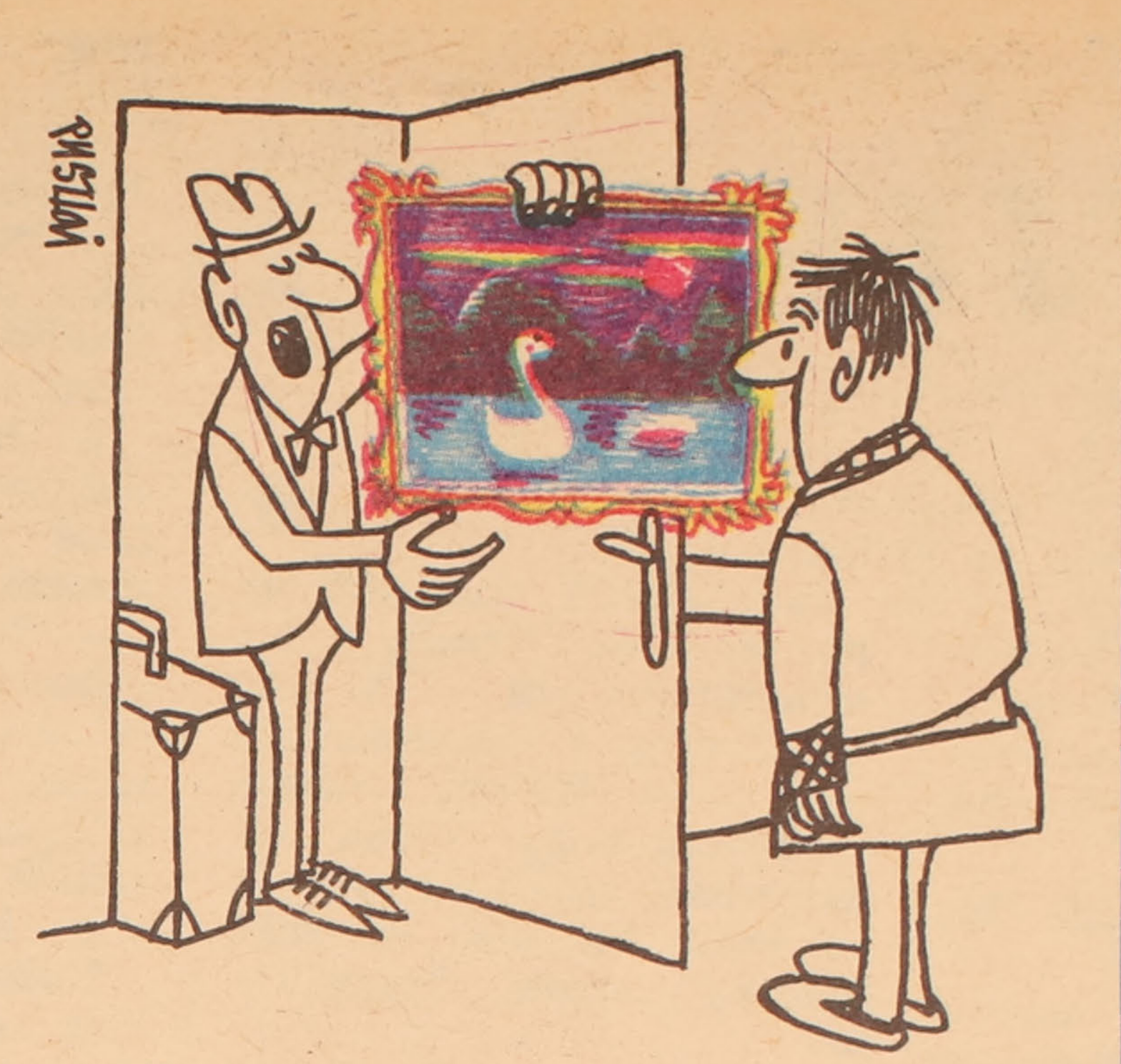

– Eredeti olajfestmény! Mielőtt a múzeum rátenné a kezét, önnek jutányosan megszámítom ...

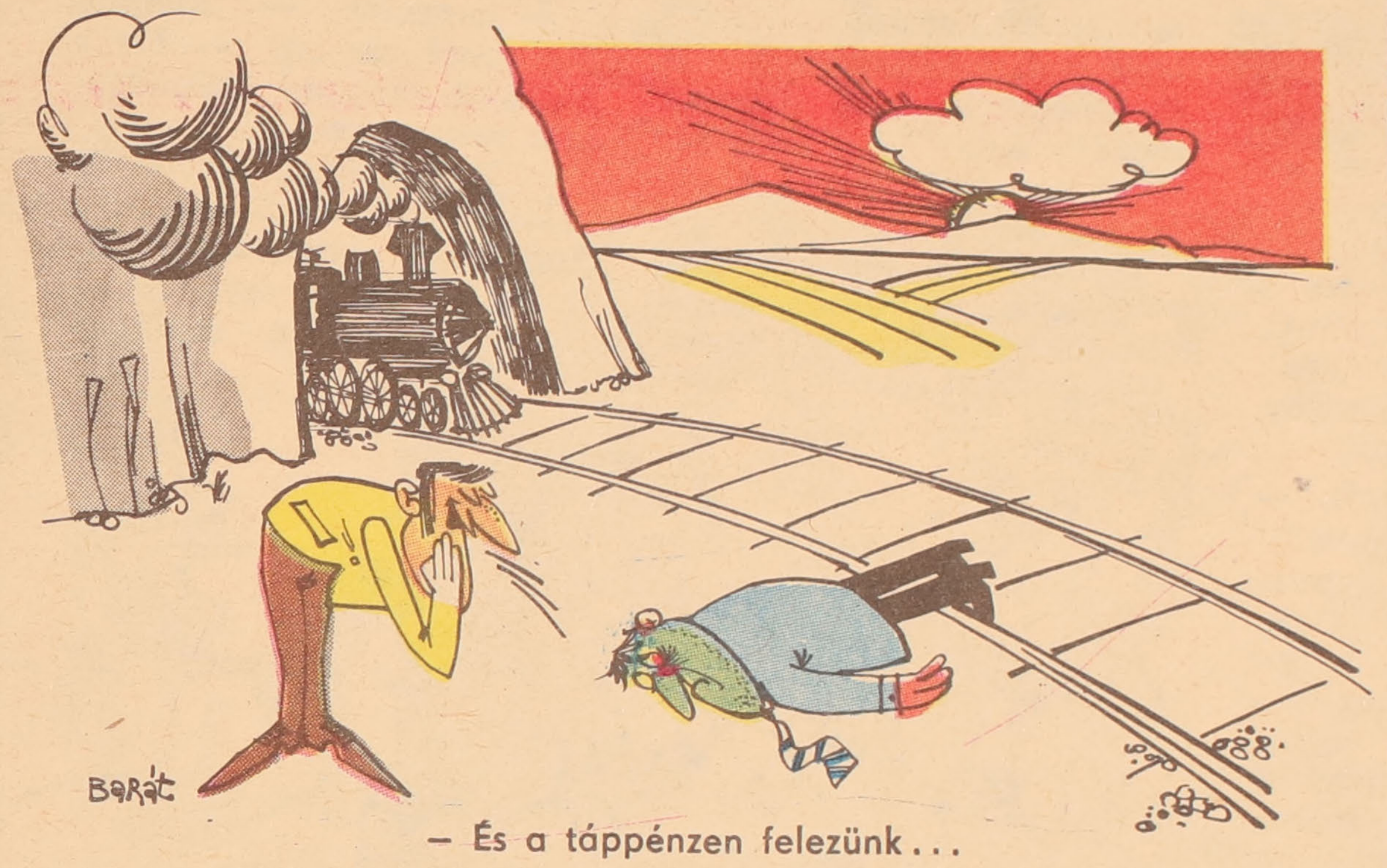

– És a táppénzen felezünk ...

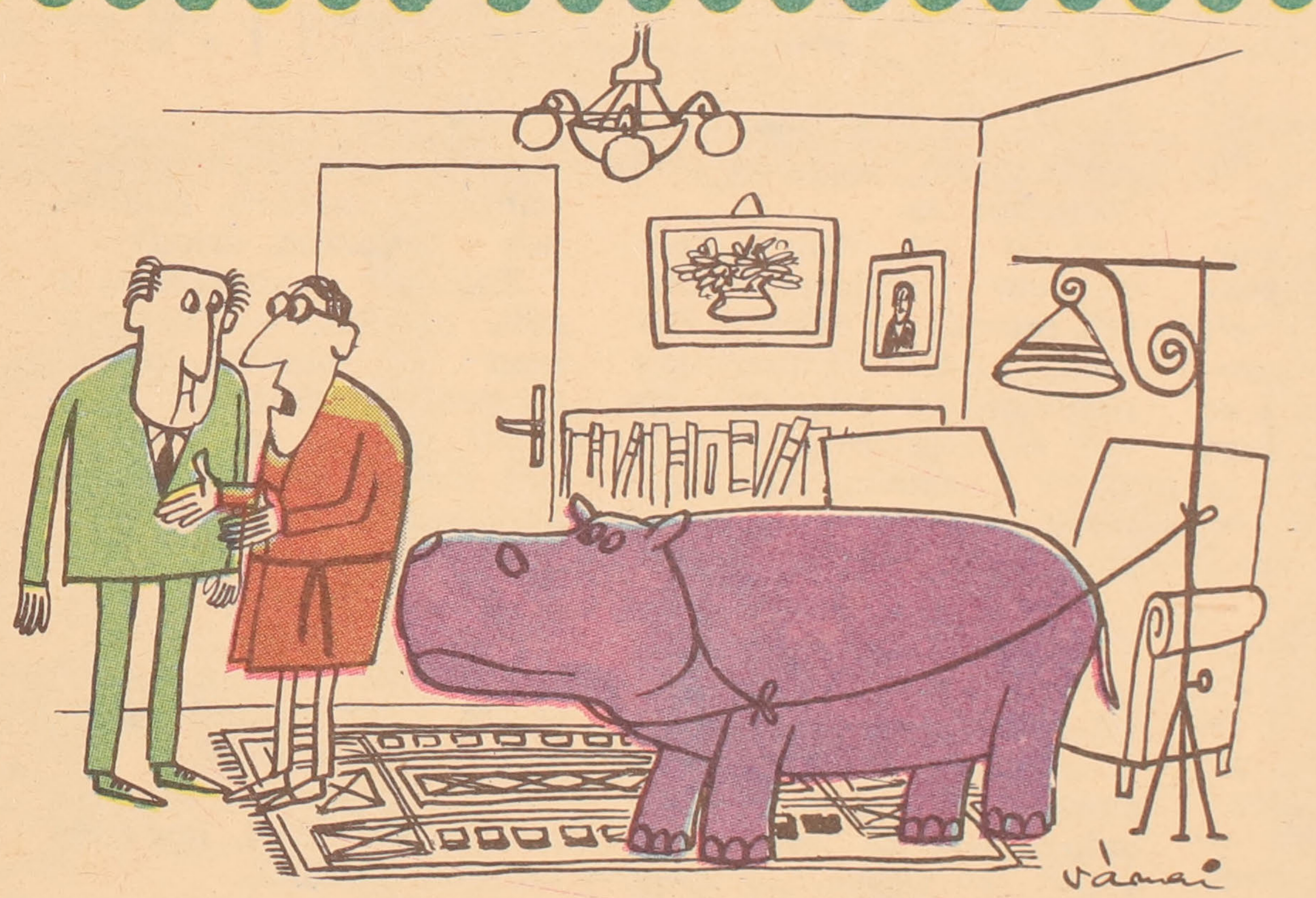

– Annak idején úgy vettem, mint törpe daklit ...

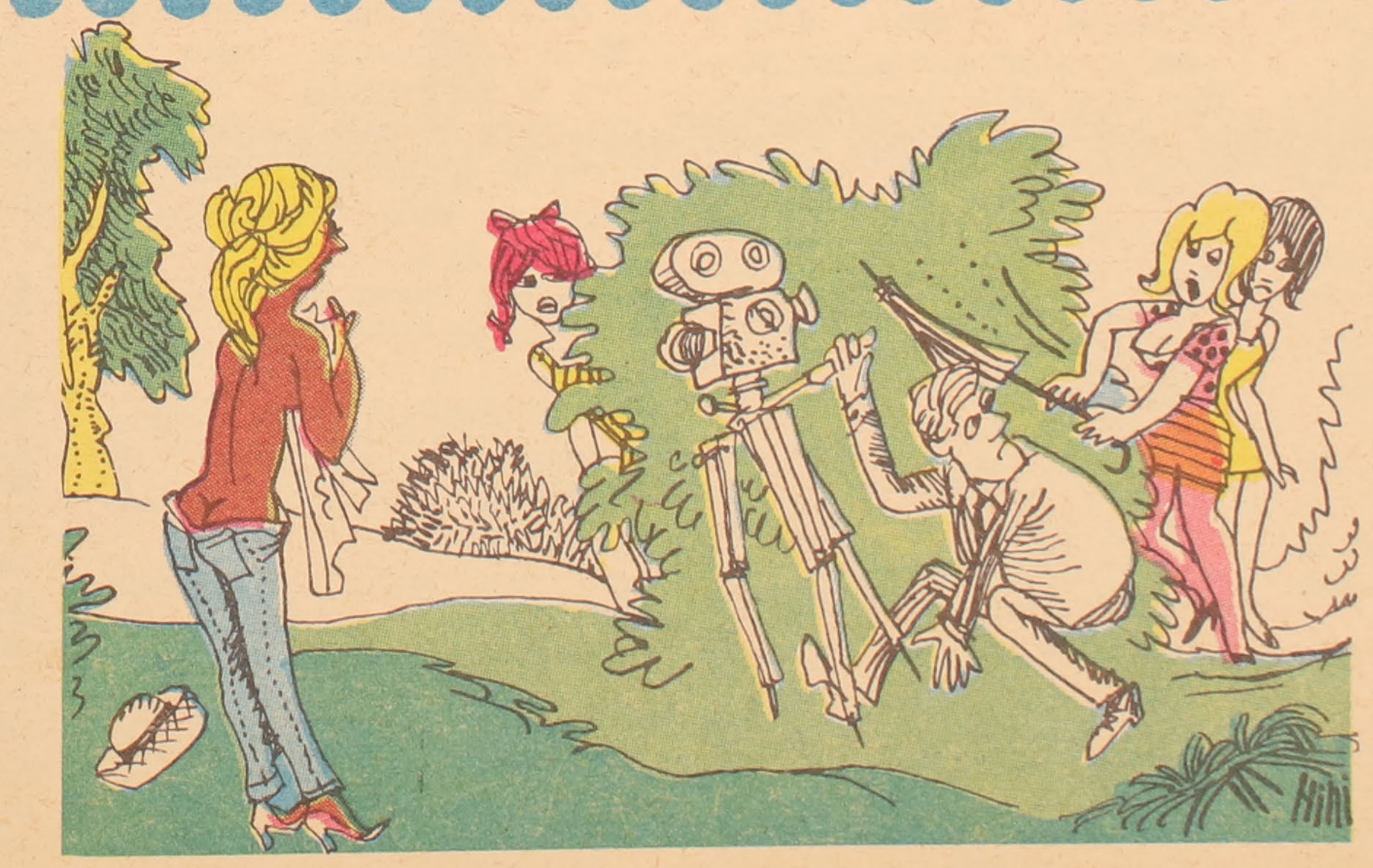

– Gazember! Hány főszereplő kell még a készülő filmedhez?

SZILÁNKOK

VONATON

Utazom a vonaton. A szemközti ülésen fiatal nő ül. Pesten az indulásnál szépen összebarátkozott szomszédjával, egy középkorú nővel. Tereferélnek ruháról, cipőkről, ételreceptekről. Több órai utazás után jön a kalauz. Udvariasan figyelmezteti az utazókat:

— Tessék készülődni. Nagykanizsa végállomás következik!

A fiatal nő rémülten felkiált:

— Te jó ég! Nekem már Székesfehérvárnál le kellett volna szállnom! — Majd megenyhülten hozzáteszi: — Tulajdonképpen nem is sajnálom. Olyan jól elbeszélgettünk . . .

IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

Egy fiatal író sóhaja:

— Mit gondolsz? Lesz belőlem valaha érettségi tétel?

DERÉK FIÚ

Posta. Férfi áll az egyik ablak előtt. Kicsit bőbeszédűen magyaráz:

— Tetszik tudni, én támogatom az *idős édesanyámat.* Most is küldök neki egy kis élelmet. Szóval egy csomagot szeretnék feladni.

A kisasszony kiszól:

— Nem látja, hogy itt csak levélfelvétel van? Tessék a másik ablakhoz fáradni.

— Tessék csak nyugodtan felvenni a csomagot levélként. Nincs több, mint tíz gramm.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Bocsásson meg, uram, látom, most jött ki a moziból. Milyen volt ez a színes, szélesvásznú, kalandos film? De mielőtt egy szót is szólna, megpróbálom kitalálni. A főhős belevaló gyerek. Kardpárbajt vív, egyszerre tíz zsandár ellen.

— Tizenkettő ellen.

— A főhős rablásból él, de nemes célokért küzd, és mindenét felosztja a rászorultak között.

— Valóban.

— Fő ellenségének, a gonosz bárónak gyönyörű felesége van. Elszereti. Ágyjelenet.

— Úgy bizony.

— Rettenetes kelepce. Siklabörtön. Hajnalodik. Az udvaron felsorakozik a kivégző szakasz. A főhős búcsút int szerelmének. A tiszt tüzet vezényel, de csak a té betűt tudja kimondani, mert akkor . . . A főhős megmenekül, a szerelmesek boldogan omlanak egymás karjaiba.

— Pontosan.

— És most tűnjön el! Ronda alak!

— Miért?

— Utálom, amikor valaki előre elmeséli nekem a film tartalmát!

BÜSZKESÉG

Brahovácz büszkén meséli:

— Ötvenéves létemre tegnap randevúra hívtam egy gyönyörű húszéves lányt.

— És eljött?

— Nem. De azért ebben a korban ez is szép tőlem.

SELEJTES IPARCIKKEK

Ógyallán archeológusok, ásatás közben, 1967-ből származó használati tárgyakat találtak. Egyik-másik még ma is használható.

DIVAT

Egy cukrászdában két nő beszélget. Az egyik így panaszkodik:

— Olyan gondban vagyok drágám. Nem tudom, mit vegyek fel tüdőszűréshez . . .

Galambos Szilveszter

MEGKEZDŐDÖTT A SZOMBAT ESTI KRIMI

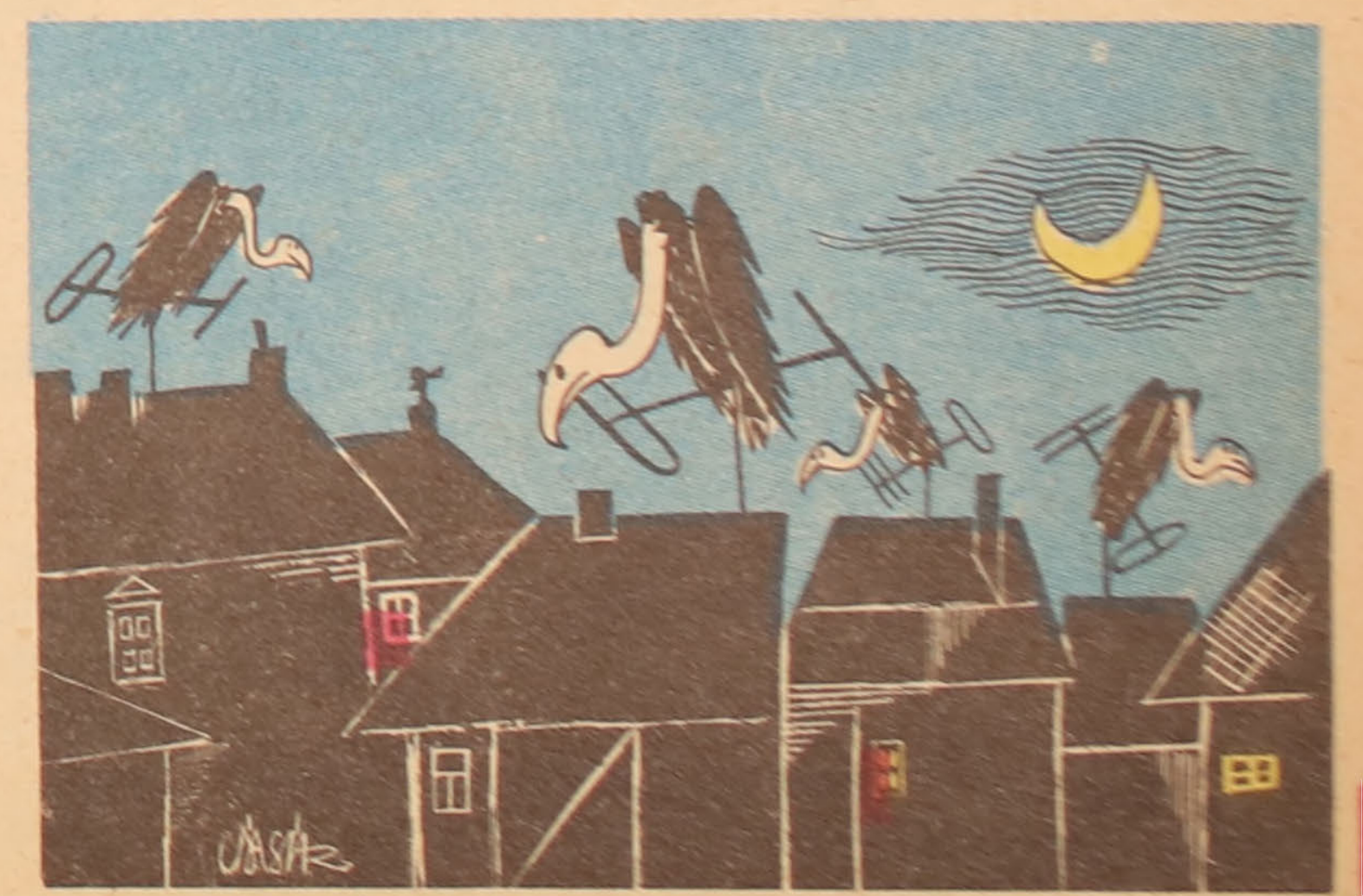

KAREL ČAPEK:

A TÁVIRAT

„Ami a csekélységeket illeti” — vélte K. Doležal úr —, „megfigyeltem, hogy az emberek rendszerint csak akkor viselkednek természetesen és őszintén, ha csekélységekről, mindennapi dolgokról van szó; de mihelyt kivételes, megindító helyzetbe kerülnek, mintha valami új lény bújna beléjük; egészen más, hogy úgy mondjam, drámai hangon kezdenek beszélni, más szavakat, más argumentumokat, sőt más érzéseket is használnak, mint rendesen; elsősorban bátorság, becsvágy, áldozatkészség és egyéb hősi jellemes tulajdonságok ébrednek bennük. Olyanok ilyenkor, mintha ózont lélegzettek volna be és ezért nagy gesztusokat kellene tenniük; vagy talán titkos örömöt éreznek, hogy rendkívüli és katasztrofális helyzetbe kerültek, és mintegy hencegnek vele és gyönyörködnek benne, egyszóval úgy kezdenek viselkedni, mint a hősök a színpadon. Amikor aztán a drámai helyzet elviharzik, ők is visszatérnek normális méreteikbe, de kicsit kínosan érzik magukat, mintha csalódáson mentek volna keresztül, vagy kijózanodtak volna.

Van egy unokatestvérem, Kalousnak hívják, amolyan méltóságteljes tisztviselő, rendes polgár és családapa, egy kicsit papucs és egy kicsit pedáns, már amilyenek mi, érett férfiak lenni szoktunk. Kalousné asszony rendes, házias feleség, mintaszerű anya, alázatos élettárs, úgynevezett házi őrangyal és így tovább. Van egy szép lányuk, Vera, aki akkoriban éppen Franciaországban volt, hogy megtanuljon franciául és levizsgázzon, ha esetleg nem menne férjhez. És van egy fiuk is, egy gimnazista kamasz, akit Tondának hívnak és aki kitűnő csatár, de nagyon rossz tanuló. Vagyis az úgynevezett középosztályhoz tartozó rendes, tipikus jócsalád.

Egyszer, amikor Kalousék éppen ebédnél ültek, valaki becsengetett; Kalousné kiment, majd az izgatottságtól piros arccal újból megjelent és kötényébe törölve kezét, jelentette: — Jézus Mária, apa, valami távirat jött. — Hiszen tudják, hogy az asszonyok mennyire meg szoktak rémülni, ha távirat jön; bizonyára valami belső funkció náluk, hogy mindig valami sorscsapást várnak.

— Nono anya — morogta Kalous úr, igyekezvén megóvni méltóságteljes nyugalmát —, ki a csuda, izé... — De reszketett a keze, amikor a táviratot bontogatta. Mindenki, még az ajtóban álló szolgálólány is, lélegzetét visszafojtva bámult a család fejére.

— Vera küldte — mondta végre Kalous idegenszerű hangon —, de akármi legyek, ha akár csak egy szót is értek belőle.

— Mutasd — bökte ki Kalousné asszony.

— Várj — felelte szigorúan Kalous. — Valahogy össze van kavarva. Azt mondja, hogy *Gadete un ucjarc peuige bellevue grenoble Vera!*

— Mi akar ez lenni? — lehelte Kalousné asszony.

— Nesze, nézd meg, — felelte gúnyosan Kalous —, ha azt hiszed, hogy többet fogsz belőle érteni, mint én! No tudod már, mi áll ott?!

Kalousné asszonynak könnybe lábadt a szeme a szerencsétlen távirat miatt. — Valami történt Verával, — suttogta. — Különben nem táviratozott volna!

— Ezt én is tudom — kiáltotta Kalous és felvette a kabátját; bizonyára nem tartotta helyénvalónak, hogy ilyen kivételes helyzetben, ingujjban legyen. — Andula, menjen vissza a konyhába! — mondta a szolgálónak, azután tragikus hangon kijelentette: — A táviratot Grenoble-ban adták fel. Én azt hiszem, hogy Vera megszökött valakivel.

— Kivel? — szörnyülködött Kalousné.

— Mit tudom én — mennydörögte Kalous úr. — Biztosan valami senkiházival vagy művésszel! Hát ez az a te női önállóságod! Én tudtam, hogy ez lesz belőle! Nagyon nem szívesen engedtem abba az átkozott Párizsba! De te, te csak folyton rábeszéltél...

— Én, én akartam, hogy elutazzon? — fortyant fel Kalousné asszony. — Te prédikáltad folyton, hogy tanulnia kell valamit, hogy el tudja magát tartani! — Itt felzokogott és lerogyott a székre: — Jézus Krisztusom, szegény Verácskám! Talán valami baja történt, talán betegen fekszik valahol...

Kalous úr izgatottan járkált fel-alá a szobában. — Betegen — kiabálta —, miért lenne beteg? Csak a végén ne süljön ki belőle valami öngyilkossági kísérlet! Az a gazember talán megszöktette, aztán elhagyta...

Kalousné kezdte leoldozni a kötényét. — Én elutazom érte — jelentette ki sírva. — Én nem hagyom, én...

— Nem utazol sehova! — kiáltotta Kalous.

Kalousné asszony kiegyenesedett; még sohase látták ilyen tiszteletre méltónak. — Én anya vagyok — mondta. — Tudom, mi a kötelességem! — És méltóságteljesen kivonult a szobából.

A két férfi, azaz Kalous, az apa és Tonda, a fiú, egyedül maradt. — El kell készülnünk a legrosszabbra — mondta Kalous sötéten. — Lehet, hogy Verát elhurcolták valahova. Anyuka előtt ne szólj semmit. Magam utazom Grenobleba.

— Atyám — szólt Tonda legmélyebb hangján, ő máskor apunak hívta az apját —, bízd rám a dolgot; majd én utazom el, én tudok egy kicsit franciául...

— Nagy hatást tenne ott egy ilyen kamasz — szúrt bele a fiába Kalous. — A gyermekemet én akarom megmenteni! A legközelebbi vonattal utazom. Csak ne legyen késő!

— Vonattal — gúnyolódott Tonda —, csoda, hogy nem akarsz gyalog menni. Ha én mehetnék, akkor repülőgéppel mennék Strassburgba.

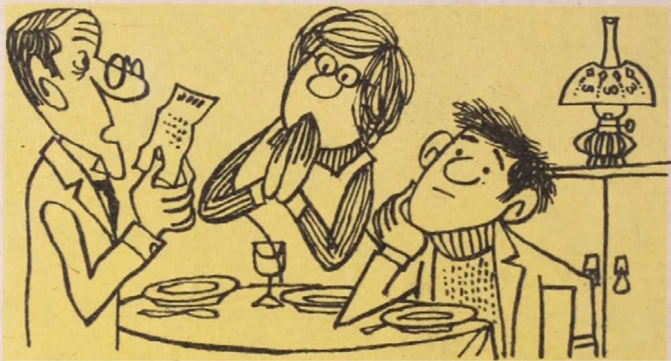

— És azt hiszed, hogy én nem repülőgéppel akarok menni? — kiáltott Kalous. — Hát tudd meg, hogy repülőgéppel megyek! De azt a gazembert — tette hozzá harciasan és megrázta az öklét — szétzúzom! Szerencsétlen kislány!

Tonda apja vállára tette a kezét; valóságos csoda volt, ahogy az a kamasz megférfiasodott abban a pillanatban. — Atyám — mondta lágyan —, ez nem való neked, te már öreg vagy az ilyesmihez. Bízd rám a dolgot, tudod, hogy mindent megteszek a nővéremért, ami emberileg lehetséges. — Persze eddig a percig, mint általában minden öcs, csak őszinte férfimegvetést érzett nővére iránt.

Kalous apa megrázta a fejét. — Nem — szólt komoran —, ez az én dolgom. Én megyek érte Tonda. Te addig anyád támasza leszel. Tudod, a nők.

Ebben a pillanatban Kalousné asszony lépett be az ajtón, utcai toalettben; csodálatosképpen egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek támaszra van szüksége.

— Hová mégy kérlek? — horkant Kalous.

— A bankba — mondta idegen hangon a bátor asszony. — A pénzemért. Hogy elutazzam a lányomért külföldre.

— Butaság — robbant ki Kalous.

— Semmi butaság — felelte Kalousné hűvösen. — Tudom, mit teszek. És tudom, miért teszem.

— Asszony — mondta Kalous elszántan —, hát tudd meg, hogy magam utazom Veráért.

— Te? — kérdezte Kalousné asszony megvetően. — Mit tudnál te ott csinálni? Meg aztán miért zökkenj ki kényelmes életedből? — tette hozzá lesújtó hangon.

Kalous papa kiegyenesedett és elvörösödött. — Csak te ne törődj vele — mondta élesen —, hogy én mit fogok csinálni. Én már jól meggondoltam, mit kell tenni. Szólj Andulának, hogy készítse el a koffert, igen?

— Ismerlek, — mondta Kalousné asszony. — Ha a főnököd nem ad szabadságot, nem utazol el.

— Fütyülök a főnökömre! — kiáltott Kalous. — Fütyülök a hivatalra! Dobjanak ki! Majd csak eltartom valahogy a családomat! Egész életemet a családomnak áldoztam és továbbra is mindent feláldozok a családért, érted?

Kalousné leereszkedett a szék szélére. — Férjecském — mondta fojtott hangon —, értsd már meg, miről van itt szó! Hiszen én azért megyek, hogy ápolhassam! Az az érzésem, hogy élet és halál között lebeg! Mellette kell lennem...

— Nekem meg az az érzésem, hogy valami senkiházi tartja a kezében. Ha legalább tudnánk, mit jelent ez a távirat, hogy fel tudjunk készülni.

— ...a legrosszabbra, — nyögte Kalousné asszony.

— Lehet — mondta komoran Kalous. — Én már félek rágondolni, hogy mi van a táviratban.

— Ide figyelj — szólt bizonytalanul Kalousné —, talán megkérdezhetnénk Horvát urat.

— Mit kérdezhetnénk tőle? — lepődött meg Kalous.

— Hogy mi van a táviratban. Hiszen Horvát úr kiismeri magát a titkosírásban.

— Az igaz — lélegzett fel Kalous. — Ő tényleg megfejthetné a táviratot! Andula! — ordította — ugorjon fel az ötödik emeletre Horvát úrhoz, hogy nagyon kérjük, jöjjön le hozzánk!

Tudniok kell, hogy Horvát úr a hírszerző szolgálatnál dolgozik és az a feladata, hogy titkosírásokat olvasson. Azt mondják, zseniális ember. Ha elég időt adnak rá, minden rejtjelet megfejt. De ez borzasztó babramunka és mindenki, aki sokáig foglalkozik vele, megbolondul egy kicsit.

Szóval Horvát úr pár perc múlva lejött Kalousékhoz; amolyan törékeny kis ideges ember és mindig mentolos illatot áraszt maga körül.

— Horvát úr — kezdte Kalous —, egy megfejthetetlen táviratot kaptam, hát arra gondoltunk, hogy talán volna olyan szíves...

— Mutassa — mondta Horvát úr, aztán elolvasta a táviratot és félig lehunyt szemmel ülve maradt. Síri csend volt.

— Na ja, — szólalt meg végül Horváth úr —, és kiküldte?

— Vera, a lányunk, — magyarázta Kalous. — Franciaországban tanul.

— Aha — mondta Horvát úr és felállt. — Hát akkor küldjenek neki táviratilag, mondjuk, kétszáz frankot a Bellevue szállodába. Grenoble-ba és kész.

— Ön megfejtette a táviratot? — horkantott Kalous.

— Dehogy, — felelte Horvát. — Hiszen ez nem titkosírás, csak összezavart szöveg. De kérem, mit táviratozhat egy ilyen kislány? Valószínűleg elvesztette a retiküljét a pénzével. Ez elő szokott fordulni.

— És nem lehet... nem lehet a táviratban valami rosszabb hír? — kérdezte bizonytalanul Kalous.

— Miért lenne rosszabb hír? — ellenkezett Horvát csodálkozva. — Tudhatná, hogy rendszerint mindennapi dolgok szoktak történni. Ezek a női kézitáskák nem érnek semmit.

— Hát akkor köszönjük szépen, uram — szólt Kalous fagyosan.

— Szívesen, — morogta Horvát úr, és eltávozott.

Kalouséknál néhány percig csend honolt. — Ide figyelj — szólalt meg végre Kalous bizonytalanul —, ez a Horvát nem nagyon tetszik nekem, olyan... hm, faragatlan.

Kalousné kezdte kigombolni az utcai toalettjét. — Utálatos — mondta. — Elküldöd a pénzt Verának?

— Elküldöm — morogta Kalous ingerülten. — Buta liba, elveszíti a táskáját! Azt hiszi, hogy lopom a pénzt? Megérdemelne egypár...

— Én itt spórolok mint a bolond — tette hozzá Kalousné asszony keserűen —, és a kisasszony így vigyáz a holmijára! Ezek a gyerekek. Te meg ne bámészkodj itt — kiáltott rá Kalous Tondára —, menj tanulni te lusta kölyök! — és elindult a postára. Soha életében nem haragudott ennyire. És azt a Horvátot azóta darabos, cinikus, csaknem neveletlen embernek tartotta, mintha Horvát valamivel megsértette volna.” (1929)

(Fordította: Zádor András)

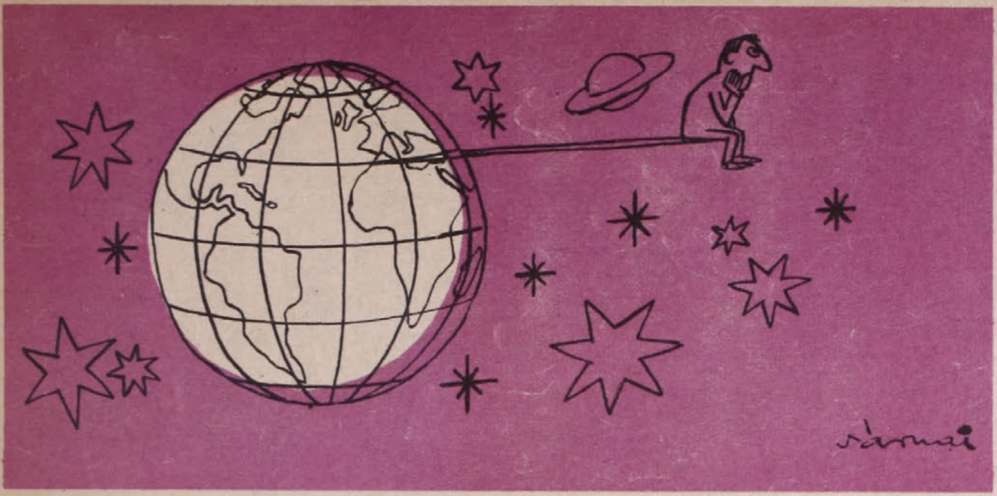

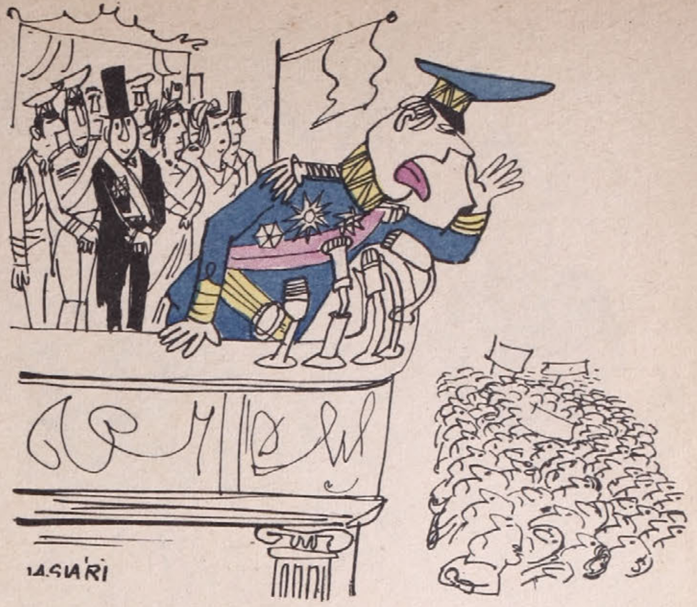

ÉNTEŐ

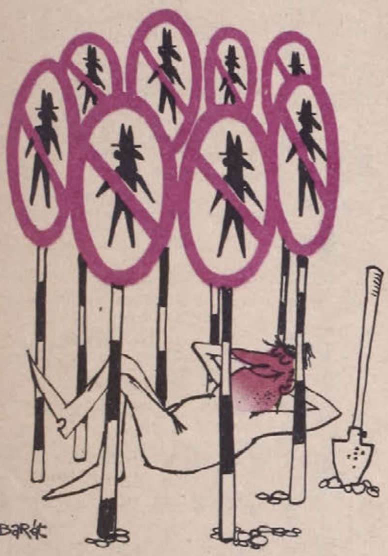

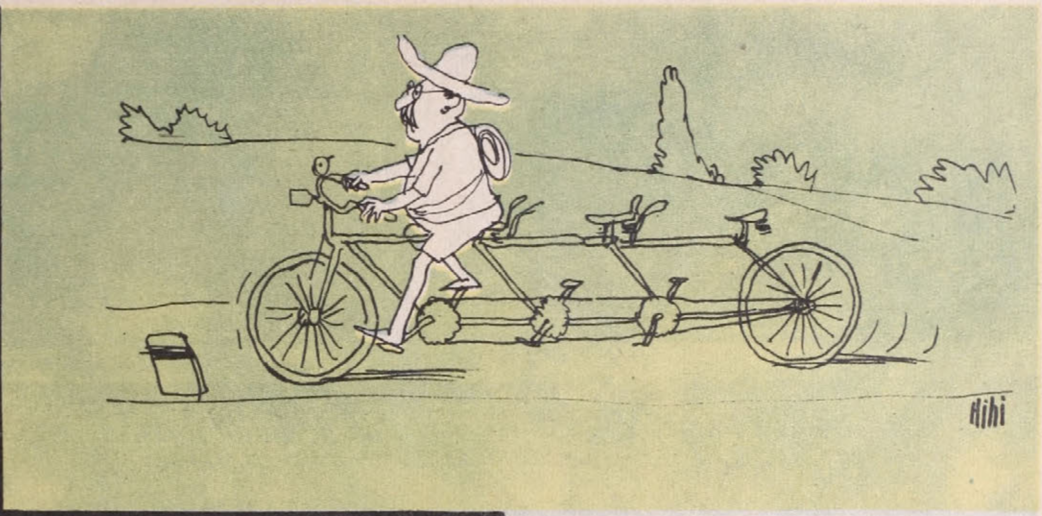

VÁRNAI, VASVÁRI, BARÁT, HEGEDÜS, FÜLÖP, SAJDIK, SZÜR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI

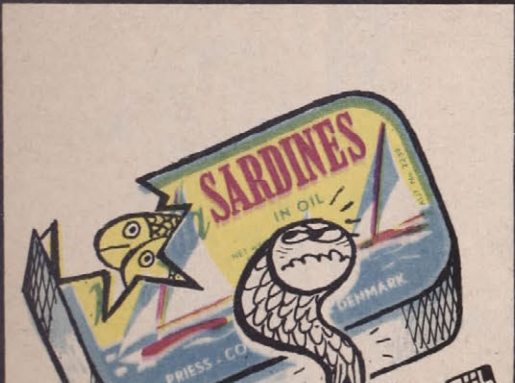
SARDINES
IN OIL
DENMARK
PRIESS · CO
FÜL

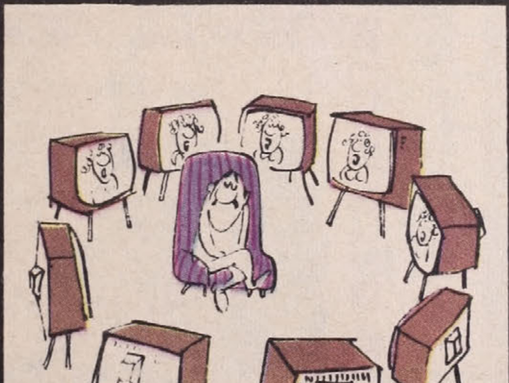

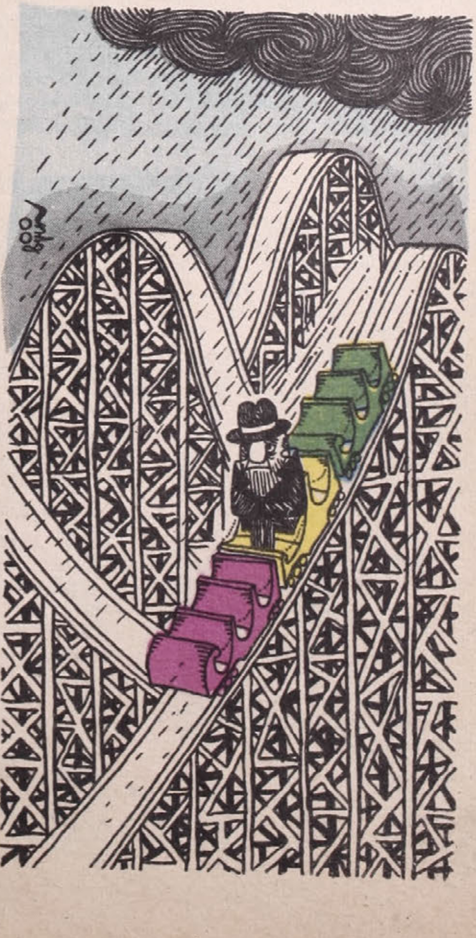

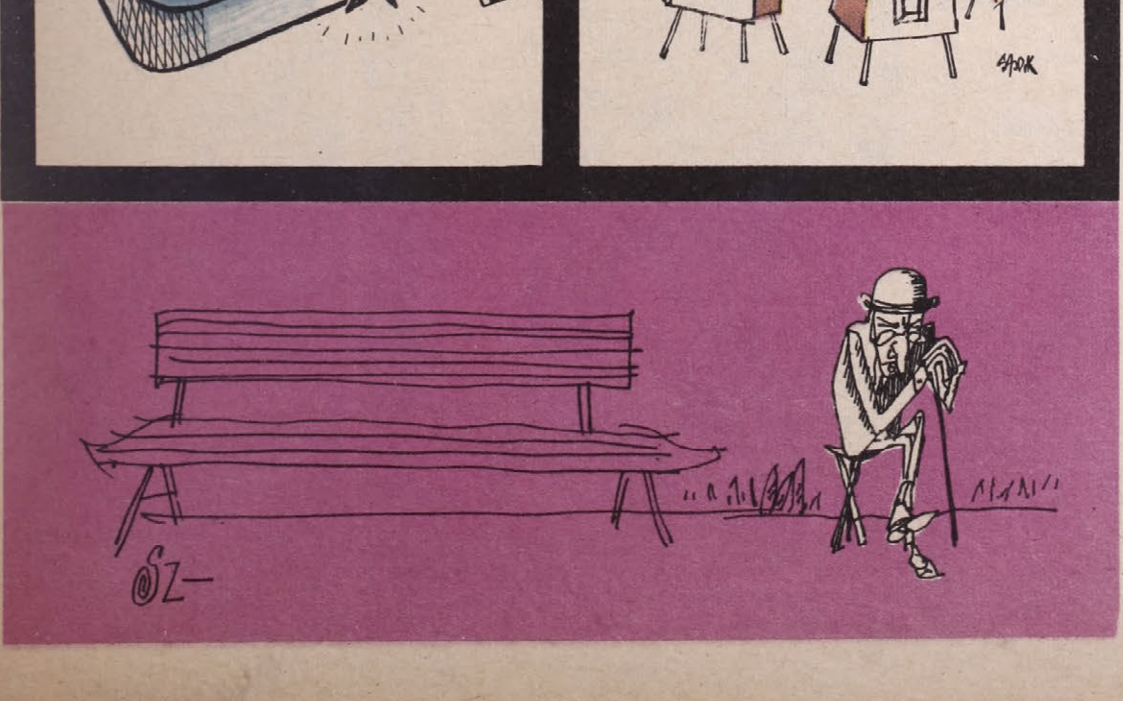

MINI A DIVAT

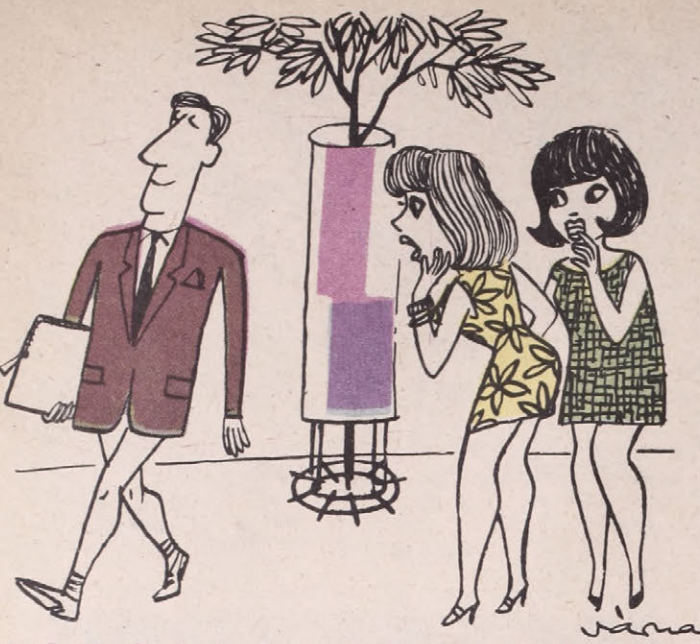

TEGYÜK SZEBBÉ AZ ÉLETET!

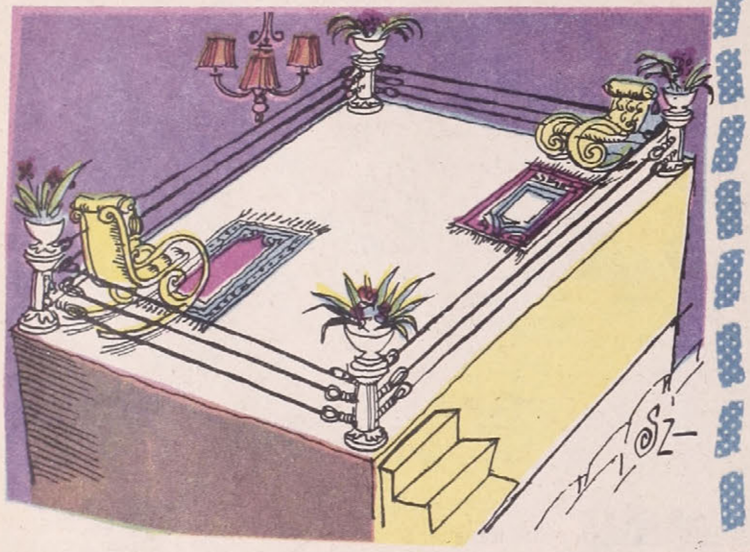

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÉGTELEN

Bevallom, hogy a végtelenről meglehetősen ködös elképzeléseim voltak. De csak voltak, mert tegnap egy panaszos levél olvasásakor mélyen elgondolkodtam és végül tökéletesen megértettem, hogy miről is lehet szó tulajdonképpen.

Az történt, hogy a fenti levél írója (neve és címe a szerkesztőségünkben a postaigazgatóság rendelkezésére áll) budapesti lakásáról telefonon feladott egy dísztáviratot, Budapestre. Két nap múlva kiderült, hogy a táviratot nem kézbesítették. Erre felhívta a távirat-feladás számát, a 02-őt, ott közölték, hogy reklamálni a 180—467 számon lehet. Feltárcsázta azt is, ott felírták az adatokat és megnyugtatták, hogy kivizsgálják az ügyet és tizennégy nap múlva választ kap.

Tekintsünk el ezúttal az ügy érdemi részétől, attól ugyanis, hogy a címzett nem kapta meg a táviratot. Ne firtassuk azt sem, hogy ha viszonylag rövid idő, két nap elegendő volt a postának a helybeli távirat nemkézbesítésére, miért van szüksége tizennégy napra az el nem végzett munka ellenőrzéséhez?

Vegyük szemügyre inkább az eset anyagi oldalát. A telefonon feladott dísztávirat díja bekerül olvasónk legközelebbi számlájába. Ezt az összeget a vizsgálat után valószínűleg jóváírják majd neki, vagy visszatérítik. Igen ám, de a telefonszámlába bekerült a két reklamációs céllal megejtett telefonálásnak a díja is, miért viselné ezt a panaszos? Tegyük fel, hogy olvasónk újra telefont ragad és kéri, jogosan a két panaszos-hívás megtérítését is. Lehet, hogy sikerül elintéznie, időközben azonban ennek a harmadik reklamációs telefonbeszélgetésnek a díját is az ő terhére könyveli el a távbeszélő hivatal számláló- és számlázógépe. És akkor jöhet az újabb reklamáció, és így tovább, a végtelenségig . . .

Futnak, futnak az éterben a panaszos telefonhívásai. Kissé lemaradva, de a reklamálásokkal párhuzamosan futnak a posta intézkedései. És a végtelenben találkoznak.

De kár, hogy ezt már egyikünk sem éri meg!

(kürti)

TARKA NOTESZ

UDVARIASSÁG

Szerte a hazában — az új gazdasági mechanizmus hatására — dúl az udvariassági verseny. Még azok is igyekeznek megőrizni nyugalmukat, akiknek idegeit erősen próbára teszi a kedves vevő. Így például az a húsbolteladó is, aki tegnap így szólt a vevőjéhez, egy középkorú asszonyhoz: „Kérem, ha nem tetszik ez a rostélyos, adok mást. Talán karajt? Igenis. Tessék négy szelet karaj.”

Az asszony észrevette, hogy sertésmáj is van.

— Jaj, ha láttam volna . . .

— Adhatok a karaj helyett májat is. Fél kilót? Parancsoljon. Ötvenöt deka lett, nem baj?

— Ne haragudjon, de eszembe jutott, hogy a férjem nem bírja a májat. Talán, ha fél kiló fasírtnak valót adna.

— Boldogan. Parancsoljon. Fél kiló fasírt.

— De mégse . . . Ma péntek van, valami tejeset fogok főzni. Bocsásson meg.

— Nem tesz semmit, asszonyom, hogy az a mennydörgős ménkű üssön belém, hogy a fene enne meg engem! Legyen máskor is szerencsém . . .

A KÖZÉRTBEN

— Hogy egy üveg Napoleon-konyak?

— 560 forint.

— Akkor inkább kérek tíz deka nápolyit.

NINCSENEK TÁVOLSÁGOK

Ausztráliában élő, idegenbe szakadt hazánkfia, aki néhány hetet Budapesten töltött, így búcsúzott a barátjától:

— Ha Sidneyben jársz, ne felejts el benézni hozzám! . . .

OLVASOTT KÖLTŐ

Egy kezdő költő dicsekszik:

— Megduplázódott olvasóim száma.

— Gratulálok! Mikor nősültél?

(p. l.)

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

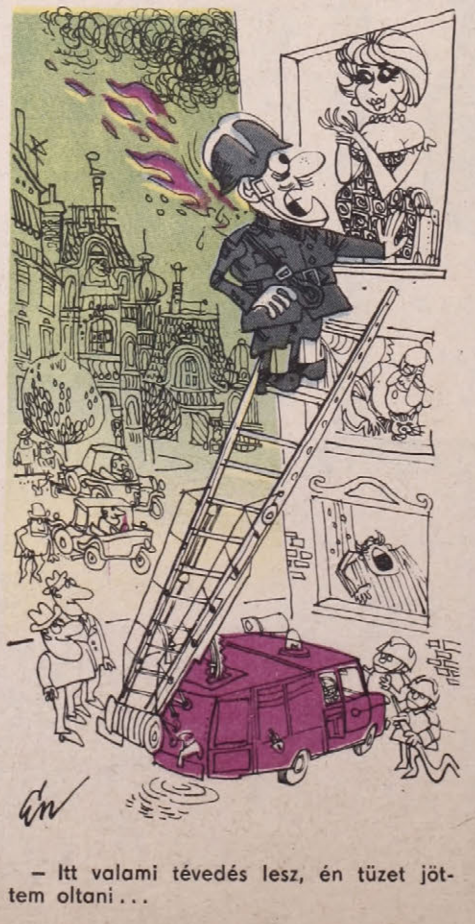

– Itt valami tévedés lesz, én tüzet jöttem oltani . . .

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

Vásárolja

könnyen kezelhető, elegáns, divatos Padua, Krisztina, Teribal, Szófia, San Remo, Sirály és a BNV-n díjat nyert

ANDRE

elnevezésű szintetikus termékeinket,

A **KŐ**bányai Textilművek
SZIntetikus termékei

évtizedes gyakorlat alapján készülnek.

KŐBÁNYAI TEXTILMŰVEK

tibi
tibi
tibi
tibi
PORTÁS
100 ÉVES A BUDAPESTICSOKOLÁDÉGYÁR

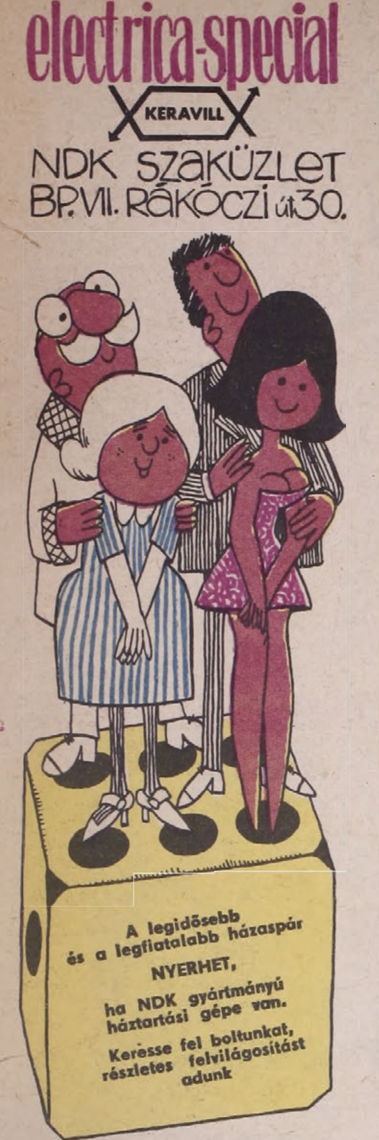
electrica-special

KERAVILL

NDK SZAKÜZLET
BP. VII. RÁKÓCZI út 30.

A legidősebb
és a legfiatalabb házaspár
NYERHET,
ha NDK gyártmányú
háztartási gépe van.
Keresse fel boltunkat,
részletes felvilágosítást
adunk

KÁNIKULA RECEPT

hideg kakaó
+
tejszín
összeadva
a legfinomabb

E HETI HIRDETÉSEINK

INDOKOLATLAN FÉLELEM

Barát József rajza

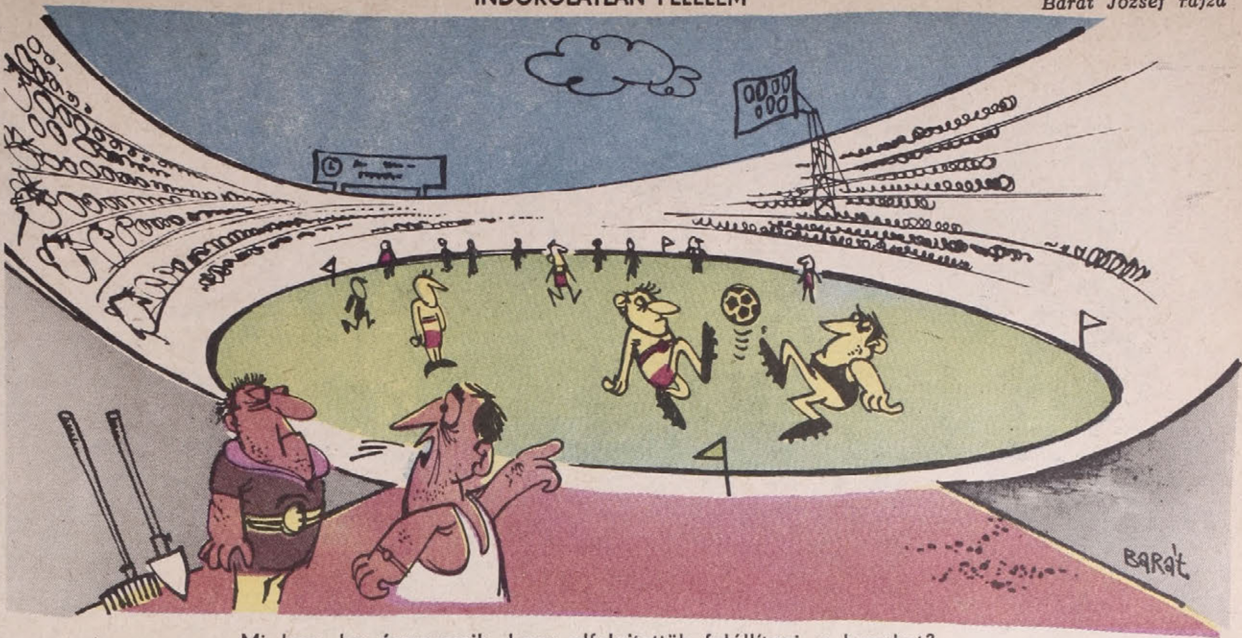

– Mi lesz, ha észreveszik, hogy elfelejtettük felállítani a kapukat?...

ANYAI BÜSZKESÉG

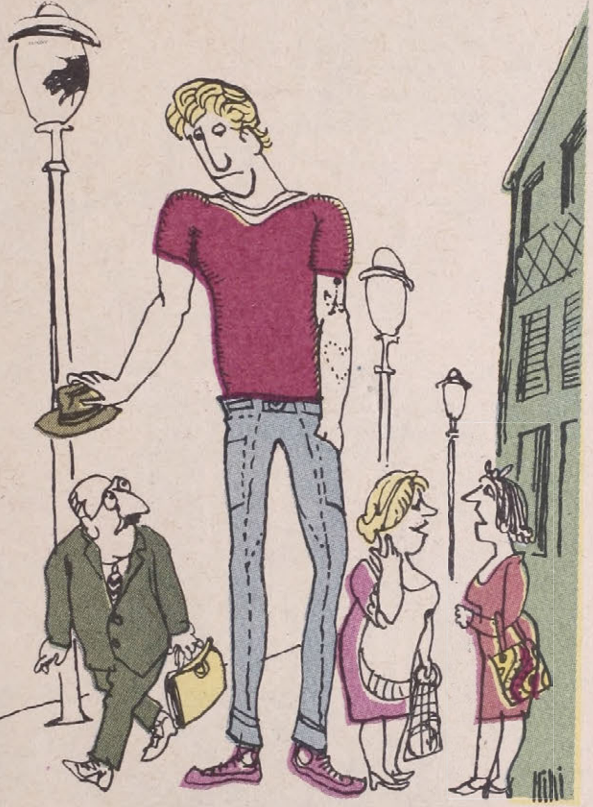

– Ő a kisebbik fiam ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖBB MÉLTÁNYOSSÁGOT!

Most, a nyári szünidőben, sok diák vállal napi ötórai munkát, mert ezért havi ötszáz forintot kap. Ezt a pénzt vagy megtartják, vagy odaadják a szüleiknek, akik aztán valami hasznos dolgot vásárolnak nekik.

Minden gyerek szert tehet erre az „önálló keresetre”, csak az árvaellátásban részesülők nem, pedig talán ők szorulnának rá a legjobban. A nyugdíjtörvény szerint ugyanis az árvaellátásban részesülő személynél az ily módon keresett összeget az árvaellátásba be kell számítani, illetőleg abból le kell vonni. Egyik kis rokonom tizenhat éves, félárva, havi 380 forint árvaellátást kap, és iskolai osztályából egyedül ő nem vállalhat a nyáron ötszáz forintos szünidei munkát. Az SZTK-tól ugyanis azt a felvilágosítást kapta, hogy ha elmegy dolgozni, arra az időre nem részesülhet árvaellátásban.

A társadalom gondoskodására szintén rászoruló nyugdíjas havi 500 forintért vállalhat munkát, emellett a nyugdíját maradéktalanul megkapja. Nem lehetne legalább a nyári iskolai szünet idejére ezt az intézkedést az árvaellátásban részesülő diákokra is kiterjeszteni?

Dr. Hegedűs István
Miskolc,
Vászonfehérítő utca 12.

LAKÓKOCSI

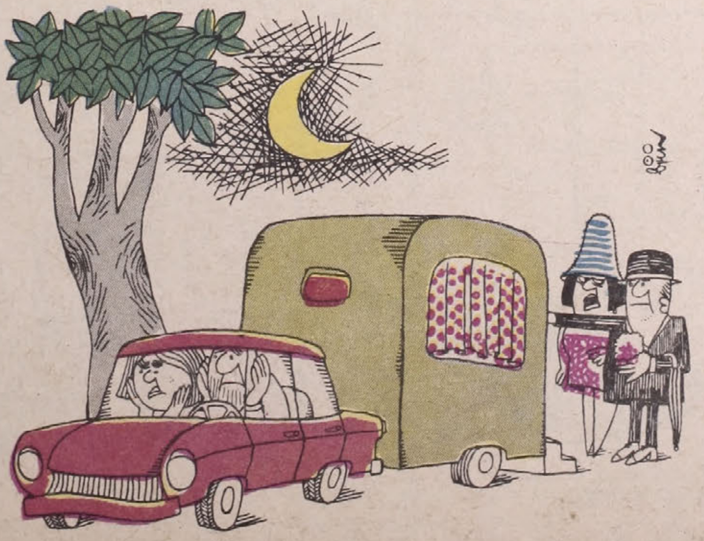

– Úgy látszik, nincsenek itthon ...

ELLENŐRZÉS

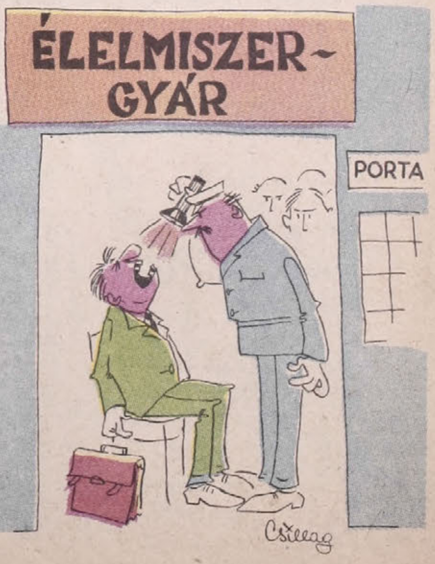

LENGYEL HUMOR

(K. BARANIECKI ÉS I. GRATKOWSKI RAJZAI)

GÖRÖGORSZÁG

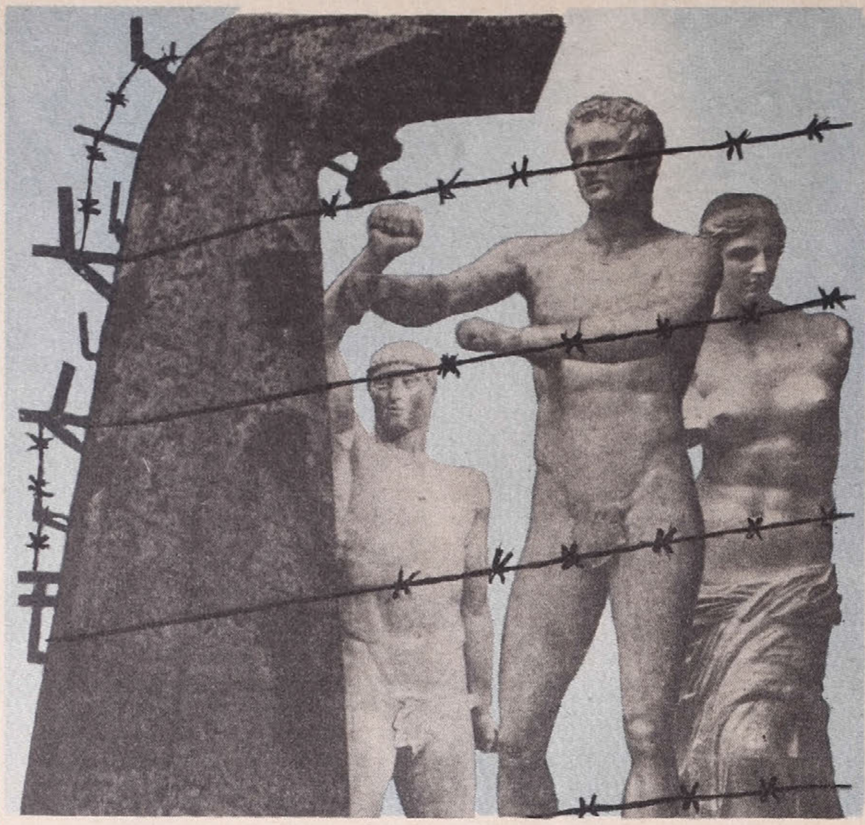

EGY AMERIKAI FAJVÉDŐ SZÖRNYŰ ÁLMA

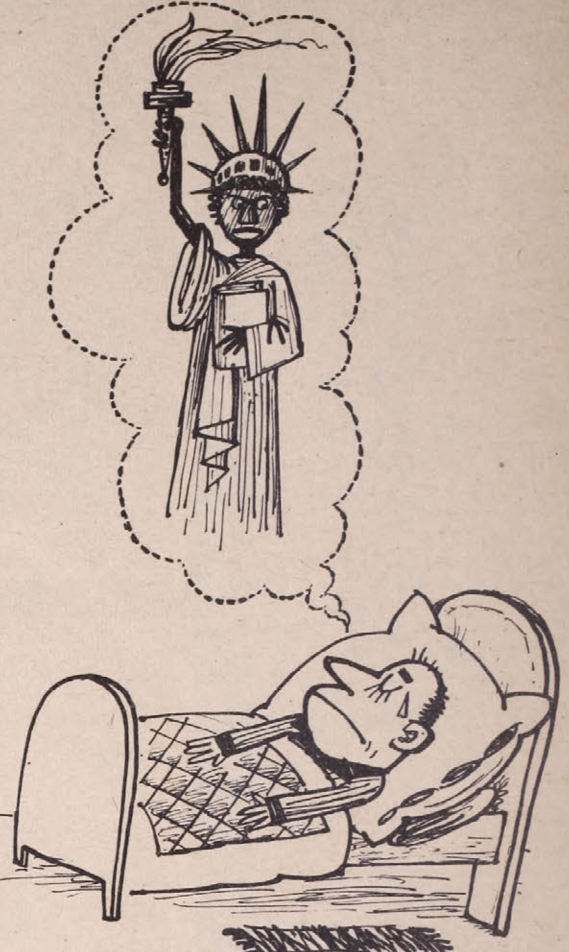

KÉSZÜLŐDÉS A MEXIKÓI OLIMPIÁRA

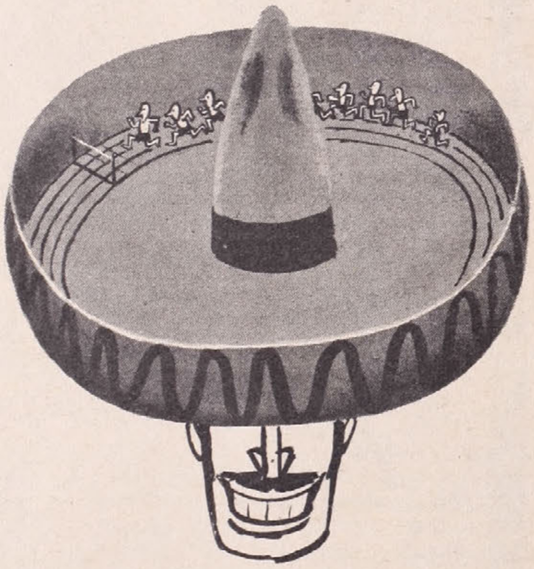

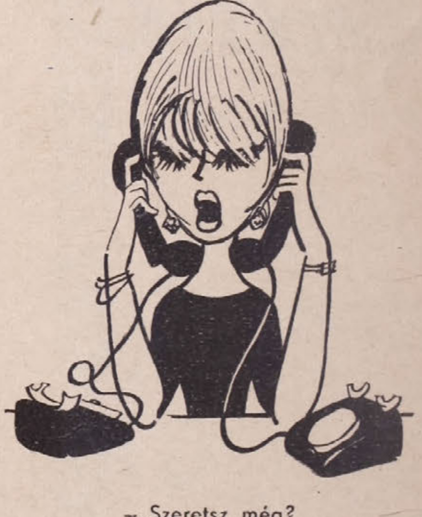

– Szeretsz még?

A TERVTELJESITÉS GRAFIKONJA

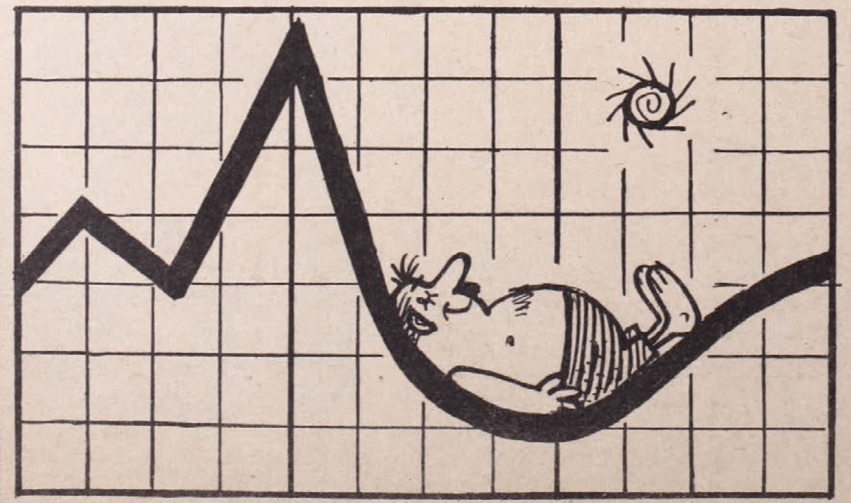

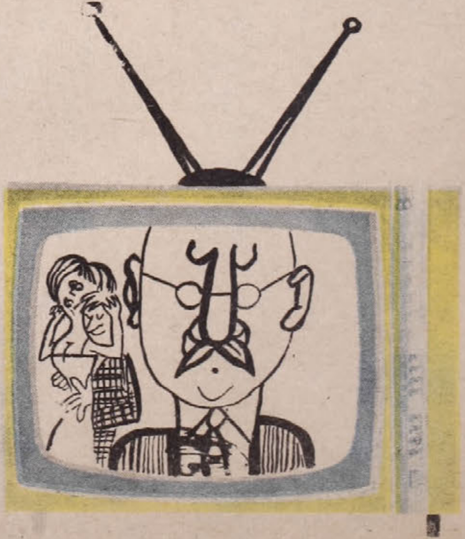

Kedves Ludas!

Én mondom, nincs tanulságosabb dolog a hirdetések olvasgatásánál. Mindig okul, tanul belőle az ember. Mit olvasok a minap is? Azt, hogy: *„Rovarok és rágcsálók irtását* — (kihagyva a kihagyandókat) — *vállalja a Rozmaring Kártevőirtó Szolgálat.”*

Már az is meghatott, hogy ezt a mesterséget, pontosabban ennek a mesterségnek az űzését, nemes egyszerűséggel *szolgálat*nak titulálják. Választékos ízlésre, kitűnő modorra vall az is, hogy kerülik a nagyon parlagi csótány, patkány, féreg stb. megnevezéseket, helyette inkább a nemesebb, finomabb *kártevő* szót használják. De az igazi, az mégiscsak a *Rozmaring!* A modern költők kedvelik a nagyon távoli fogalmak asszociálását, de a fent említett Szolgálat túltesz rajtuk is, amikor cseppet sem virágillatú tevékenysége cégéréül a rozmaringot választja.

Buzgón lesem továbbra is a lapokat, várom, mikor hirdeti meg közhasznú szolgálatait a „Liliom Csatornatisztító Testület”, vagy a „Kéknefelejcs Szervestrágyabegyűjtő Társulás”, netán a „Bazsalikom Állatifehérjefeldolgozó Tömörülés”!

(r)

*

Hurrá! Na végre! Ismét kapható vetőmagboltjainkban kertkultúránk szerves tartozéka — a kerti törpe. Erre szokták mondani, azt hiszem: már csak ez hiányzott. Hát csak tessék, tessék, lehet urak és hölgyek, van minden mennyiségben, és milyen olcsó: potom 150 forint!

És az árakban már a giccs-adó is bennfoglaltatik!

S. E.
Budapest

Ellesett piaci párbeszéd:

— Miért adja 30 forintért a paradicsomot, amikor az ártáblára csak 24 van írva?

— Jaj, kedvesem, a kiírt árak csak tájékoztató jellegűek!

D. A.-né
Budapest

A Hajós utca 7. számú házat a főváros művészeti emlékei között tartják számon. Homlokzatát egy domborműfríz díszíti. Illetve díszítette, míg avatatlan kezek bele nem ékeltek két gázkonvektort, s ezzel megcsonkították, elcsúfították a domborművet.

Úgy vélem, nem lett volna szabad ilyen gorombán bele*gáz*olni egy értékes művészi alkotásba.

Dr. F. Á.
Budapest

Kedvenc időtöltésem, hobbym a karikatúra. De én nem ceruzával rajzolom papírra, hanem agyagba formázom. Mutatóba itt küldök egy fényképet egyik sikerültnek érzett szoborkarikatúrámról. Azt persze, nem írom meg, kiről mintáztam. Mert az dönti el, hogy tényleg sikerült-e karikatúrám: felismeri-e az ábrázolt személyt a kedves olvasó, vagy sem?

Varga Csaba
Zalaegerszeg

Kicsi ország – nagy történelem III.

KOPPÁNY

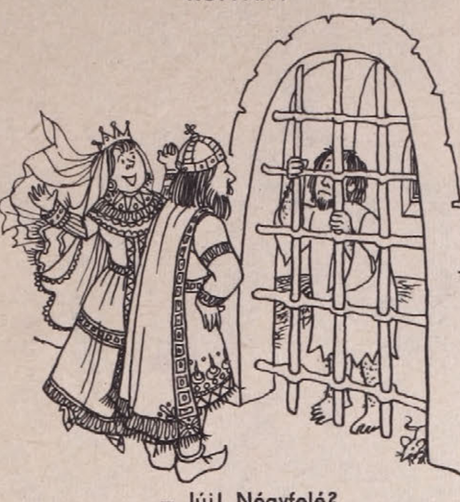

– Júj! Négyfelé?

GELLÉRT

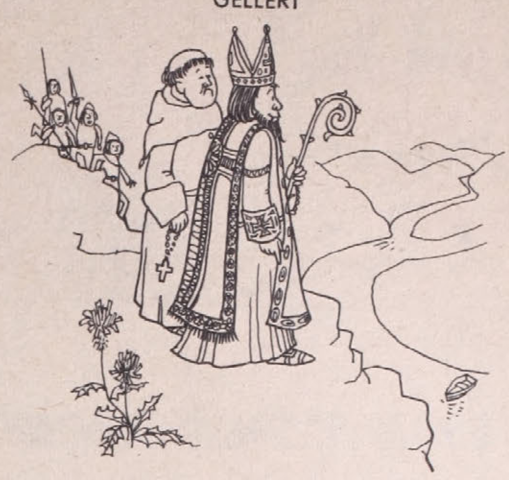

– Valami csodálatos ez a panoráma!

IMRE HERCEG

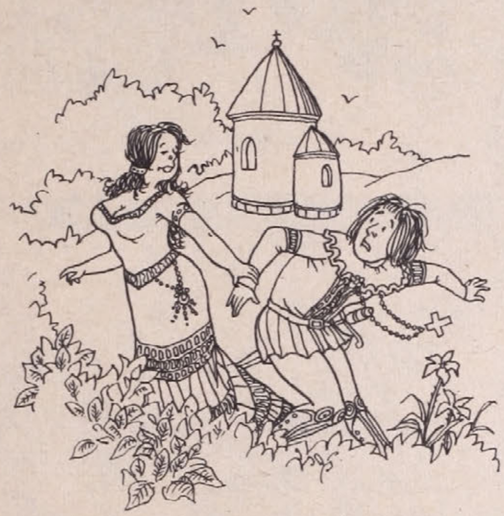

– Százszor mondjam, hogy nem?

SZENT LÁSZLÓ VIZET FAKASZT A SZIKLÁBÓL

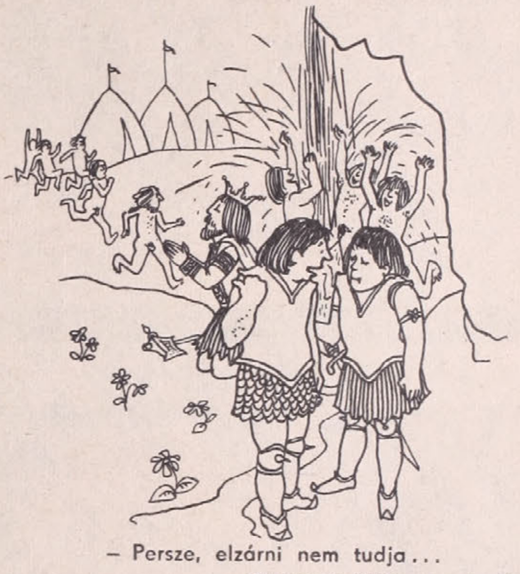

– Persze, elzárni nem tudja . . .

(Brenner György rajzai)

AMERIKAI
JUSTITIA-SZOBOR

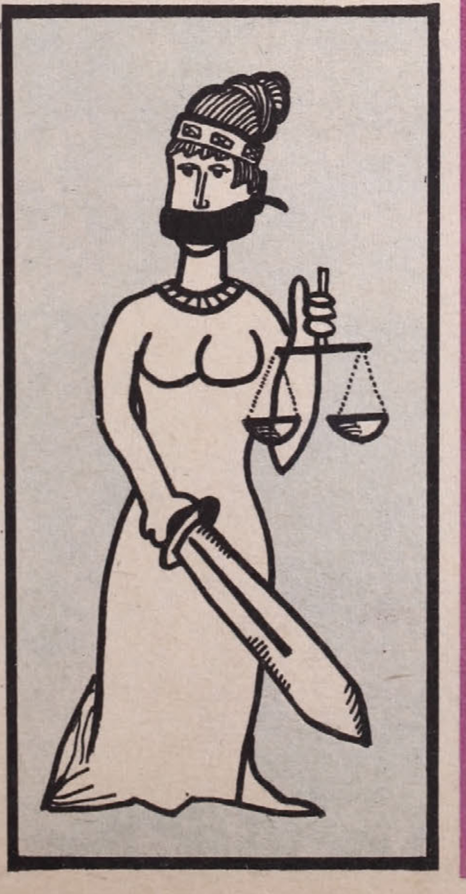

a Warren-ügy

Újsághír: Washingtonból jelentik, hogy Warren főbíró lemondott. Lemondásának okát nem közölték.

Oswald, Ruby,
és így tovább . . .
Sorozatos
gyilkosság.
Láncolatát
hogy nyomozta ki
a Warren-bizottság?

Nyomozgatott.
Azután
egy vaskos könyvet
közreadott:
feltárt benne
mindenfélét,
csak épp nem
a láncolatot.

Warren
pályafutásának
családi okból
lett vége:
rájött, hogy
ez nem Warren,
hanem Warrenné
mestersége.

Radó György

RÉBUSZ

A 26. sz. rejtvényünk megfejtése:

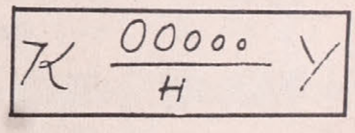

Kapadohány

A 100 forintos díjak nyertesei:

Hujber Józsefné, Budapest, I., Hunyadi J. u. 16.

Annók Gyuláné, Szekszárd, Csaba u. 22.

Bottyán Imre, Budapest, I., Gellérthegy u. 1.

28. SZ. REJTVÉNYÜNK

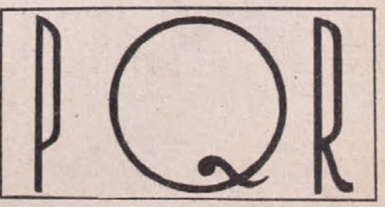

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb július 19-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A SZINES TÉVÉ EGÉSZEN MÁS

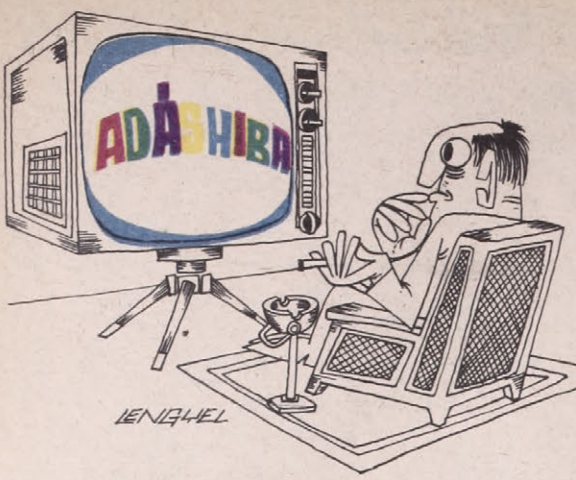

KÖZTISZTASÁG A LABDARÚGÁSBAN

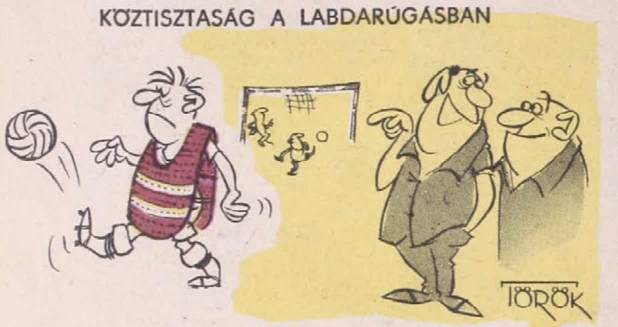

– Így legalább nem felejti el, hogy a védelemben ő a sepregető!

SOK JÓ EMBER KIS HELYEN ELFÉR

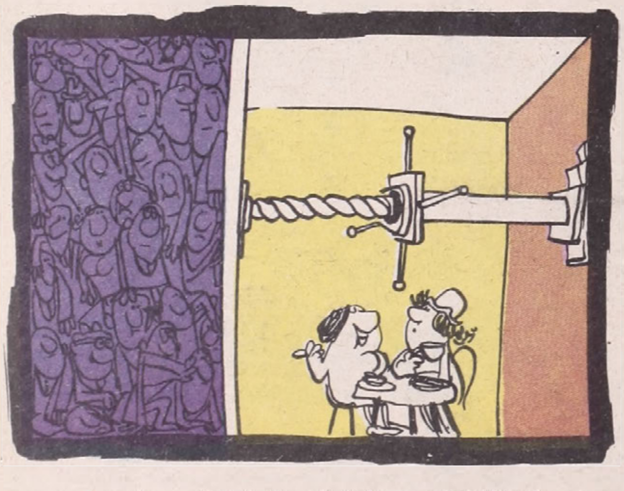

– A szoba másik felét adtuk ki az albérlőknek...

ÉVFORDULÓ

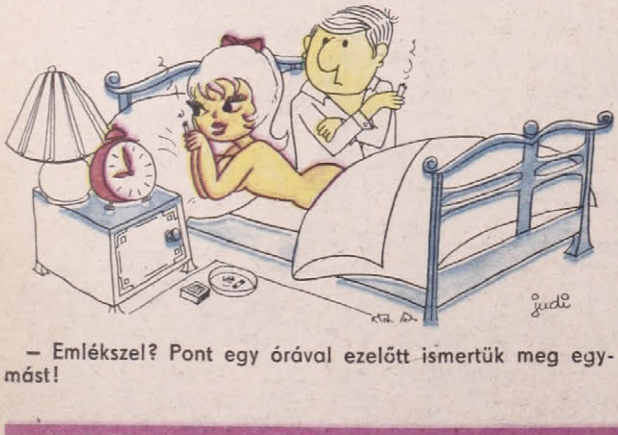

– Emlékszel? Pont egy órával ezelőtt ismertük meg egymást!

TELITALÁLAT

Mészáros András rajza

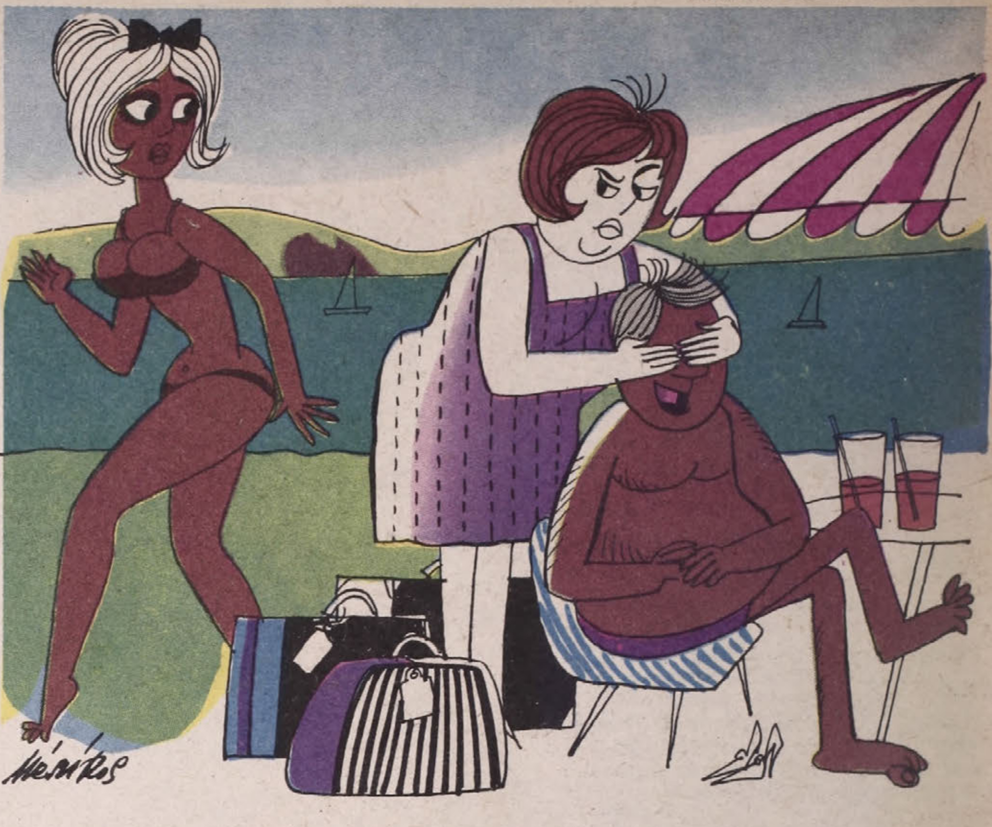

– Ne hülyéskedj! Mindig azt hiszem, hogy a feleségem érkezett meg!

* *

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kismarosi sztori

Kismarosi vendéglőben
étkeztünk a napokban,
grízgaluska husi leves
állt ott az étlapokban.
Rendeltünk négy adagot, mit
a főpincér föltálalt,
illat helyett a tányérból
savanyú szag, bűz áradt.
Önkritikus volt a pincér,
visszavitte azonnal –
a visszavitt másnapos lén
vajon milyen haszon van?
Négy pirított májat kértünk,
hozták is mind a négyet,
nekiláttunk végre enni,
kevés csak a kenyér lett.
Jött a pincér, aztán így szólt,
hangja nem volt mogorva:
„Kenyérért most szaladtak át
motorral Nagymarosra!”
Megettük a resztelt májat
kenyér nélkül serényen.
Kismaroson remek a táj,
istenem, az ebéd nem!

Donkó László

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

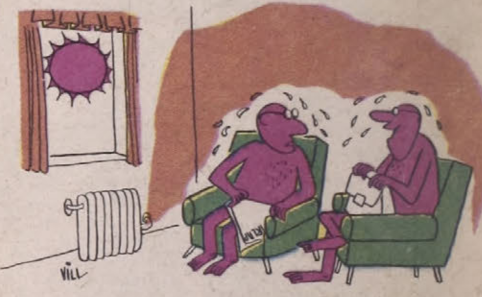

– És a központi fűtéssel elégedett tetszik lenni?...

ROMANTIKA

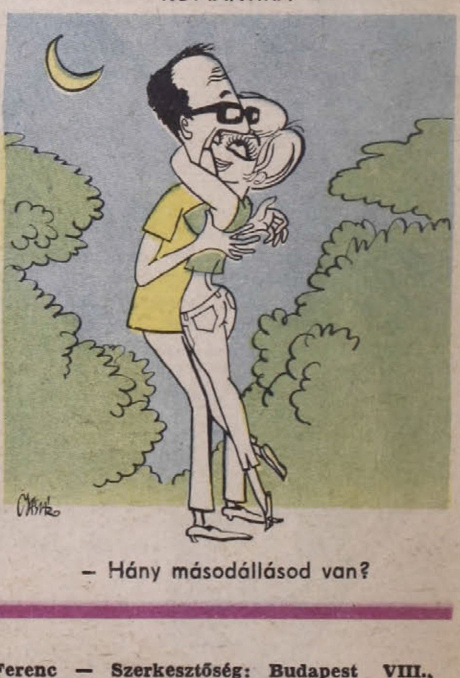

– Hány másodállásod van?

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta – INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában –68.02929/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – F. v.: Bolgár Imre

XXIV. évfolyam, 29. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. július 18.

Ludas Matyi

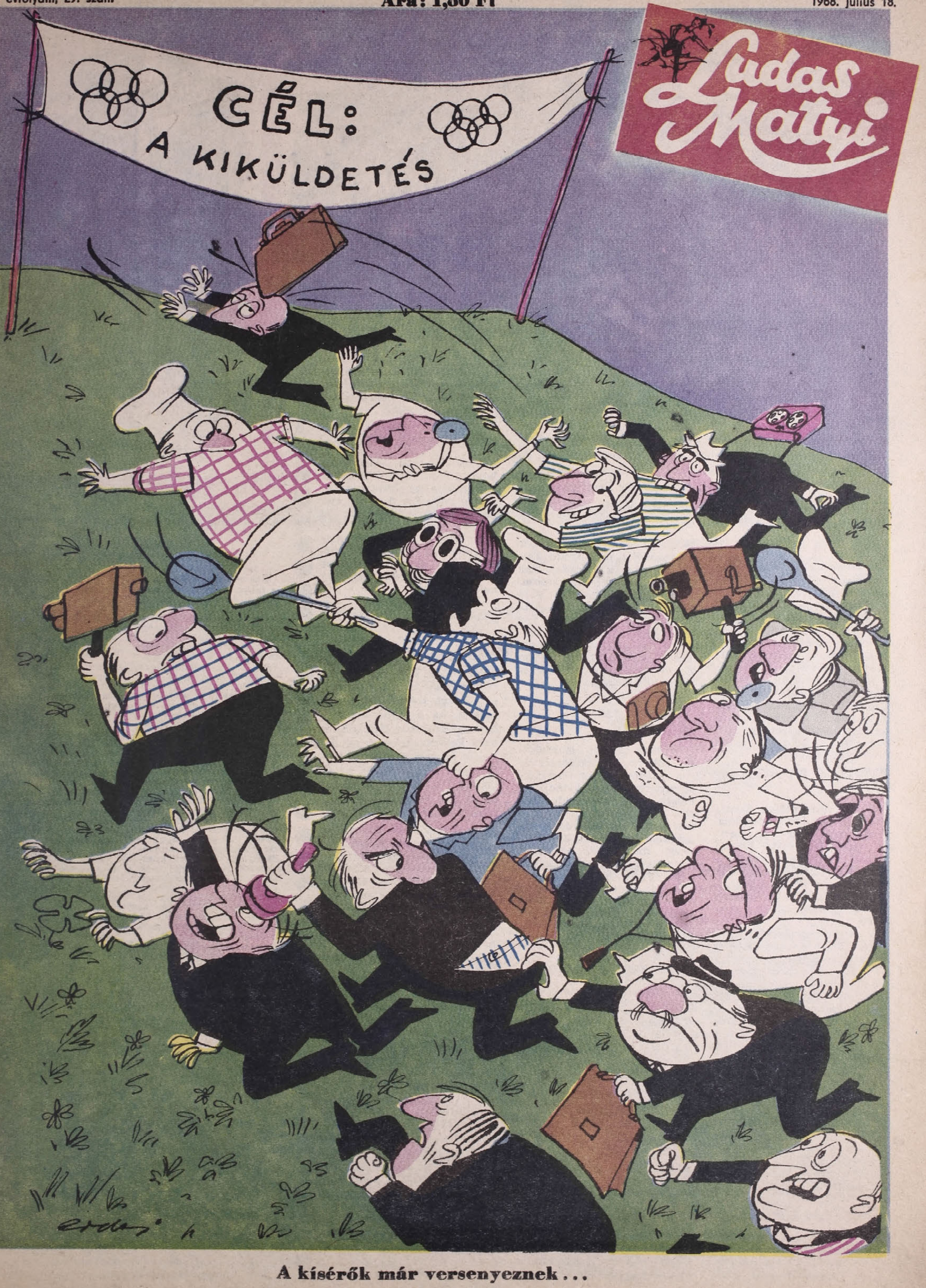
CÉL:
A KIKÜLDETÉS
erdei

Erdei Sándor rajza

A kísérők már versenyeznek . . .

AMÍG JÖN A PINCÉR

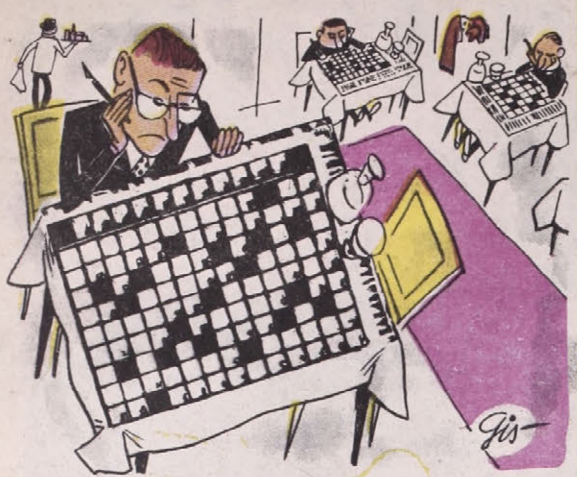

SZÉLCSEND A VÁLLALATI ÜDÜLŐBEN

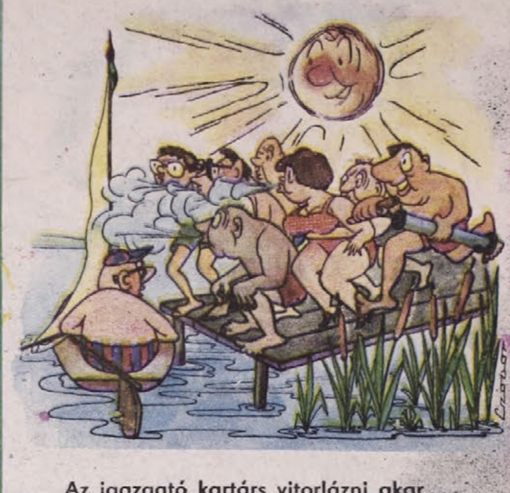

Az igazgató kartárs vitorlázni akar . . .

DOLGOZÓ HABLEÁNYANYA

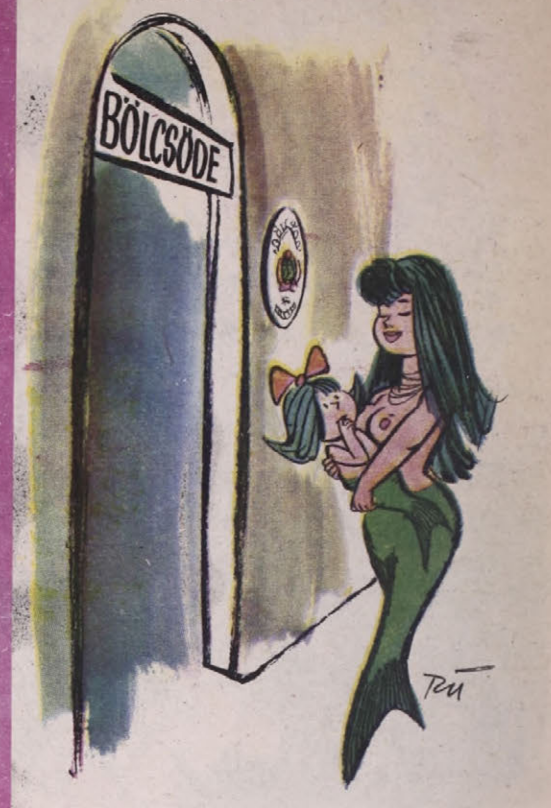

A szerkesztő helyett üzeni...

Az olvasók általában rengeteg intim kérdést tesznek föl a film és színházi lapok szerkesztőinek: magyar és külföldi művészekkel kapcsolatosan. Kíváncsiságuk azonban többnyire kielégítetlen marad. Pedig az alábbi szerkesztői üzenetek példásan bizonyítják, igenis, lehet az arra rászorulókon segíteni.

I. Á. ÁGNES, BUDAPEST

Kedvencének, Aradszky Lászlónak változatlanul harminckét foga van, ebből kettő tömve. Hogy leszerződik-e a Fradihoz tartalékkapusnak? Ez a jövő titka, pillanatnyilag esti szakácstanfolyamra jár, a múlt héten is jelesre sütötte a töpörtyűs pogácsát. Reméljük, kéthetes korában készült fényképét megkapta — ugye, milyen csini baba? Így hasrafekve egészen olyan, mint egy kislány.

BORBOLYA BALÁZS, MÁND

Jók az értesülései, Sandy Shaw berber tarka kandúrja, Putymanku nyerte a párizsi macskanyávogási Grand Prix-t. Ami nem is csoda, a tüneményes énekesnő maga idomította a tüneményes cicát, s jutalmul saját kezűleg fogott számára néhány egeret.

A férjhezmenéséről szóló hírek még megerősítésre szorulnak, legesélyesebb jelölt a 115 éves Sam Samuelton, a chicagói tökmagkirály, de Ban Ben Bim kuwaiti sejk is pályázik rá. Sandy lenne a 97. felesége. Ha létrejön a frigy, automatikusan 137 gyermek boldog anyja lehetne.

N. N. BP.

Ön nyert — a szóban forgó sexbombának eddig 767 szeretője volt. Ebbe a számba természetesen nincsenek beszámítva a férjek (összesen nyolc) s három további férfi szerepe nem tisztázott.

BARIKA BABA, BUDAPEST

Hogy a feltűnést elkerüljék, a Beatles-együttes jelenleg sziámi ikerré álcázva Pago di Olgóban nyaral, ahol a világ legjobb kocsonyás makaróniját főzi Santa Lucia asszony, a Paradájszhoz címzett fogadó tulajdonosa. A visszavonulásukról már több hír is fölröppent, állítólag Ringó megpályázta Liverpool egyik külső kerületének helyettes utcaseprői állását, a többiek egyszerűen a munkanélküli segélyből kívánnak megélni.

REMEK LAJOS, BUDAPEST

Brigitte Bardot mellbősége 120 cm, derékmérete 50 cm, fülének keresztmetszete 30 mm, bal lapockájának területe négy négyzetdeciméter. Ásítás közben a bal szemét behúnyja, étkezés alkalmával a száját kinyitja. Teljesen meztelenül született, jelenleg is több nudista egyesület tiszteletbeli elnöke. Újabban fogyókúrázik, egész napi tápláléka húsz deka sárgarépa, némi citromhéj, na még két palack jégbehűtött keserűvíz.

PÓTLÉK PÁL, RIMÁNCS

1. Nincs tudomásunk róla, hogy Federico Fellinit verné a felesége, Giulietta Masina.

2. Az említett világhírű filmíró nem horkol álmában, csak hangosan beszél. Ilyenkor a következőket mondja: Na bum, és akkor mi van? Kopj le! Borulj a tüdőmre!

Hiába, valamikor csak a Józsefvárosból indult el.

ABLÉZ MATILD, BOKORTŐ

Latinovits Zoltánnak a tavalyihoz képest csakugyan csökkent a haja, éppen százötvennel kevesebb, őszül is, jelenleg 657 ősz hajszála van, de nincs kizárva, hogy eggyel tévedtünk. Mellékeljen válaszbélyeget s akkor bizonyára küld néhány kifésült szálat.

VEDER ENDRE, SZEGED

Nem tartjuk kizártnak, hogy a kijózanító intézetben szomszédja az ismert zeneszerző volt. Bár ő ritkán rúg be eszméletlenségig, mert nagyon bírja az italt. Két liter konyak után van szalonspicce, a legutóbbi szilveszterkor is csak az a kis demizson spiritusz tette be neki a kaput.

ROVÓ NŐVÉREK, BUDAPEST

Psota Irén aligha disszidálhatott a múlt héten, hiszen tegnap volt a premierje, jólehet azért lehet benne valami, ha a Csibe presszóban azt beszélik. Bár a Karvaly kávézóban meg azt állítják, hogy Szörényi Levente lépett le, aki éppen itt ül velünk szemben. Elnézést, de ki tud annyi jól értesült között eligazodni?

EGY TIZENHAT ÉVES LÁNY, BUDAPEST

Básti Lajos titkos telefonszámát nem közölhetjük, a nem titkos megtalálható a telefonkönyvben. Leghelyesebb persze személyesen fölkeresni házassági ajánlat ügyében, a felesége egész biztosan elválik tőle, ha látja, hogy komoly a dolog. Két rövidet meg három hosszút kell csengetni, nagy elfoglaltsága miatt mindenesetre célszerű éjjel kettő és hajnali öt között jelentkezni nála.

TÖBBEKNEK:

Nem kacsa, röviden be fogunk számolni róla, hogy a világhírű francia filmcsillag újabban kikkel van bizalmas barátságban. Ebben az ügyben kiküldött tudósítónk már napok óta a sztár ágya alatt lakik, s annyit máris közölhetünk, hogy a bal talpára egy kőszáli sas van tetoválva.

Nagy S. József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÁSKA

Két éve már, vagy több is talán, hogy a villamosokon bevezették az új bérlet- és viteldíj-rendszert. Azóta sok minden megváltozott a villamoskalauzok státusát és feladatkörét illetően. Változatlanul megmaradt azonban a nyakukban lógó ormótlan nagy táska. Lehetséges, hogy két év alatt senkinek sem tűnt fel az illetékesek közül, hogy ez a behemót táska ma már anakronizmus? Nem, ez nem lehetséges. Minden bizonnyal sok fejtörést okozott már (álmatlan éjszakákat is, úgy lehet), a közlekedési szakembereknek is ez a probléma, ám nem akartak elhamarkodott intézkedéseket tenni, lévén az ügy rendkívül komplikált és nagy horderejű. Azt is el tudom képzelni, hogy e tárgykörben több munkaülést, nagypalávert, szimpoziont rendeztek már, amelyen élesen összecsaptak egymással a különböző nézetek. Bizonyára két ellentábor alakult ki. Az egyik amellett állt ki, hogy nem kellenek ezek a táskák, mert:

1. A kalauz már nem árul bérletet és több fajta jegyet, nem hord lyukasztót sem, következésképp:

2. Az egyfajta jegynek és a pénznek egy kisebb táska vagy más alkalmatosság is elegendő lenne, egyébként is:

3. Ezek a táskák olyan idomtalanok, örüljünk, ha megszabadulhatunk tőlük.

Az ellentábor viszont azért szállt síkra, hogy maradjon a táska mert:

1. A kalauz abban tárolja az uzsonnára hozott zsíros kenyeret, a vacsorához bevásárolt velőborsót, valamint a kulturális fejlődését elősegítő dalosfüzetet, mindemellett:

2. Zsúfolt villamoson megkönnyíti a kalauz közlekedését; ha egy jól irányzott mozdulattal belemélyíti a táskát az utas veséjébe, rögtön szabad utat kap, egyébként is:

3. Ha apáinknak jó volt ez a táska, nekünk miért ne lenne jó?

A gondos mérlegelés során, úgy látszik, az utóbbi érvek találtattak nyomósabbnak.

A táska mindenesetre megmaradt.

(r. b.)

FELE-FELE

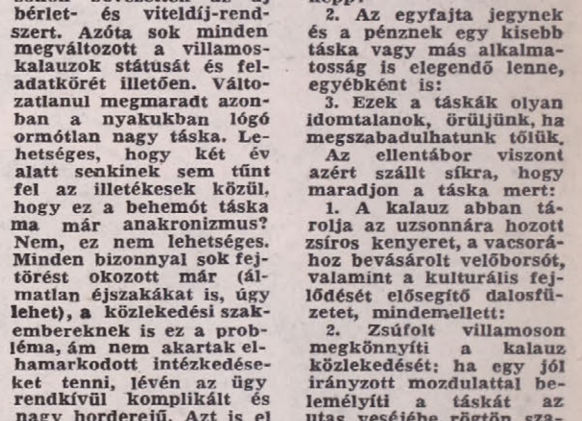

– Gratulálunk, ikrei születtek!
– Nagyszerű, éppen válunk!

MI TELHETIK TŐLE...

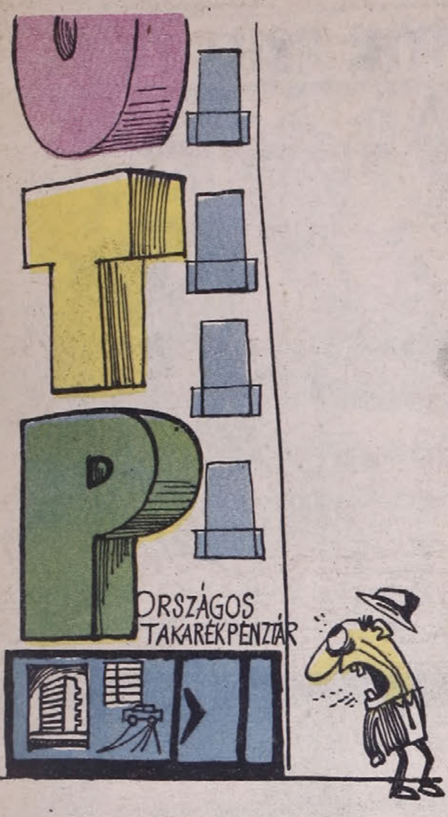

– Maga smucig!

KIVONULÁS KHE SANH-BÓL

Barát József rajza

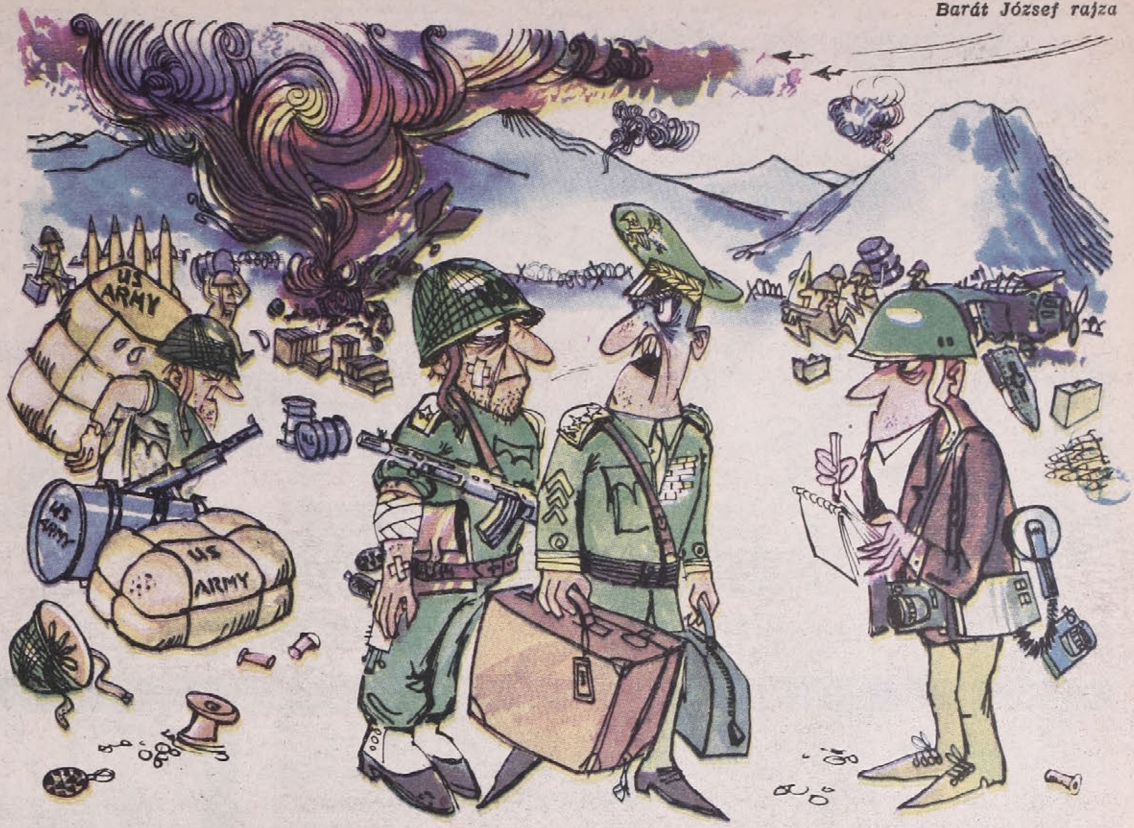

– Még adok egy győzelmi nyilatkozatot a sajtónak, aztán futás!...

AZ·ELRABOLT·ÁLMOK

Amikor a fiatalember elérte a Menedék-szigetet törékeny tutaján, a sziget kormányzója, egy háromcsillagos ágyékkötőbe öltözött szakállas férfi, azonnal megkérdezte tőle:

— Miért jött ide? Miért menekült el a civilizáció elől?

A fiatalember még lihegett, de csengő hangon hörögte:

— Nem engedtek álmodni!

A kormányzó elhúzta a száját. Ilyen ürüggyel még senki sem kereste fel az ENSZ védnöksége alatt álló Menedék-szigetet, az úgynevezett „Földön kívüli terület”-et. Ezt a jogi kiváltságot mintegy tíz esztendeje kapta a kis csendes-óceáni sziget, s azok nyertek rajta menedéket, akik hihető módon be tudták bizonyítani, hogy kielégítő okból fordítottak hátat a civilizációnak, s nem óhajtottak rendezett társadalomban élni, adót fizetni, színházba, moziba járni, rádiót hallgatni, tévét nézni, újságot olvasni, bajnoki labdarúgó mérkőzésekre járni, kalapot emelni köszönéskor és zebrán átkelni az utca egyik oldaláról a másikra. Ennek a legújabb jövevénynek az ürügye azonban egy kissé költőinek hangzott.

— Hogyhogy nem engedik álmodni? — kérdezte a kormányzó. — Ön talán valami költőféle?

— Nem, kérem! — rázta a fejét a fiatalember. — Én az Omnimpexnél dolgoztam a könyvelőségen, és ott kötelezővé tették a nyelvtanulást. Erre persze senkinek sem volt ideje, mondtuk a főnöknek, hogy ez nem megy, erre senki sem tud már időt szakítani. Ekkor a főnök sátáni mosollyal mutatott be nekünk egy fiatal professzort, a hipnopédiai szundilógia doktorát, aki új módszerrel a tanítványokat álmukban tanítja meg idegen nyelvre. Főnökünk kijelentette, hogy álmában mindenki ráér tanulni, rendelkezésére áll az egész éjszaka, s öncélú álmok helyett mindenki hasznos nyelvtanulásra fordíthatja üres éjszakai óráit. A professzor ettől kezdve körmönfont módszerekkel, magnószalagokkal beprogramozta a fejünkbe éjszakára a tananyagot, és elalvás után kezdetét vette a magolás.

A fiatalember arca elborult, majd nagyot sóhajtva folytatta:

— Uram, én azelőtt a lehető legszebbeket álmodtam. Voltam király, ENSZ-főtitkár és Napoleon. Voltam virágoskert és száz virág nyílott bennem. Megszöktettem Szép Helénát, és mondhatom, szép napokat töltöttem vele Trójában, a görögökkel pedig békét kötöttem. Tudtam repülni, tenger alatt úszni, és az angolok ellen én fejeltem a győztes gólt az utolsó percben. Repülő csészealjon teáztam, krémest ettem a Niagara tetején. Álmomban gyönyörű hangom volt, megnyertem a nehézsúlyú ökölvívó világbajnokságot, és feleségül vettem féltucat tündérkirálynőt. Ez csak néhány kiragadott példa. És mi történt az alvatanulás bevezetése óta? Rendhagyó igeragozásról álmodtam, főnevekről, melléknevekről és ragokról. Egyszer jött elő álmomban az egyik tündérkirálynő, de amikor meg akartam csókolni, elkezdte ragozni a csókol igét és a többes szám harmadik személyénél eltűnt. Nem bírtam tovább. Képzelje, még a tutajon is főnevek nemével álmodtam női nem helyett. Segítség! Adjon menedéket!

A kormányzó megrendülten bólintott. A fiatalember boldogan feküdt le egy illatos bokor alá és kisvártatva elaludt. Rövidesen nyöszörögni, majd üvöltözni kezdett álmában. A kormányzó felébresztette.

— Lidércnyomásai voltak, gyermekem?

A fiatalember a pillanat tört része alatt visszaemlékezett álmára:

— Egy óriáskígyó támadott meg, már félig lenyelt, és csak a lábam látszott ki...

Boldogan sugárzó arccal merengett el:

— Az első alkalom, amikor nem nyelvtannal álmodtam...

Feleki László

TAKARÉKOS BANDITA

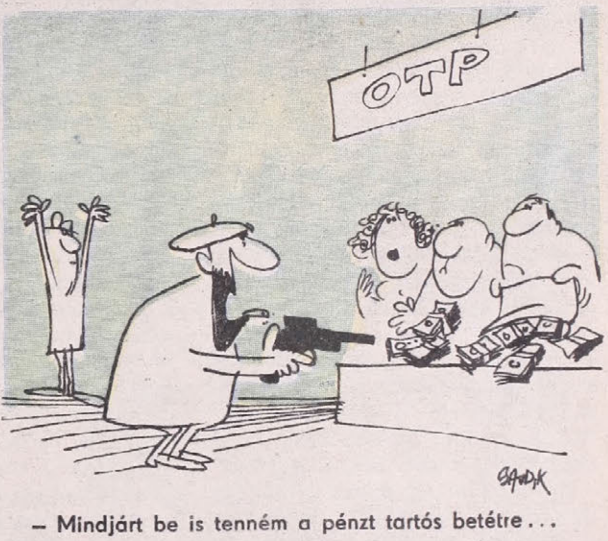

– Mindjárt be is tenném a pénzt tartós betétre...

A KÉNYELEMSZERETET TETEJE

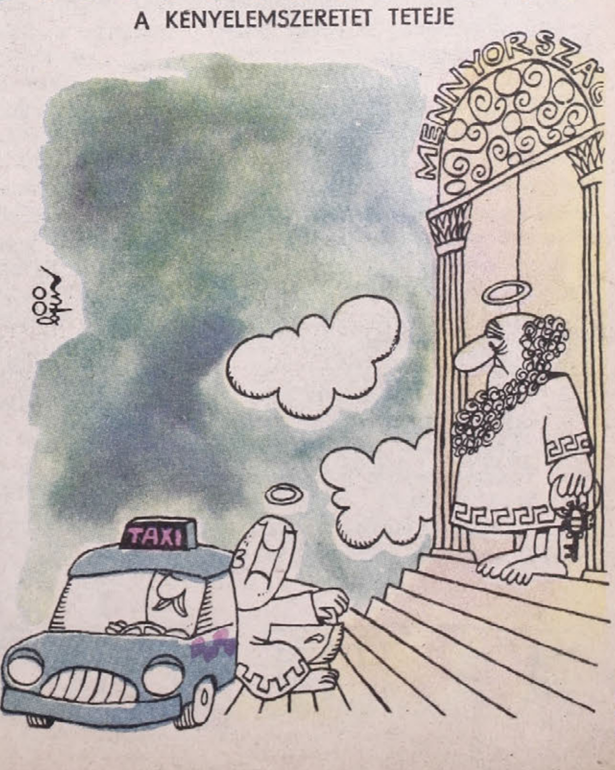

KISLÁNY

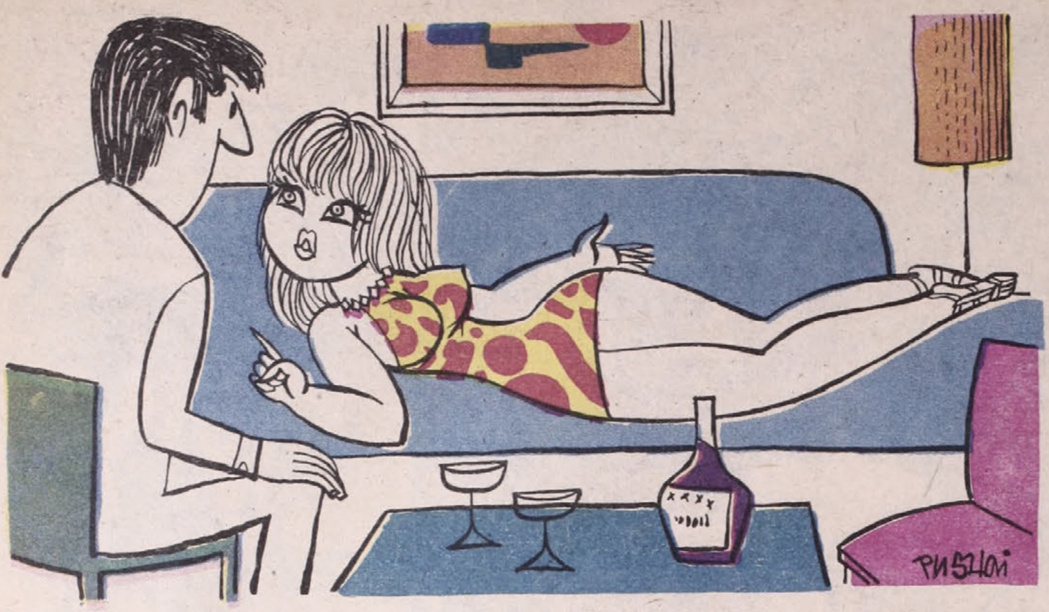

– Nehogy félreértsen, de ebben a szoknyában ülni nem lehet szemérmesen...

EZ A DIVAT!

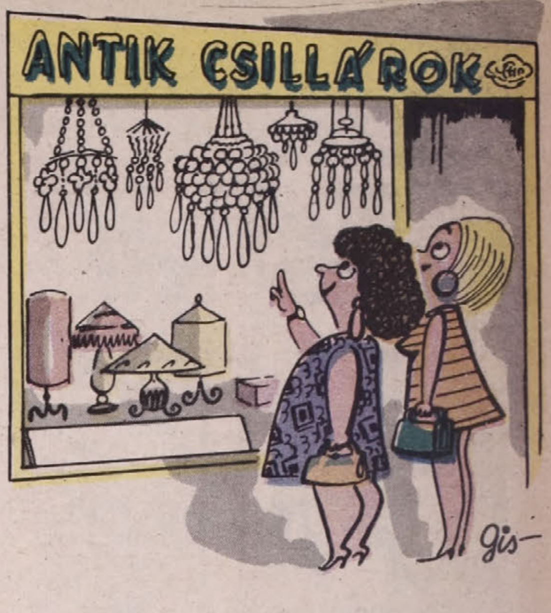

– Nézd, milyen cuki fülbevalók!

RADIKÁLIS MÓDSZER

Az igazgató halkan beszélt, szinte suttogva, mégis valami hallatlan elszántság feszült minden szavában.

— A pohár betelt! — kezdte mondókáját. — Értsék meg végre: elfogyott a türelmem. Öt esztendeje, amióta az üzem élén állok, napirenden a sürgős feladat: csökkentenünk kell az adminisztrációs munkaerők létszámát, mert indokolatlanul magas, anyagilag is káros, erkölcsileg is. Ezt mindenki belátja. Az öt év alatt száz okos, tapintatos javaslat született a probléma megoldására. E javaslatokkal egyetértettek felül is, alul is, mindenütt. De amint hozzákezdtünk a tényleges létszámapasztáshoz, rögtön megindultak a mentőexpedíciók. Felülről is, alulról is, mindenünnen. Az intézkedések végeredménye: nulla. Sőt, míg öt évvel ezelőtt öt munkásra jutott egy tisztviselő, gépírónő, ügyintéző, ellenőr stb., ma négy termelőre jut egy adminisztrátor.

Az igazgató töltött magának egy kis vizet, megitta, a pohár talpa koccant a tárgyalóasztal üveglapján.

— E szélmalom-harc tapasztalatait levonva könyörtelen lépésre szántam el magam. Úgy döntöttem, hogy még a mai nap során az üzemben található minden második íróasztalt meg kell semmisíteni! Baltával miszlikbe vágni, máglyán elégetni, dinamittal felrobbantani! Ez megmásíthatatlan akaratom! A végrehajtást illetően van kérdés, javaslat?

A főkönyvelő emelte fel a kezét.

— Fel kell hívnom az igazgató kartárs figyelmét, hogy az íróasztalok leltári tárgyak, tehát...

— Nem érdekel! — szakította félbe hidegen a vállalat vezetője. — Minden második íróasztalt el kell pusztítani! Az anyagi felelősség kizárólag engem terhel.

A személyzeti osztály vezetője kért szót.

— Rövid a határidő. Bizonyos előkészületekre van szükség. Az íróasztalokat előbb ugyebár rangsorolni kell, aztán...

— Semmi rangsorolás! — rázta meg a fejét az igazgató. — Ha az enyém közéjük kerül, azt is meg kell semmisíteni! Van még valami?

Nem volt semmi, az értekezlet résztvevői sietve távoztak, az igazgató az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt.

Perceken belül benépesült az udvar. Munkások hurcolták lefelé az íróasztalokat, moderneket és régieket, kicsiket és nagyokat, díszes faragásúakat és szimplákat. Csattogtak a balták, repült a forgács, lángoltak a máglyák, durrogtak a dinamitpatronok.

Az igazgató mozdulatlanul állt, csak sápadt arca színesedett meg, csak a szeme fényesedett ki. Most már jöjjön, aminek jönnie kell, ő megtette a magáét!

Egy röpke óra múlva elcsendesült az udvar, csak némi törmelék, parázsló fadarabkák, hamukupacok árulkodtak arról, hogy itt valami radikális esemény játszódott le a túlburjánzó bürokrácia megszüntetése céljából.

Diszkrét kopogás hallatszott, a főmérnök lépett be.

— Nos? — kérdezte az igazgató.

— Az utasítást végrehajtottuk. Az íróasztalok fele — kampec.

— Pompás! És az irodákban most mi a helyzet?

— Mi lenne?! — vont vállat a főmérnök. — Ketten ülnek egy íróasztalnál. Egy kicsit kényelmetlen, de majd megszokják.

Kürti András

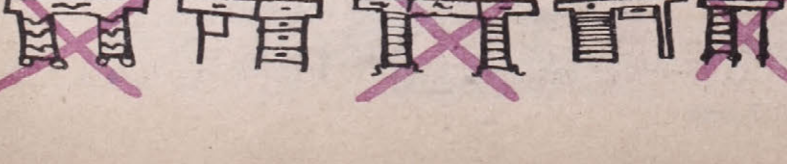

EGY KIS MELLÉKES

Hegedűs István rajza

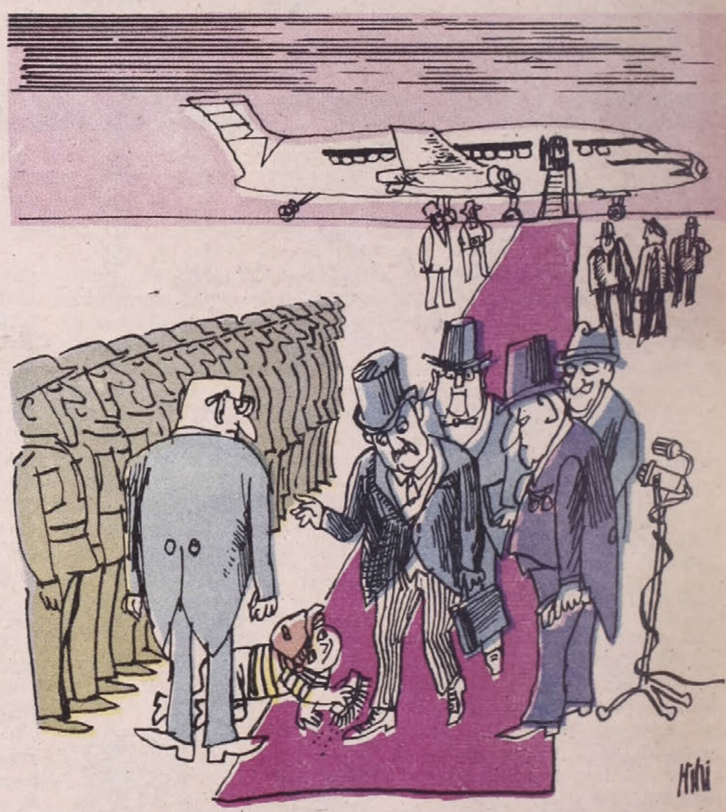

TAKARÉKOS GYEREK

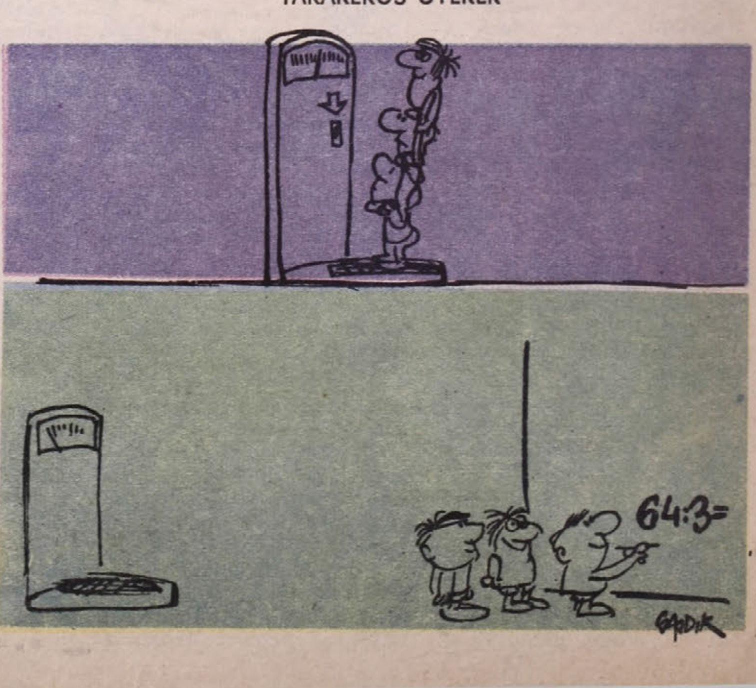

Pusztai: BULGÁRIAI VÁZLATOK

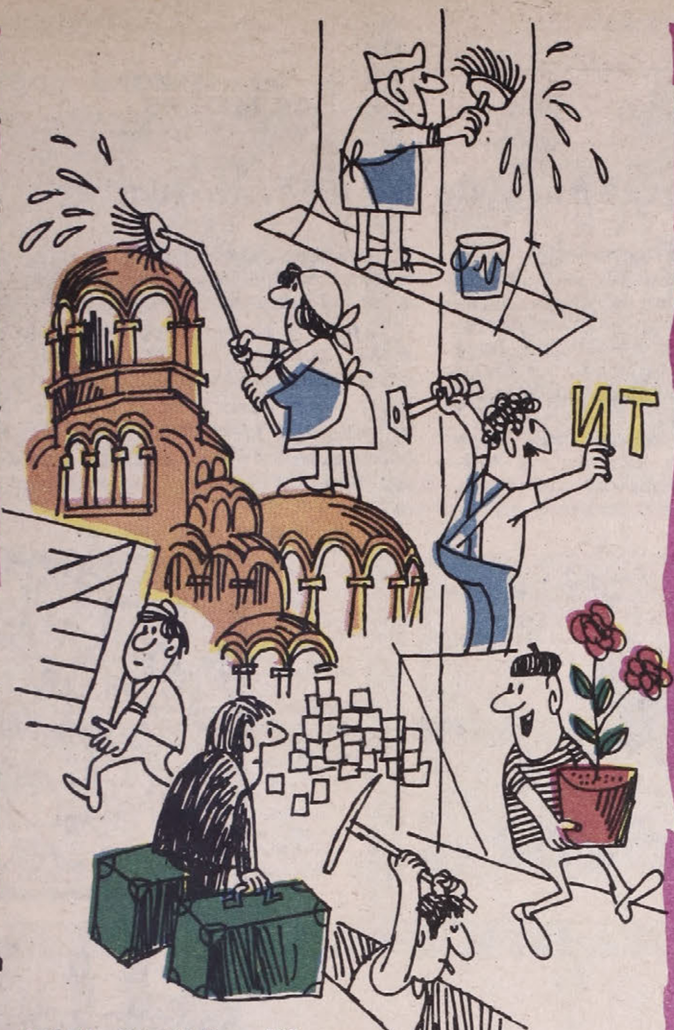

SZÓFIA. Készülődés a VIT-re.

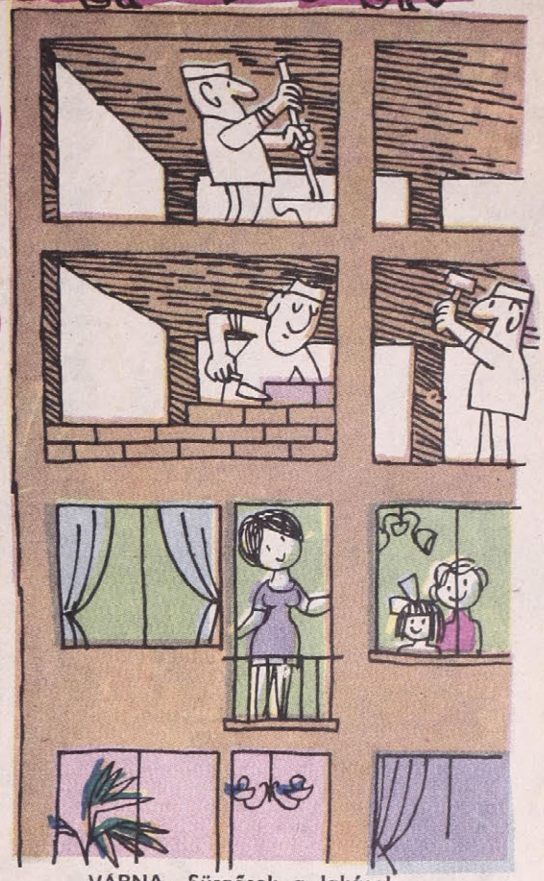

VÁRNA: Sürgősek a lakások.

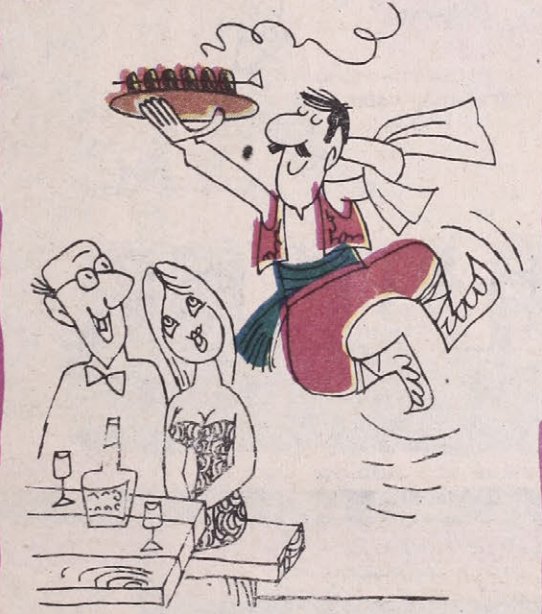

Bolgár ételkülönlegesség.

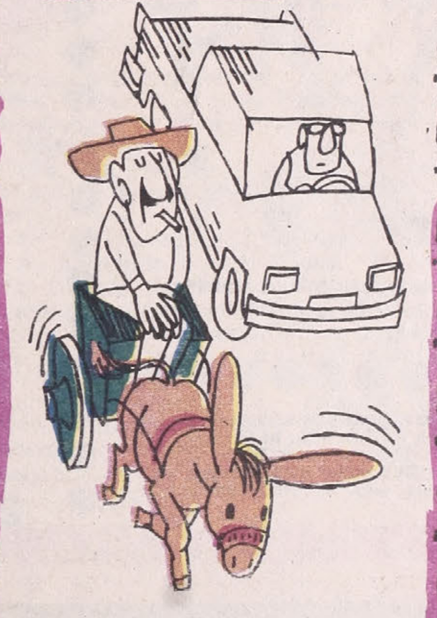

Befordulás előtt jelezni kell!

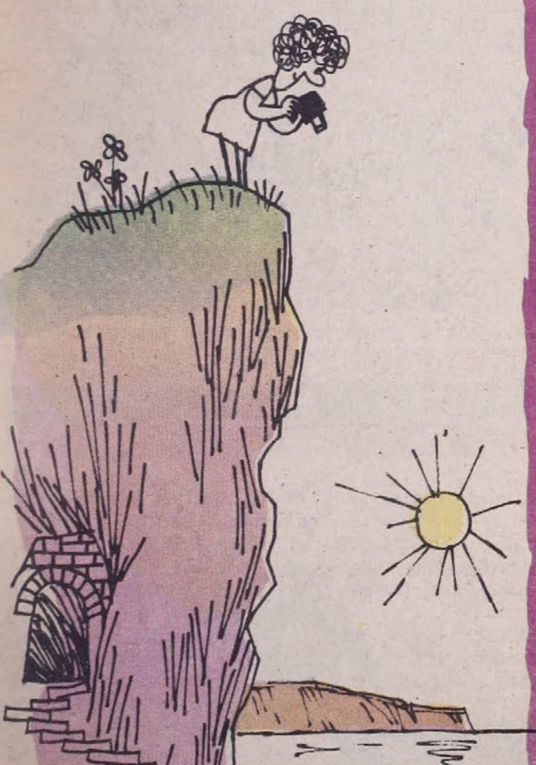

KALIAKRA-FOK. Ritka látványosság a fekete-tengeri fóka.

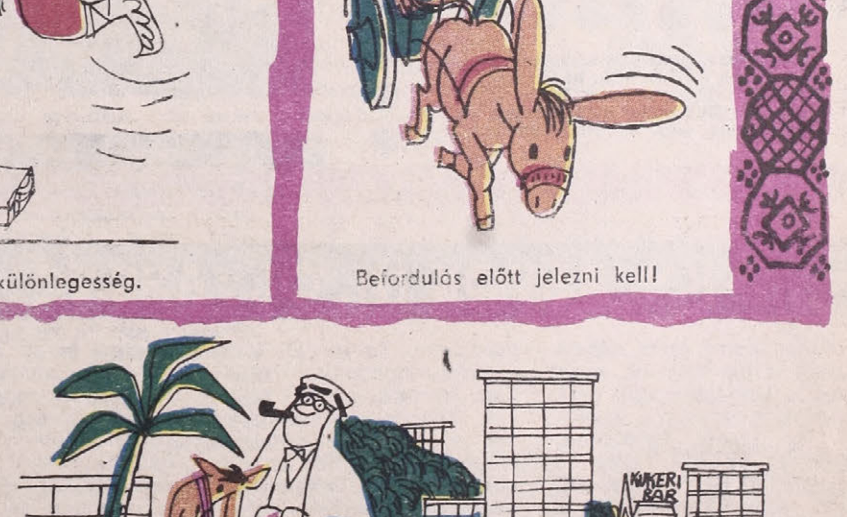

ARANYHOMOK PART. Fotó tevével és egyéb látványosság.

TELHETETLEN BETÖRŐ

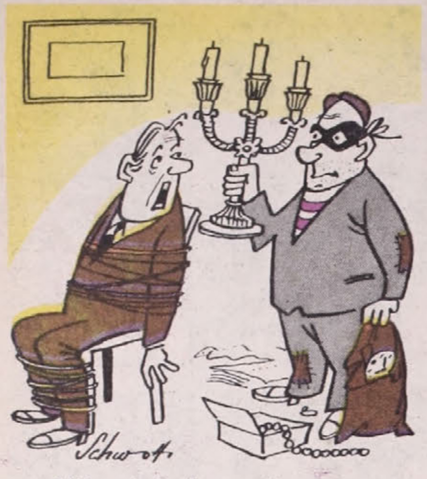

– Miért viszi el az ezüst gyertyatartót?! Maguknál nincs bevezetve a villany?

HÁLÓING-RUHA A DIVAT

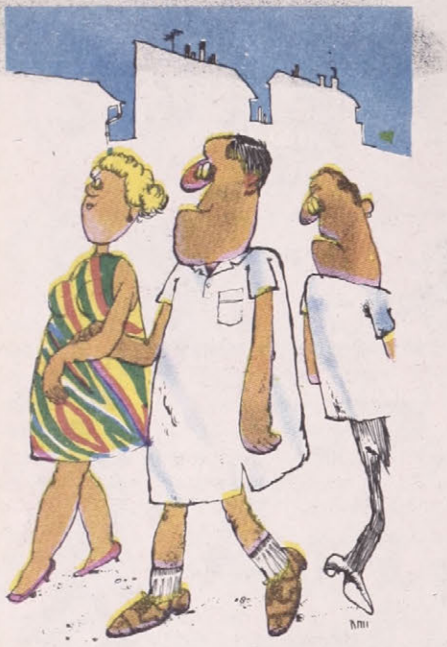

– Ugye mondtam, hogy senkinek sem tűnik fel, ha én is hálóingben sétálok az utcán...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelembe méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk

RADVÁNYI—SAJDIK:

-ON JÁRTUNK

ÖNKISZOLGÁLÓ VÁROSRIPORT

Vidéki olvasóink állandóan ostromolják szerkesztőségünket: az ő városukról is közöljön mókás riportot a Ludas. Minden kérésnek igyekszünk eleget tenni, ám sok időbe telik míg mindenhova eljutunk. Addig is azt ajánlanánk, hogy az országosan mindjobban elterjedő „Csináld magad!”-mozgalom keretében olvasóink házilag oldják meg ezt a feladatot.

Jöttünkben-jártunkban azt tapasztaltuk, hogy az ország legtöbb városában azonosak a tollhegyre, ill. ceruzavégre kívánkozó panaszok, problémák. Ennek alapján elkészítettük és az alábbiakban közreadjuk azokat az előregyártott riportelemeket, amelyekből könnyűszerrel összebarkácsolható egy rajzos városkép.

A feladat roppant egyszerű: a kipontozott részeket gondosan ki kell tölteni, az alternatív válaszokból pedig ki kell válogatni a megfelelőket — és máris kész az a görbe tükör, amelybe pillantva ki-ki ráismerhet a saját városára. (Ezek után már csak egy van hátra: a felül üresen hagyott rubrikába be kell írni a város nevét.)

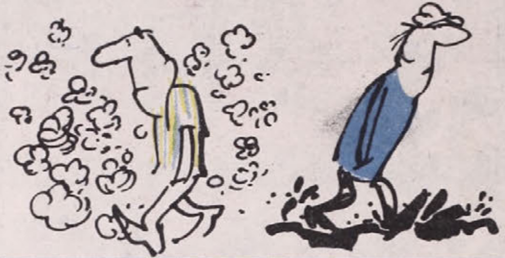

Nyáron nagy a por – ősszel nagy a sár

SZŰK
a bölcsőde
a mozi
a presszó

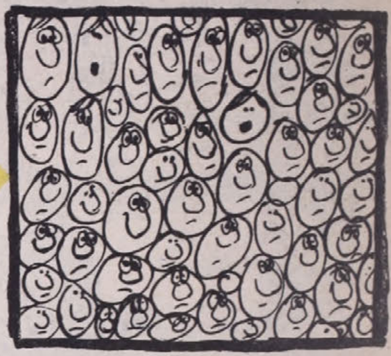

„A városfejlesztési alapot mindig a legfontosabb dolgokra költjük!”

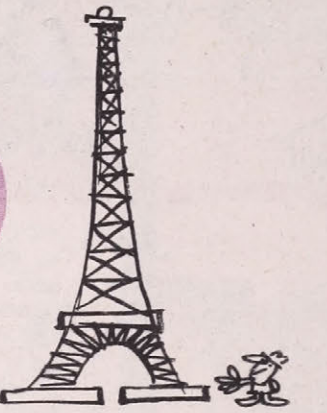

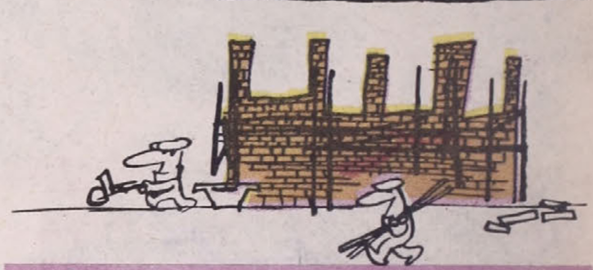

Az . . . . . . építését az . . . . Építőipari Vállalat még mindig nem fejezte be, pedig a határidő . . . . . . volt.

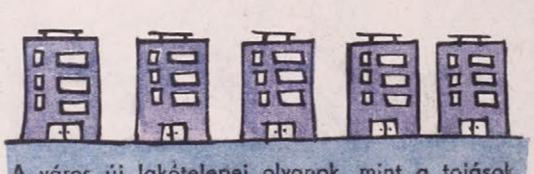

A város új lakótelepei olyanok, mint a tojások, Nem lehet megkülönböztetni egyiket a másiktól.

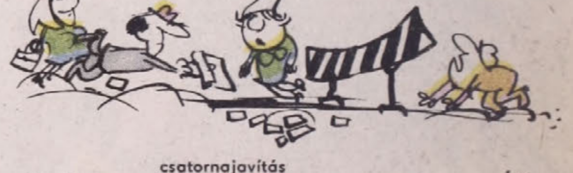

Az úttestet
csatornajavítás
kábelfektetés
gázvezetékszerelés
miatt már . . .
éve
hónapja
felszedték és azóta is elfelejtették visszarakni!

JÓL ALVÓK NE OLVASSÁK!

Fenti címet azért adtam ennek a kis írásnak, mert azok a boldogok, akik csak leteszik a fejüket a párnára és máris horkolnak, úgysem értenék meg a rosszul alvók problémáit. Most pedig következzék a tegnapi éjszakám drámai története. Este tíz órakor eloltottam a villanyt, beleugrottam az ágyamba, jólesően simogatott a ropogós, hűvös ágyneműhuzat. Jó éjszakát kívánok! — mondtam magamnak udvariasan, aztán oldalamra fordultam. Reggel hétkor frissen, kipihenten ébredtem. Megmosakodtam, fütyörészve borotválkoztam. Már az utolsó borostás területet tüntettem el, amikor rádöbbentem a meghökkentő valóságra: Te jó ég! Egész éjszaka nyugodtan aludtam. Itt valami nincs rendben. Hiszen emberemlékezet óta hősies küzdelmet vívok egy pár órai szundikálásért. Próbálkoztam már olvasással: este ágyam mellé készítettem Tolsztoj „Háború és béké”-jét. Reggel négyre végeztem Pierre Bezuhov és Natasa csodálatos történetével. Ekkor belekezdtem egy másik klasszikusba és olvastam hajnali hét óráig. Megpróbáltam számolni elalvás előtt. Másfél milliárdnál abba kellett hagynom, mert megszólalt az ébresztőóra. Kísérleteztem azzal is, hogy lefekvés előtt jól elfáradjak. Elsétáltam Szentendrére és vissza, aztán zsupsz! be az ágyba. Fájó bokával, izomlázasan virrasztottam reggelig. Máskor vacsorára egy tányér altatót ettem uborkasalátával. Az ecettől gyomorégésem támadt, de okos szemenre nem jött álom. Egy időre elszegődtem éjjeliőrnek, de bármilyen furcsa, végigvirrasztottam az éjszakát. Az önhipnózis legújabb eredményeit is felhasználtam. Esténként bebújtam a dunna alá és órákon át mereven bámultam az éjjeliszekrényt, miközben erélyesen magamra kiáltottam:

— Engedelmeskedj! Aludni fogsz!

Az önhipnózisnak csak annyi hatása volt, hogy másnap rámkacsintott a szomszédom:

— Mindent hallottam. Éjjel hölgylátogatója volt és veszekedett vele, hogy aludjon már.

Meghallgattam barát és ellenség jótanácsait. Eredmény: néhány órai ideges,

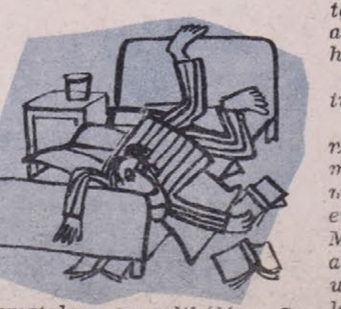

nyugtalan szundikálás. S az elmúlt éjszaka pompásan aludtam. Milyen rettegett, szörnyű kór lehet emögött? Délután felkerestem dr. Umberstock Endrét, a kitűnő belgyógyászt, akinek sápadtan meséltem el, hogy milyen rendkívüli eset történt velem az éjszaka. Megnyugtatóan hátbaveregetett:

— Ne aggódjék! Az orvostudomány ismer néhány esetet, mikor a páciens estétől reggelig végigaludta az éjszakát. Menjen szépen haza, nem lesz semmi baj.

Aztán barátságosan kituszkolt az ajtón.

De én egy cseppet sem nyugodtam meg. Tudom, milyenek az orvosok. Kíméletből nem mondják az ember szemébe, hogy... Mégis csak furcsa, annyi év, annyi átvirrasztott éjszaka után, mikor az ember már lassan megszokta ezt az állapotot, egyszerre csak minden átmenet nélkül alszik. Ennek valami komoly oka lehet.

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FERTŐ-TÓ MÁTÉSZALKÁN

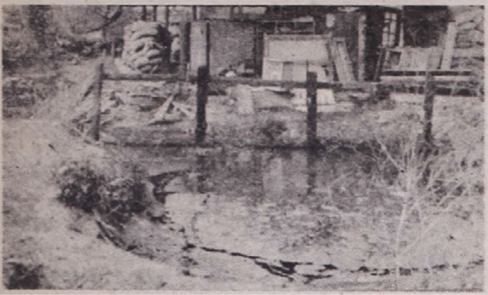

A Nyíregyházi Gabonafeldolgozó és Felvásárló Vállalat mátészalkai telepének telekszomszédai vagyunk. Igen rossz szomszédság ez — valóságos török átok —, évek óta viszályban vagyunk a fenti vállalattal az állandósult jellegű birtokháborítás miatt.

Az üzem technológiai változtatást vezetett be az őrlésnél: mosásos eljárást alkalmaz, de a felhasznált nagy mennyiségű víz elvezetéséről nem gondoskodott. Úgy vélték talán, hogy felületi párologtatással és természetes elszívódással is eltüntethető a nagy víztömeg. Ez persze nem vált be. A szennyvíz, „dúsítva” az üzemi fürdő levével, nagy tócsákban áll a telep udvarán — és a mi kertjeinkben, eszményi életkörülményeket teremtve a szúnyogok milliárdjainak!

Kedves Ludas, segíts hozzá, hogy a szomszédos malom ellen vívott sok éves szélmalomharcunk végül is eredményes legyen, és akadjon végre egy olyan szerv, amely hatalmi szóval kötelezi a vállalatot ennek a Fertő-tónak a „lecsapolására”!

Nagy Ferenc
Barabás Rezső
Győrfi Károly
Mátészalka

TÁNCDALFESZTIVÁL ELŐTT

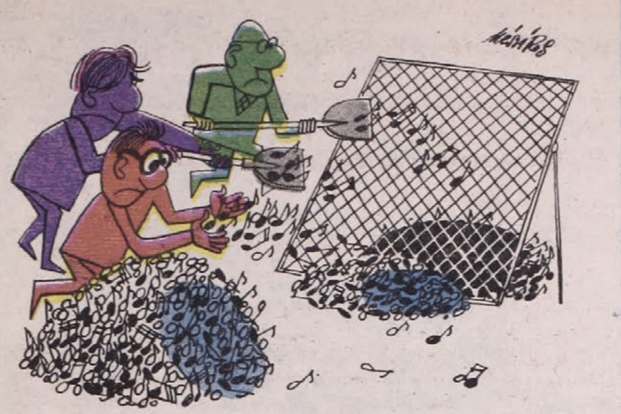

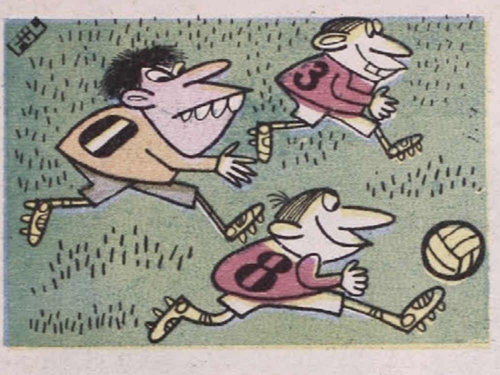

GYENGE JÁTÉKOS

EGY BELVÁROSI KAPUALJBAN

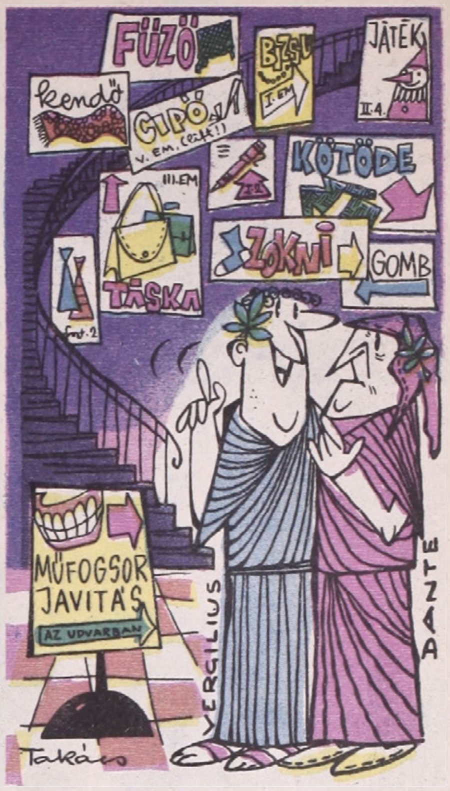

— Ember, ki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel!

KÁNIKULA

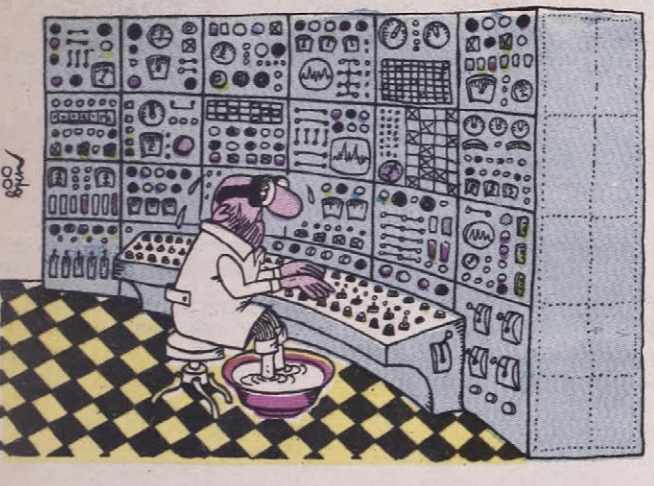

AZ EPIGON

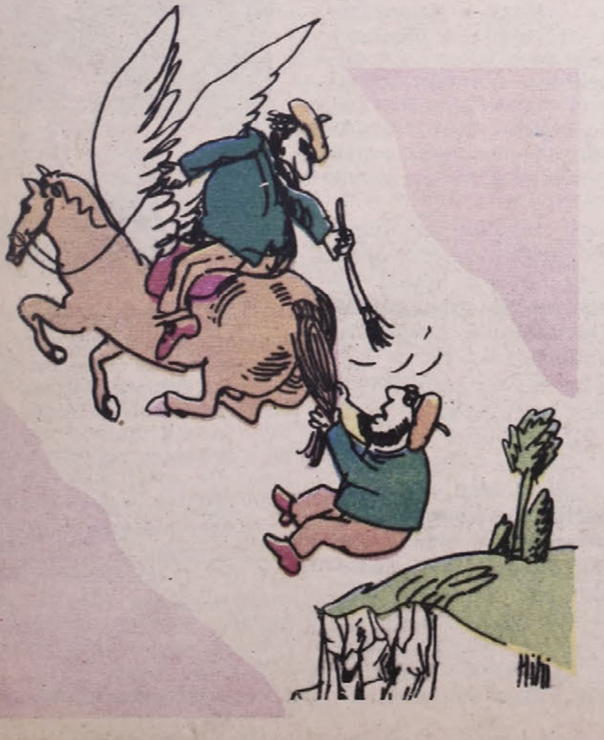

A JÓ EMBEREK

Olvasom az újságban, hogy egy szélhámos rádió- és televízió-szerelőnek adta ki magát, s a főváros majdnem minden kerületében vállalt szerelési munkát. Amikor lebukott, a rendőrségen azt vallotta:

„Sok megrendelőm volt, az emberek egymásnak ajánlottak. Tulajdonképpen magam sem értem, miért, hiszen sehol sem javítottam meg semmit.”

Én értem. Eleinte én sem értettem, de most már értem, és mindjárt el is magyarázom, hogy miképpen lehetséges ez.

Ha megjavítják a rossz rádiónkat, vagy televíziónkat, akkor örülünk. Örülünk, hogy szól, illetve képet és hangot ad. Ha a szerelő, — mint jelen esetben a mi álszerelőnk — nem javítja meg, egyszerűen azért, mert nem ért hozzá, akkor bosszankodunk, vagy dühöngünk, és el van rontva a napunk.

Mit tesz ilyenkor egy jó ember, akinek szíve van?

Ajánlja valakinek az álszerelőt. És elképzeli, hogy az illető most ott dolgozik valamelyik ismerősénél, illetve ott nem csinál semmit, azzal az arany kezével. S akkor a jó ember örül. Tessék elhinni, örül, majdnem annyira örül, hogy az ismerősének nem javítják meg a rádióját, vagy televízióját, mint amennyire akkor örült volna, ha a saját készülékét megjavítják.

Talán még jobban.

Hát nem kell megbecsülni az ilyen álszerelőt?

De menjünk tovább.

Az álszerelőt a második helyről is tovább ajánlják. „Én ismerek egy príma szakembert. Ha akarod, megadom a címét, biztosan meg leszel vele elégedve.” A príma szakember megérkezik a harmadik helyre, ott se csinál semmit, csak felveszi a pénzt, és távozik. Mondanom sem kell, hogy a harmadik helyről is tovább ajánlják, mert az emberek jók. S a harmadik ajánlónak van egy jó napja: lelki szemeivel maga előtt látja a negyedik ügyfél arcát, amint az éppen dühöng, sőt, azt is hallja, amit mond. És örül. A szíve megtelik tiszta örömmel, amit egyesek kárörömnek neveznek. Sőt! Kacag is magában. Ha megjavították volna a rádióját, televízióját, nem kacagna magában, legalább is én még nem hallottam, hogy valaki azért kacagott volna magában, mert megjavították a rádióját, televízióját.

A mi álszerelőnkkel tehát mindenki elégedett. Tévéhez, rádióhoz nem ért, az igaz, de lehet ajánlani.

A negyedik hely tovább ajánlja az ötödiknek, aztán gurul a röhögéstől, hogy az is úgy fog járni, mint ő. Ha az álszerelő megcsinálta volna a rádiót, vagy televíziót, nem gurulna a röhögéstől. Hol van a rádióban, televízióban olyan mulatságos műsor, amelytől gurulni lehet? Igaz, hogy ez a mulatság pénzbe kerül, de ingyen nem adnak semmit.

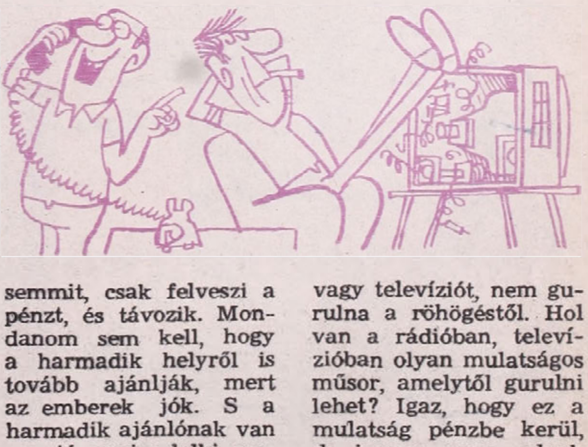

Szerény véleményem szerint ezért volt ilyen nagy sikere ennek az álszerelőnek, aki — a rendőrségen tett vallomása szerint — nem értette, miért ajánlották, amikor soha nem javított meg semmit.

Mikes György

OTP-LAKÁS

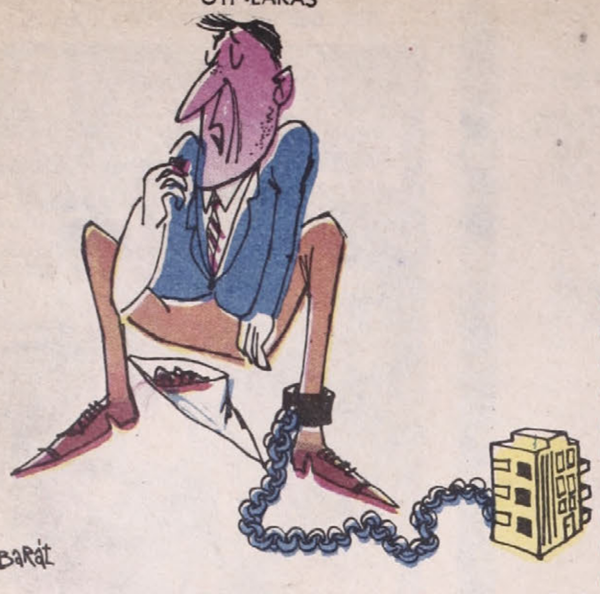

A PIACKUTATÁS CSŐDJE

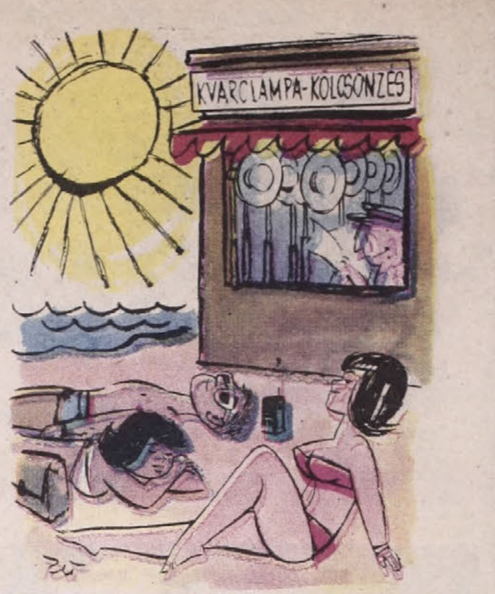

Mese NEMTUDOMKÁRÓL

Nemtudomka híres volt, hogy
Soha semmit nem tudott,
És, ha nagyon faggatták, hát
Sírva-ríva elfutott.

Nemtudomka kétszer járta
Az első c-ét, gyerekek,
S midőn másodikba lépett,
Tízesztendős lehetett.

Nemtudomka egyszer aztán
Azt mondta, hogy nincs tovább,
S húsz évével otthagyta az
Általános iskolát.

Nemtudomka lakatos lett,
S bár jó mesterre akadt,
Négy év alatt sem jött rá, hogy
Miként nyílik egy lakat.

Nemtudomka nem leste el
A mesterség titkait,
Csak a mester lányát nézte,
A szemérmes kis Katit.

Nemtudomka kezét kérte,
Amit végül megkapott,
S csoda esett: első ízben
Nyitott fel egy lakatot.

Nemtudomka így jött rá, hogy
A házasság mily csudás,
S arra is, hogy nem kell hozzá
Sem iskola, sem tudás.

Zsombok Zoltán

PEDÁNS EMBER

Balázs-Piri Balázs rajza

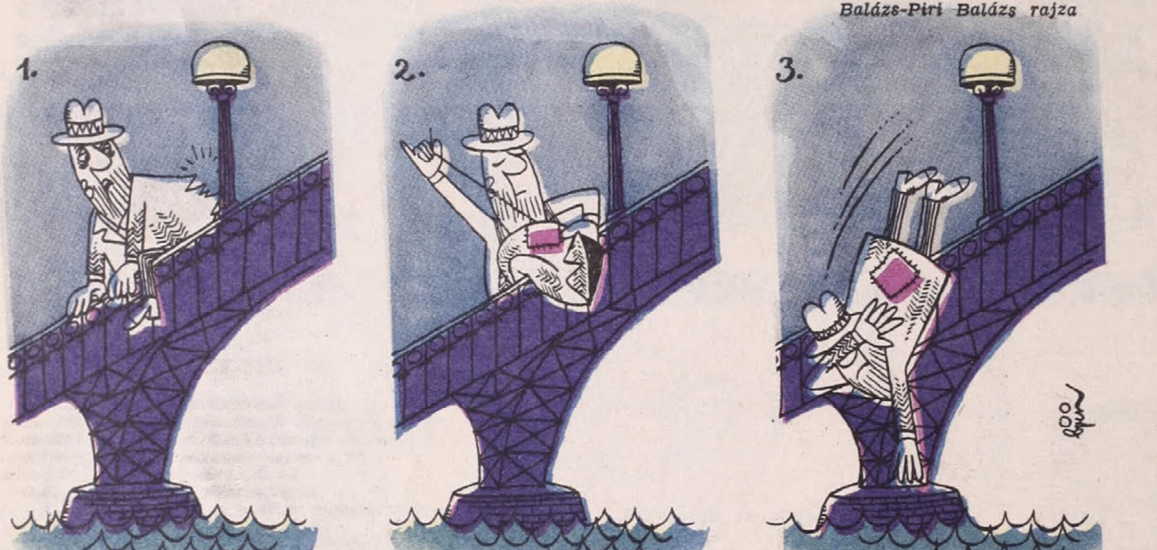

GAVALLÉR

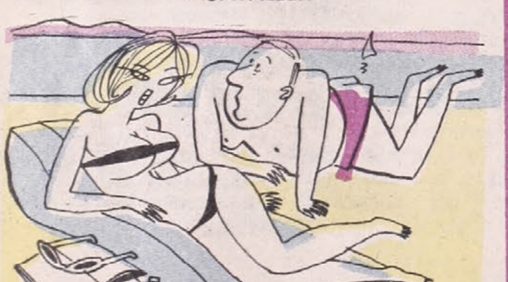

– Mancika, nem akar hozzám jönni feleségül?
– Nem!
– Kösz! Már úgy megijedtem!

NYÁRI SZÜNET

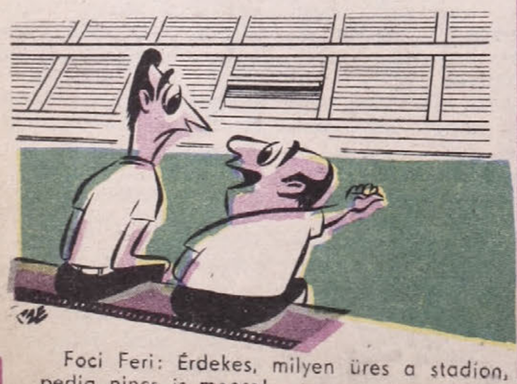

Foci Feri: Érdekes, milyen üres a stadion, pedig nincs is meccs!

A HÁZASSÁGSZÉDELGŐ

Nemrégen eszembe jutott, hogy tanulmányozni fogom a férfiak és a nők kapcsolatát, melyből nem egy alkalommal olyan esetek is származtak, melyek megsértették a jog és a társadalom törvényeit. Felkerestem ezért egy fegyházat, s arra kértem a parancsnokát, hozzon össze egy elítélttel, egy érdekes esettel, mely leleplezést nyert, s a vétkes most börtönben tölti megérdemelt büntetését.

— Van egy szélhámosom, — ajánlotta a parancsnok. — Nőktől, házassági ígérettel pénzeket csalt ki, s szemérmetlenségében odáig ment, hogy már az esküvőre való italt is megvetette a beugratott nőkkel. Amikor letartóztattuk, csupán pezsgőből hatszáz üveggel találtunk az éléskamrájában.

— Teli vannak az újságok ilyesfajta írásokkal a női hiszékenységről, — mondtam a parancsnoknak. — Talán ajánlhatna valami másféle esetet?

A parancsnok egy bigámistát ajánlott erre, ki két feleséggel lakott tíz éven át egy lakásban, s mindkét asszony úgy tudta, hogy a másik nő a férfi albérlője, kit nem tudnak kitenni a lakásból.

— Bigámistákról is sok törvényszéki riport készült már, — mondtam —, nincs a bigámistánál is érdekesebb elítéltje?

A parancsnok arca egyszerre felderült.

— Megvan a magának való eset —, szólt, s intett, hogy kövessem. — Beviszem magát egy szinegámistához!

Sohasem hallottam még ilyen nevű bűnesetről, de nem akartam a parancsnok előtt műveletlennek tűnni, kíváncsian mentem hát utána, s meglepetésem még csak fokozódott, midőn a cellában — melyet kinyitottak előttem — az én régi barátomat, Hudák Lajost találtam.

Szabadkozó mosollyal kínált hellyel maga mellett a priccsen, és így szólt:

— Nem tudtalak értesíteni, hogy mi történt velem, olyan gyorsan és hirtelen kellett bevonulnom ide, és innen tudod, eléggé nehézkes a barátokkal való érintkezés.

— De hát mi történt veled? — kérdeztem türelmetlenül. — És miféle bűnt követtél el? Tudtommal sohasem voltál nős, és semmi érzéked nem volt semmiféle szélhámossághoz!

Így is van, — mondta Hudák, és a hangjában egy kis büszkeség csendült ki, amint így folytatta: — Ha jól tudom, én vagyok az ország első szinegámistája! Ne hadonássz — mondta Hudák —, máris megmagyarázom, hogy mi rejlik e mögött. Van egy szivarod?

Rágyújtott, s azzal kezdte:

— Tudod jól, hogy kedvelem a női nemet, kivált a csinos és fiatalabb korú nők iránt vonzódom, anélkül azonban, hogy a családi élet szépségeivel szemben is fogékony lennék.

— Próbáld rövidebben kifejezni magad — mondtam Hudáknak. — Tudom, hogy te jelenleg időmilliomos vagy, de én szeretnék ma még moziba is menni. Ott tartottunk tehát, hogy te egy kópé vagy, mert a nők bezzeg kellenének neked, de a házasság, az már nem kellene. De ezért a nézetért még nem csuktak le senkit sem.

— Máris a tárgyra térek — mondta Hudák —, azonban ezzel kellett kezdenem, mert ez mindennek az alapja. A nők ugyanis ennek a nézetnek homlokegyenest az ellenkezőjét vallják.

— Ezt magam is így tapasz-

OTP-LAKÁS

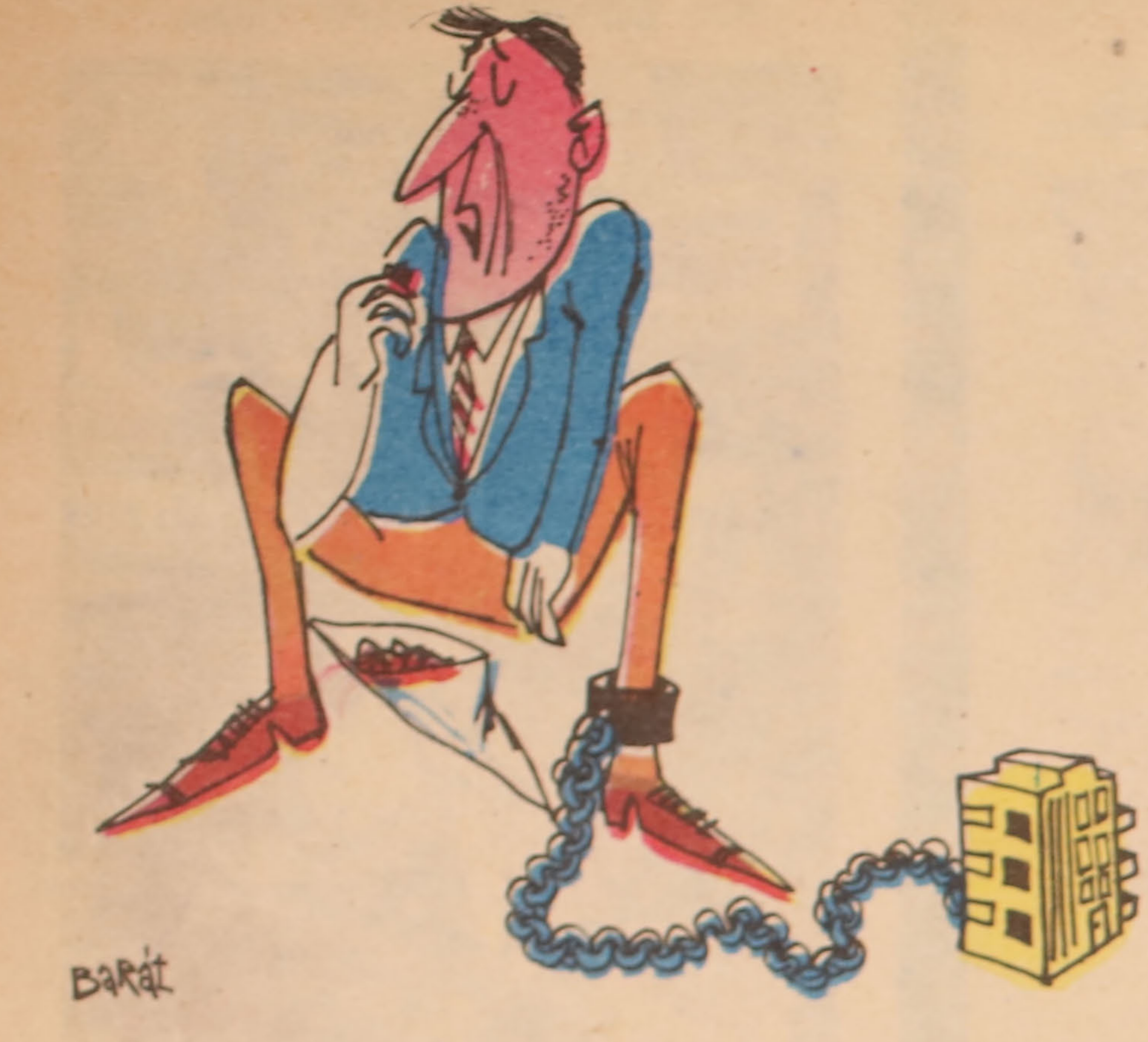

A PIACKUTATÁS CSŐDJE

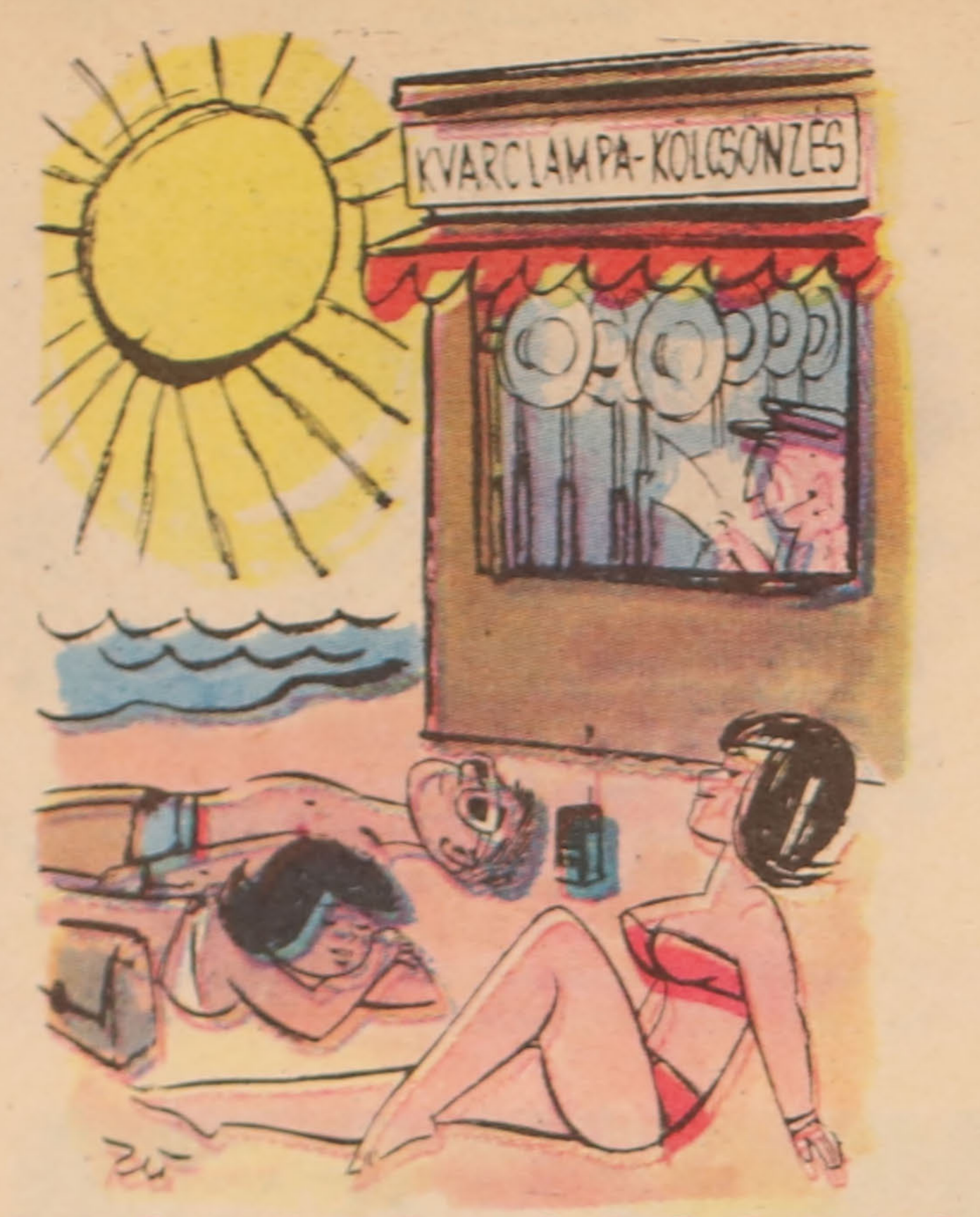

PEDÁNS EMBER

Balázs-Piri Balázs rajza

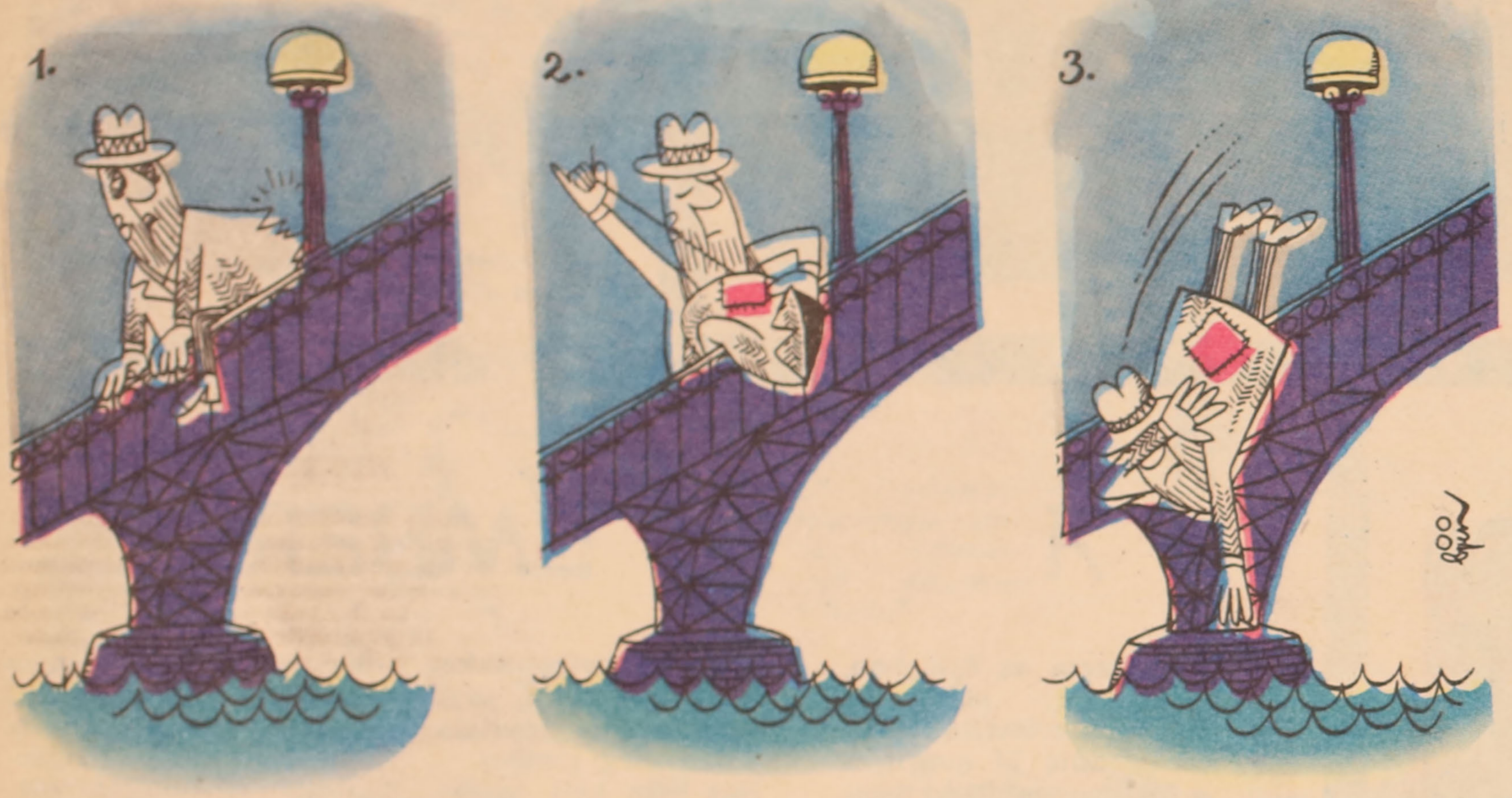

Mese Nemtudomkáról

Nemtudomka híres volt, hogy
Soha semmit nem tudott,
És, ha nagyon faggatták, hát
Sírva-ríva elfutott.

Nemtudomka kétszer járta
Az első c-ét, gyerekek,
S midőn másodikba lépett,
Tízesztendős lehetett.

Nemtudomka egyszer aztán
Azt mondta, hogy nincs tovább,
S húsz évével otthagyta az
Általános iskolát.

Nemtudomka lakatos lett,
S bár jó mesterre akadt,
Négy év alatt sem jött rá, hogy
Miként nyílik egy lakat.

Nemtudomka nem leste el
A mesterség titkait,
Csak a mester lányát nézte,
A szemérmes kis Katit.

Nemtudomka kezét kérte,
Amit végül megkapott,
S csoda esett: első ízben
Nyitott fel egy lakatot.

Nemtudomka így jött rá, hogy
A házasság mily csudás,
S arra is, hogy nem kell hozzá
Sem iskola, sem tudás.

Zsombok Zoltán

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Térzene

(Móra Gábor, Budapest)

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„A hévízi hébusz örömei" című cikkük nyomán több fontos intézkedést tettünk. A Keszthelyre érkező és onnan induló fontosabb vonatokhoz gyorsjáratot állítottunk be, amely mindössze egyszer áll meg Hévíz és Keszthely között. Külön gondot okozott az utasok poggyászának elszállítása: ennek megoldására a 15. sz. AKÖV két kisméretű teherautót állított forgalomba, biztosítva hozzá a rakodókat is.

Bukor Imre oszt. vez.
Autóközlekedési Tröszt

SERKENTŐ

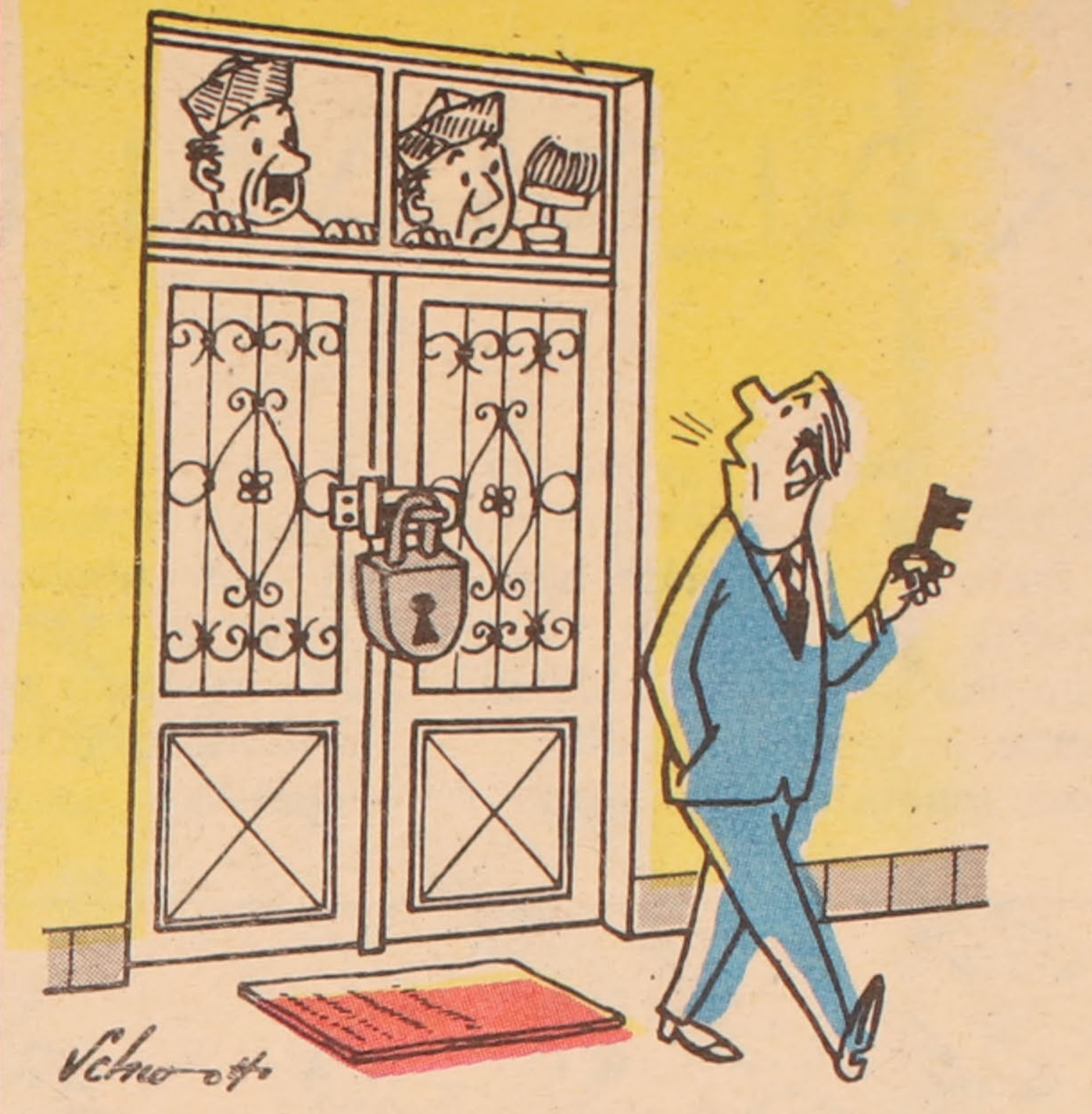

– Ha készen lesznek a szobafestéssel, lemehetnek egy fröccsre!

ÖTÖS TALÁLAT

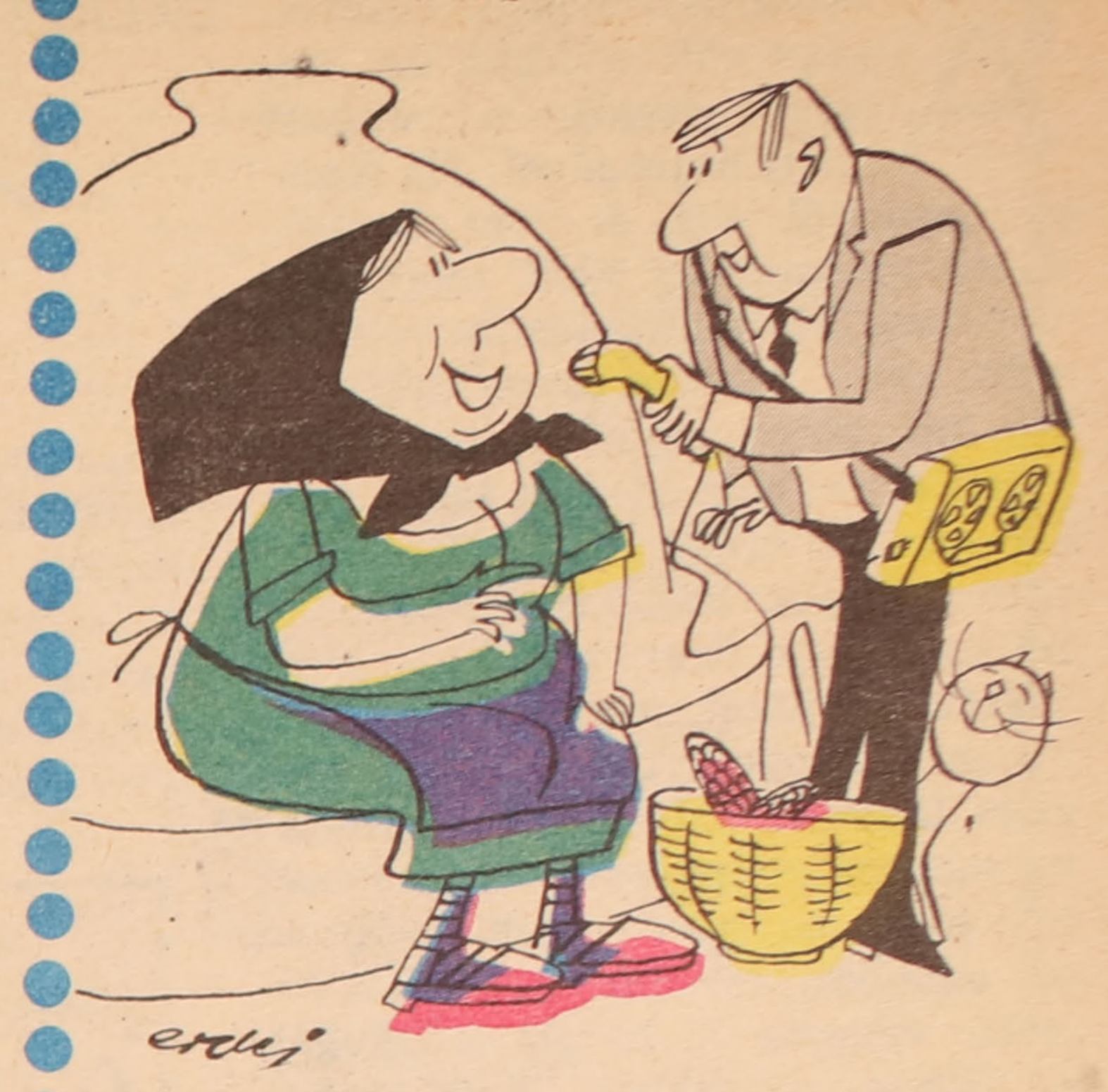

– És mit vesz a nyereményből, Kati néni?
– Veszek egy Trabantot és felmegyek Pestre karambolt csinálni...

SEGITSÉG

Várnai György rajza

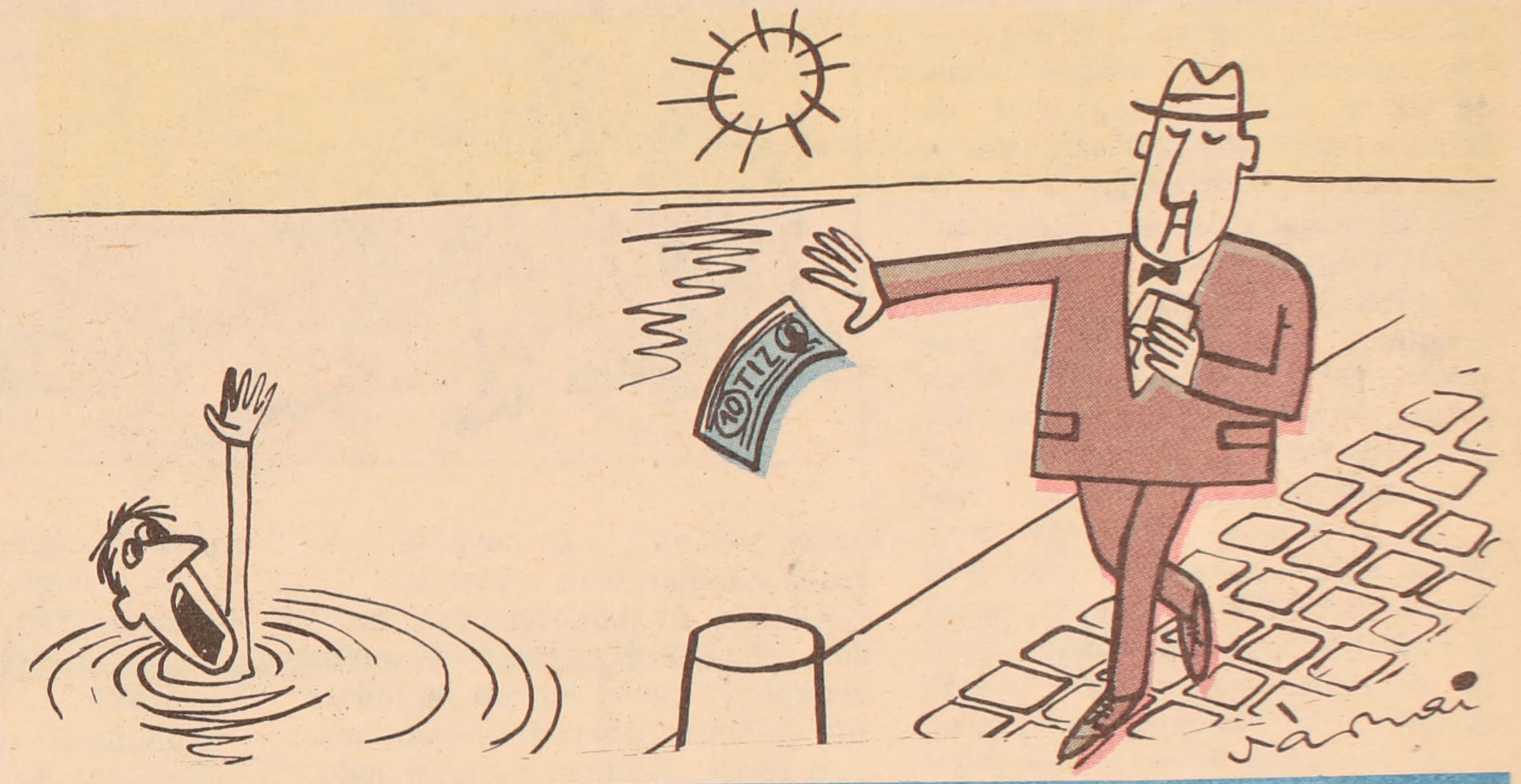

GAVALLÉR

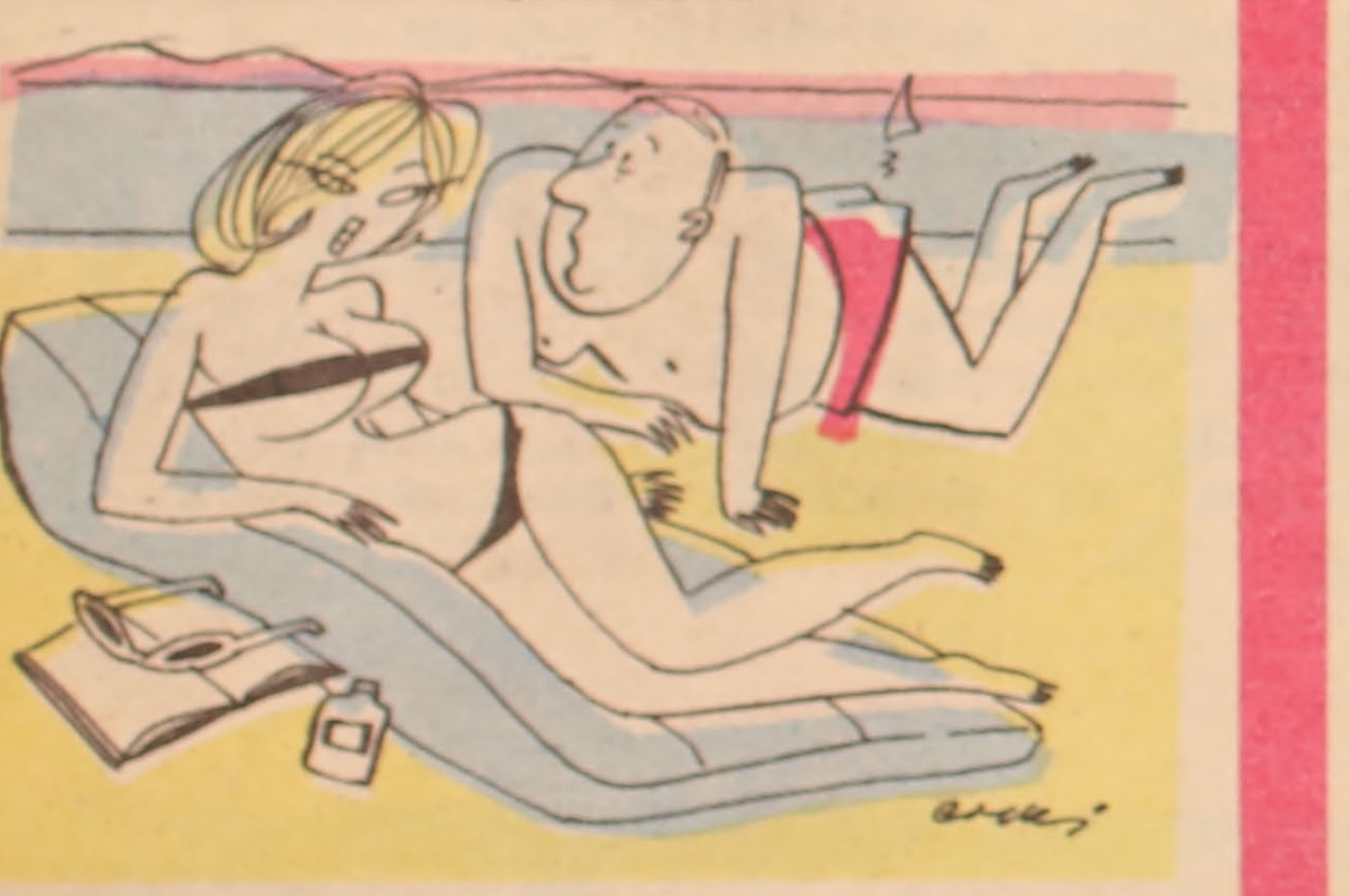

– Mancika, nem akar hozzám jönni feleségül?
– Nem!
– Kösz! Már úgy megijedtem!

NYÁRI SZÜNET

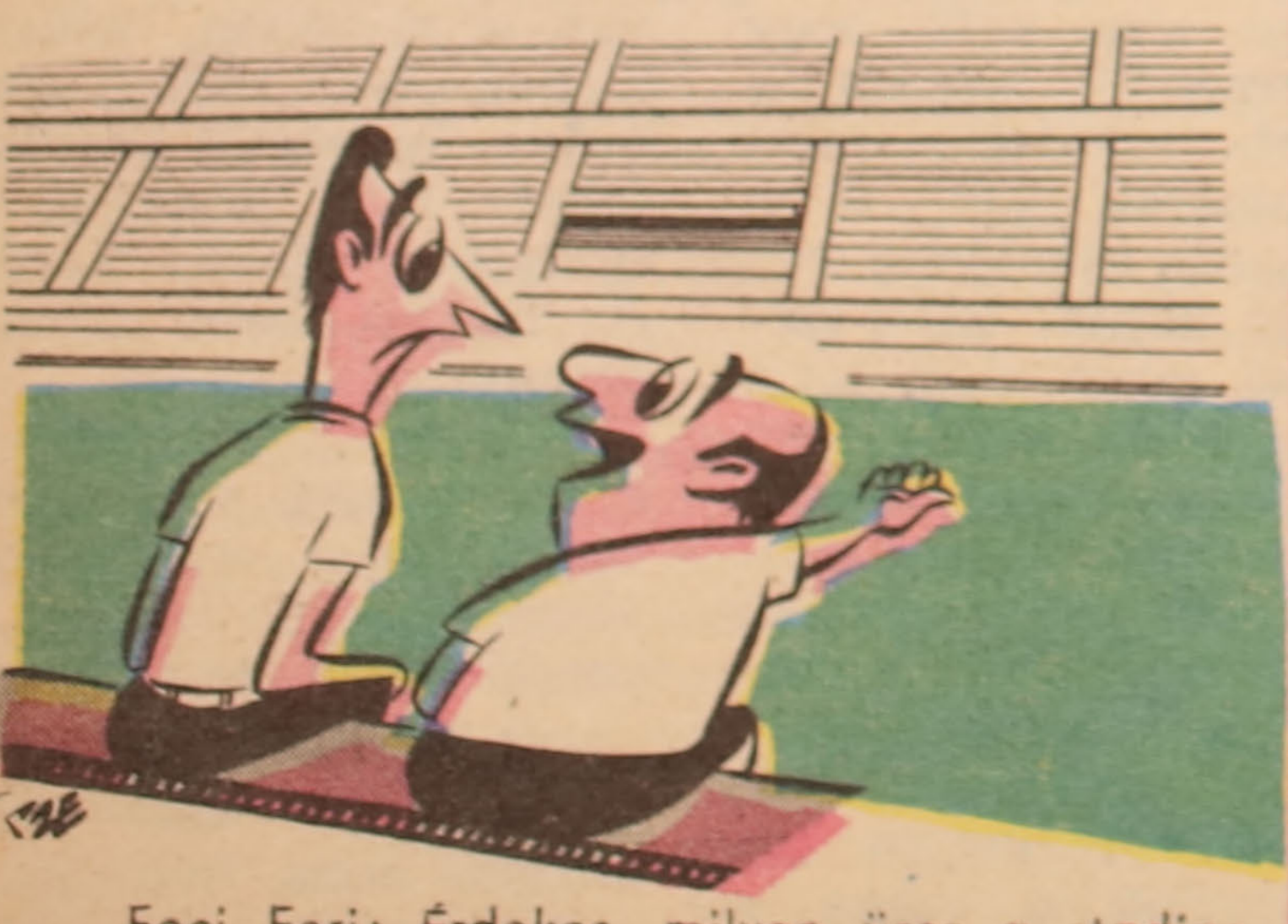

Foci Feri: Érdekes, milyen üres a stadion, pedig nincs is meccs!

A HÁZASSÁGSZÉDELGŐ

Nemrégen eszembe jutott, hogy tanulmányozni fogom a férfiak és a nők kapcsolatát, melyből nem egy alkalommal olyan esetek is származtak, melyek megsértették a jog és a társadalom törvényeit. Felkerestem ezért egy fegyházat, s arra kértem a parancsnokát, hozzon össze egy elítélttel, egy érdekes esettel, mely leleplezést nyert, s a vétkes most börtönben tölti megérdemelt büntetését.

— Van egy szélhámosom, — ajánlotta a parancsnok. — Nőktől, házassági ígérettel pénzeket csalt ki, s szemérmetlenségében odáig ment, hogy már az esküvőre való italt is megvetette a beugratott nőkkel. Amikor letartóztattuk, csupán pezsgőből hatszáz üveggel találtunk az éléskamrájában.

— Teli vannak az újságok ilyesfajta írásokkal a női hiszékenységről, — mondtam a parancsnoknak. — Talán ajánlhatna valami másféle esetet?

A parancsnok egy bigámistát ajánlott erre, ki két feleséggel lakott tíz éven át egy lakásban, s mindkét asszony úgy tudta, hogy a másik nő a férfi albérlője, kit nem tudnak kitenni a lakásból.

— Bigámistákról is sok törvényszéki riport készült már, — mondtam —, nincs a bigámistánál is érdekesebb elítéltje?

A parancsnok arca egyszerre felderült.

— Megvan a magának való eset —, szólt, s intett, hogy kövessem. — Beviszem magát egy szinegámistához!

Sohasem hallottam még ilyen nevű bűnesetről, de nem akartam a parancsnok előtt műveletlennek tűnni, kíváncsian mentem hát utána, s meglepetésem még csak fokozódott, midőn a cellában — melyet kinyitottak előttem — az én régi barátomat, Hudák Lajost találtam.

Szabadkozó mosollyal kínált hellyel maga mellett a priccsen, és így szólt:

— Nem tudtalak értesíteni, hogy mi történt velem, olyan gyorsan és hirtelen kellett bevonulnom ide, és innen tudod, eléggé nehézkes a barátokkal való érintkezés.

— De hát mi történt veled? — kérdeztem türelmetlenül. — És miféle bűnt követtél el? Tudtommal sohasem voltál nős, és semmi érzéked nem volt semmiféle szélhámossághoz!

Így is van, — mondta Hudák, és a hangjában egy kis büszkeség csendült ki, amint így folytatta: — Ha jól tudom, én vagyok az ország első szinegámistája! Ne hadonássz — mondta Hudák —, máris megmagyarázom, hogy mi rejlik e mögött. Van egy szivarod?

Rágyújtott, s azzal kezdte:

— Tudod jól, hogy kedvelem a női nemet, kivált a csinos és fiatalabb korú nők iránt vonzódom, anélkül azonban, hogy a családi élet szépségeivel szemben is fogékony lennék.

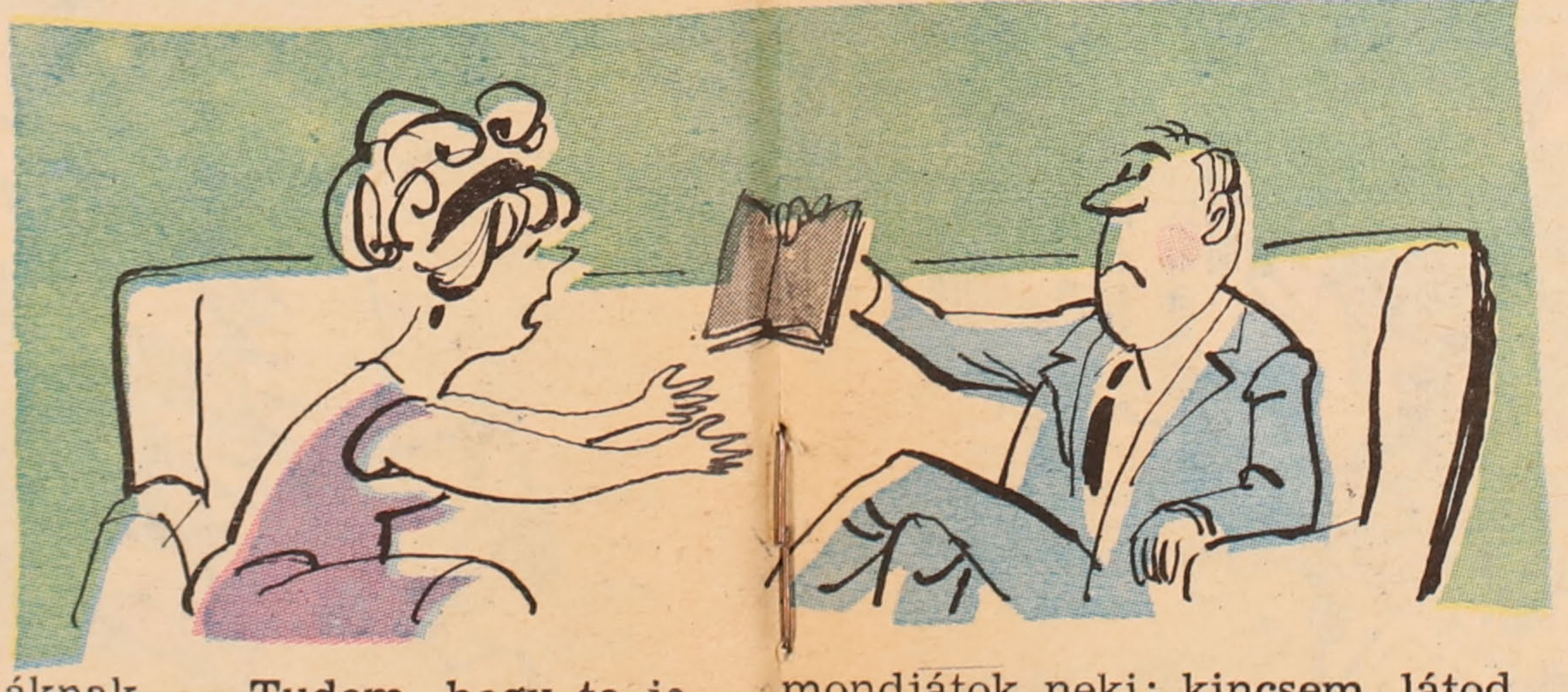

— Próbáld rövidebben kifejezni magad — mondtam Hudáknak. — Tudom, hogy te jelenleg időmilliomos vagy, de én szeretnék ma még moziba is menni. Ott tartottunk tehát, hogy te egy kópé vagy, mert a nők bezzeg kellenének neked, de a házasság, az már nem kellene. De ezért a nézetért még nem csuktak le senkit sem.

— Máris a tárgyra térek — mondta Hudák —, azonban ezzel kellett kezdenem, mert ez mindennek az alapja. A nők ugyanis ennek a nézetnek homlokegyenest az ellenkezőjét vallják.

— Ezt magam is így tapasztaltam, mondtam Hudáknak, — de mi következik ebből?

— Az, — felelte Hudák, — hogy nehéz elhárítani egy nő házassági szándékát, mert egy nő, előbb vagy utóbb, de férjhez akar menni. Könnyű neked, meg a hozzád hasonló nős férfiaknak, ha foglalkoztok egy nővel. Csak felmutatjátok a személyi igazolványotokat és azt mondjátok neki: kincsem, látod hogy nős vagyok, én boldogan elvennélek, de hát mit tehetek!? A feleségem semmi áron nem hajlandó elválni! Igaz, amit mondok?

— Nagy marhaság, amit mondasz, — mondtam, — de kétségtelenül van benne valami: egy nős ember valóban meg van védve attól, hogy feleségül vegyen valakit.

— Na látod, — szivarozott Hudák vadul. — De én, aki nőtlen vagyok, aki független vagyok, én olyan védtelenül állok, mint a bárány a farkasok közt! Engem mi véd meg a nők házassági szándékától?

— A saját magad bárgyúsága! — mondtam közvetlenül Hudáknak. — A lúdtalpad, meg az egész slemilséged.

— Én is ebben bíztam! — kiáltotta Hudák, és a szivar csutkáját gondosan elrejtette a priccs deszkája alatt. — Így hittem én is, — folytatta ismét —, de rosszul hittem! Amikor Lenke, megismerkedésünk féléves évfordulóján egyszerre csak megkérdezte, hogy mikor házasodunk össze, kétségbeesetten néztem rá, s azt mondtam: ne tréfáljon, ne gúnyoljon engem, a szegény ördögöt, aki még magát sem tudja tisztességesen eltartani. E szavakra Lenke sírva borult a vállamra, s azt mondta:

— Hát miért nem mondtad előbb, Lajos, hogy ezért nem akarod szóvá tenni a házasságunkat? Majd meglátod, te kis csacsi, hogy még félre is fogunk rakni a keresetünkből. Én nem a pénzedért szeretlek! Ezt mondta Lenke! Most adj még egy szivart, és rátérek Ilonkára!

— Ilonkának, amikor már nem tudtam kitérni a téma elől, szelíden megfogtam a kezét, s azt mondtam: ne kínozz szépségem! Te tizenkilenc éves vagy, én negyvenhat. Beteg és fáradt ember vagyok, te tettél csak fiatallá, néhány hónapon át. Én nem lehetek aljas, én nem lehetek ennyire önző, én nem köthetlek magam mellé. Ilonka nem szólt semmit, csak elment, s másnap letett az asztalra egy SZTK-leletet, szakorvosi vizsgálatról. Majd így szólt:

— Én betegebb vagyok, mint te. Készen van a szívem, a lépem, eddig nem akartam mondani neked, de most már mindegy. Vegyél el életem alkonyán, kössél magad mellé erre a kevés időre!

Az emlékezéstől felindulva, Hudák az ablak rácsain át néhány mély lélegzetet vett, majd felindultan nézett rám:

— Érted most már, hogy nem volt választásom?! Szinegámiát kellett elkövetnem! El kellett hitetnem velük, hogy nős vagyok, házasság nélkül adtam ki magam nős embernek! Szinegámia! Vásároltam egy elefánt radírgumit, s a személyi igazolványomból, a megfelelő bejegyzéseket kitörölve, beírtam, hogy családi állapota: nős, felesége leánykori neve: Aggteleki Lujza. Ezt tettem, ezért vagyok itt, okirathamisításért. Ilonka ugyanis felfedezte, hogy a beírás hamis.

— És feljelentett, — tettem hozzá.

— Ördögot jelentett fel! — mondta Hudák. — Én jelentettem fel magamat! Hát nem érted? Nem volt más kiút a számomra!

Felugrott a cella priccséről és szenvedélyes hangon azt kiáltotta:

— A házasság helyett a szabadságot választottam!

Somogyi Pál

ASZÁLYOS ÉV

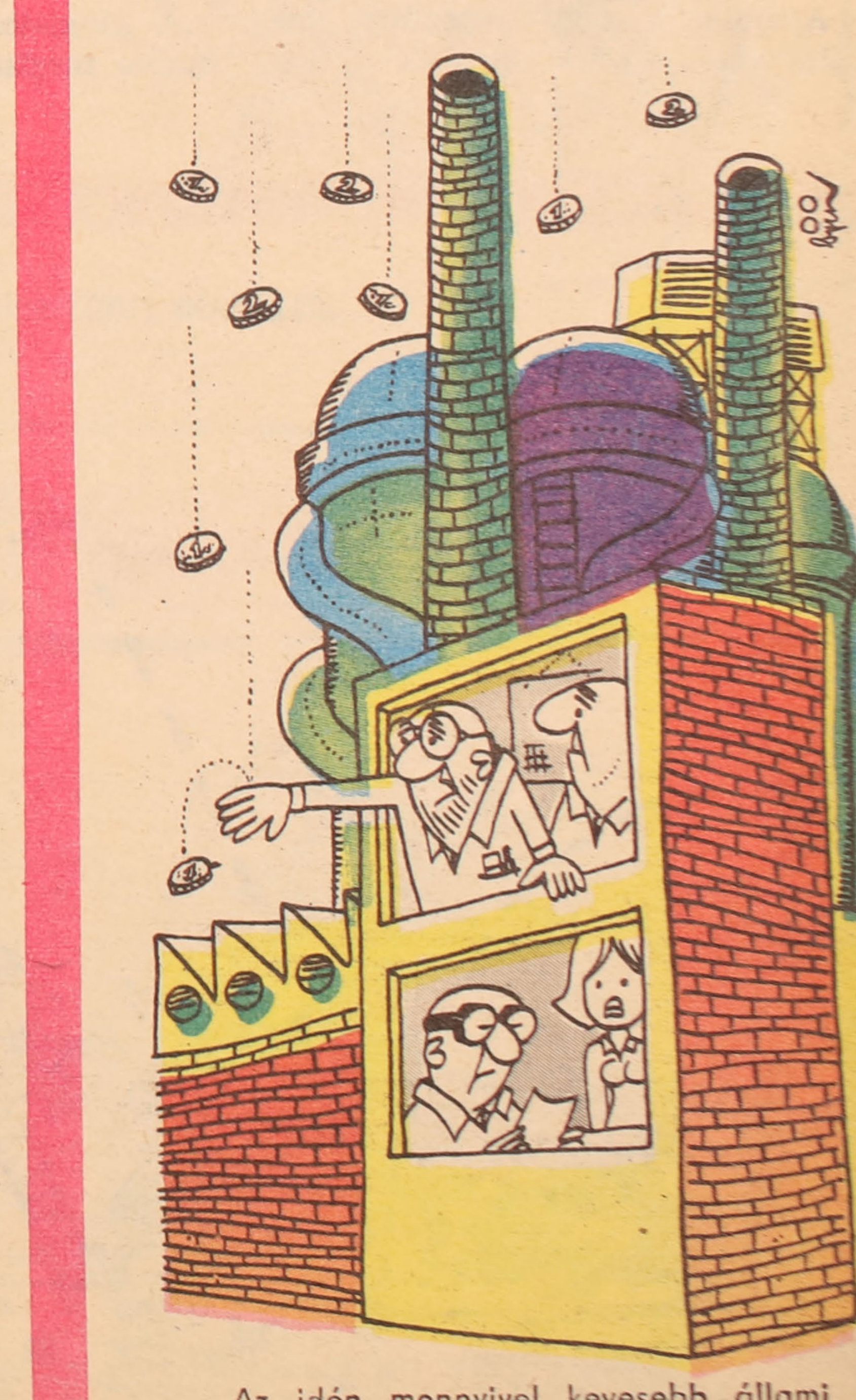

– Az idén mennyivel kevesebb állami kölcsön hullik!...

KÚT

HEGEDŰS, VÁRNAI, PUSZTAI, SZÜR-SZABÓ, SAJDIK, BARÁT, BALÁZS-PIRI

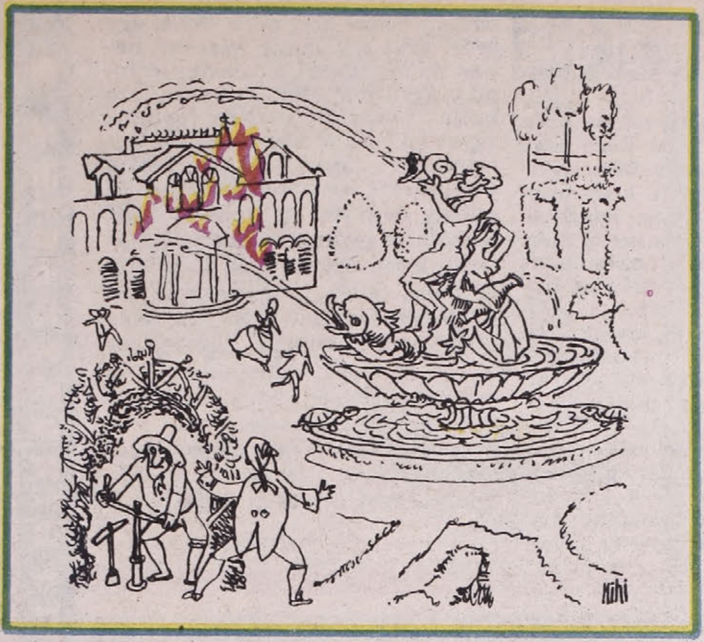

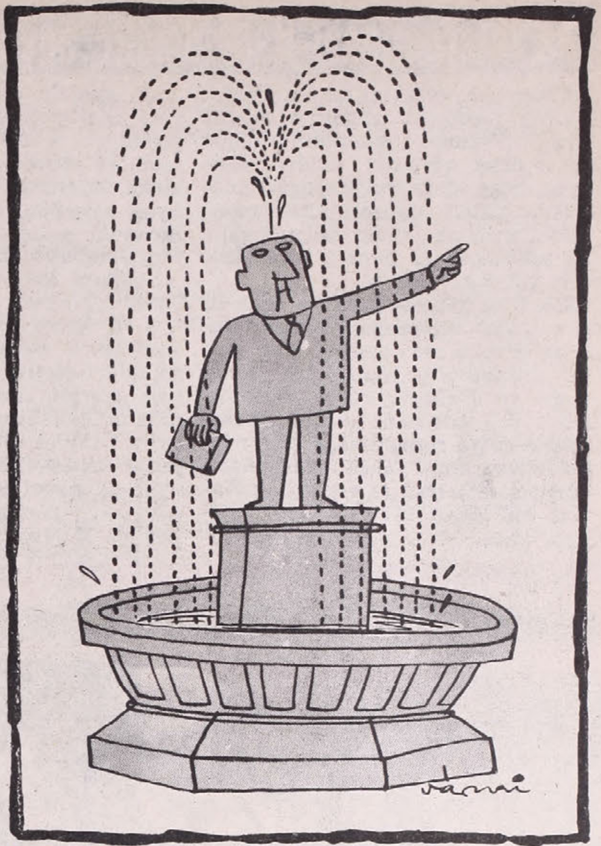

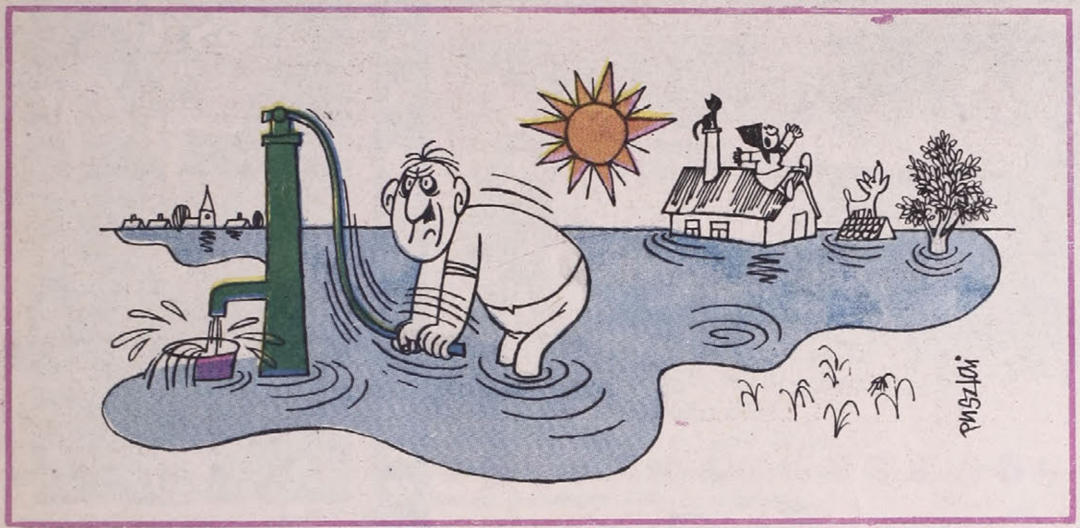

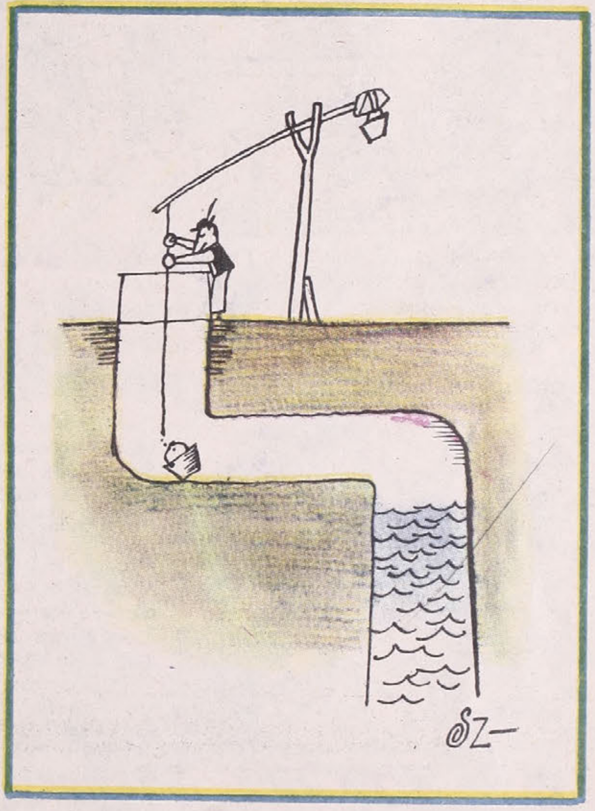

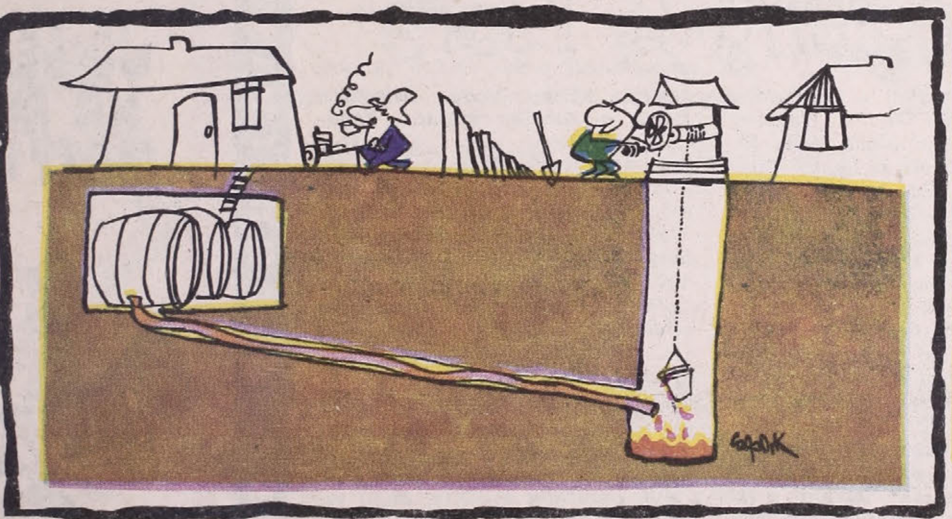

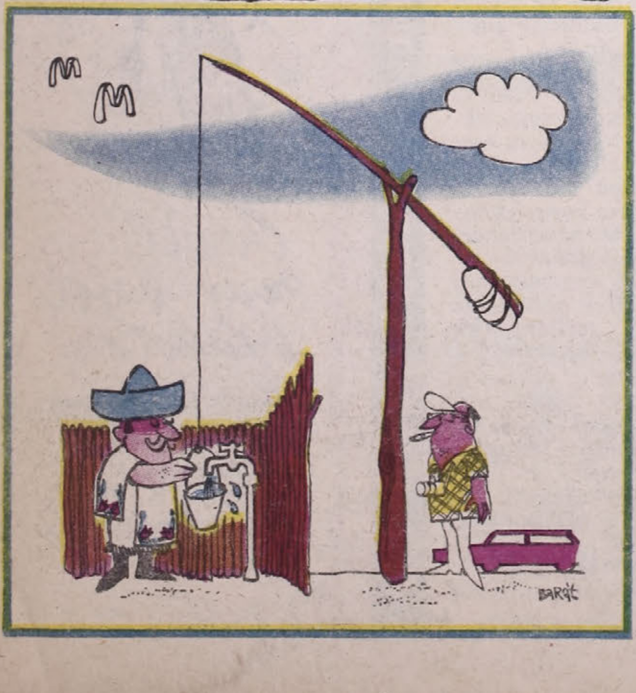

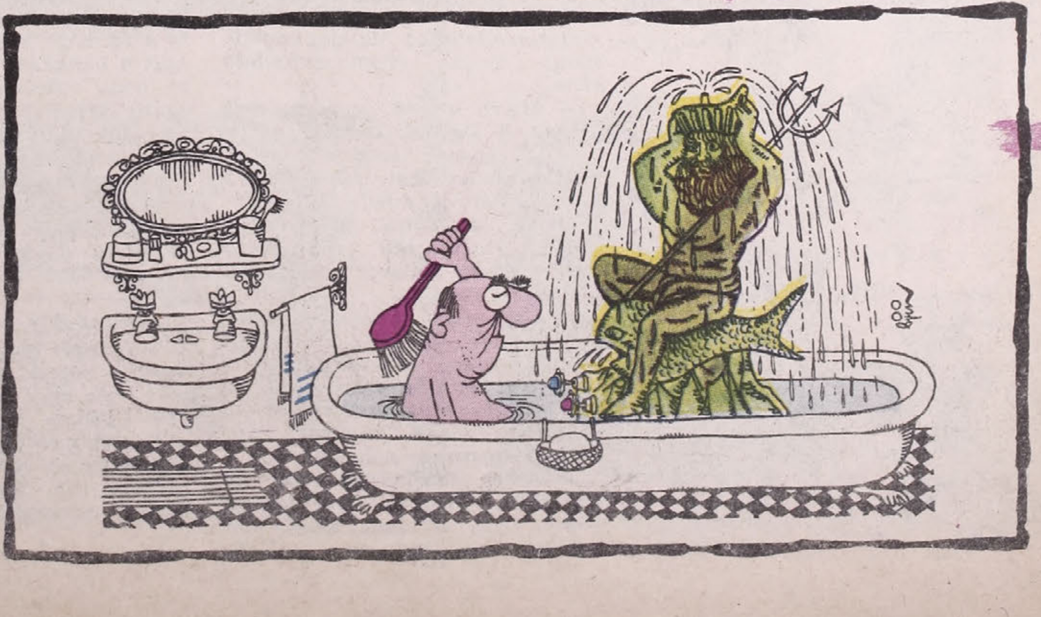

The International Halandsistic ágynemű of Győr

Örömmel olvastam azt a terjedelmes hirdetést, amely a Kiváló Áruk Fóruma kitüntető címet nyert áruk névsorát közli; bizonyos, hogy az iparunk megbízhatóságába vetett fokozott hittel vásárolom meg az áruk bármelyikét, ha szükséges és anyagi fedezetem lesz valamelyikükre.

Csak az elnevezéseik — azokkal nem tudok egyetérteni. Nem vagyok híve a mindenáron való magyarázkodásnak. Nem örülök neki, hogy vendéglátóiparunk szemmel láthatólag eltolódik a tschardas-pusssta-gatya romantikája felé, nem hirdetem, hogy Maria Callas félegyházi születésű és eredetileg Kalász Máriának hívták. Nem mondom azt, hogy ‚Masztró Jani újpesti gyerek volt és, hogy Cimarosa, a tizennyolcadik század olasz zeneszerzője egy Csima Róza nevű csömöri mosónő törvénytelen gyermeke. Ellenben hiszem, hogy bizonyos árucikkek idegen hangzású neveinél — ha ugyanis nemzetközi forgalombahozatalára számítanak — valami kis helyet kellene szorítani logikának és ízlésnek.

Nem értem, miért hívják Rekordnak a szegedi halászlékockát és miért Notre Dame-nak a MOM-ban gyártott szemüvegkeretet? De mindez csekélység a Győri Textilipari Vállalat internacionális orgiájához képest. Kitüntetett gyártmányainak nevei ugyanis a következők: 1. „Savaria camping ágynemű”. E latin szó ugyanis Szombathely római kori neve. Tehát egy győri árut egy másik városról neveznek el. Miért? 2. „Sonny camping ágynemű”. Ez az angol szó kisfiút jelent. 3. „Ranett camping ágynemű.” Ez a név az egyik legnemesebb almafajtánkat jelöli; a szakleírások szerint a ranett húsa szilárd, de puha. Itt tehát fel lehet tételezni a gyártók asszociációs játékát, lévén ágyneműjük is szilárd, de puha, talán még zamatos is. 4. „Raab ágynemű.” No, ez talán a legtragikomikusabb. Raab tudvalevőleg Győr városának, illetve a Rába folyónak német neve, ami különösen a Bach-korszakban volt divatos. Mintha egy szegedi gyár azt hirdetné: Hordjon Theiss-alsónadrágot (Made in Szegedin).

Szánthó Dénes

MAGÁNELET NYÁRON

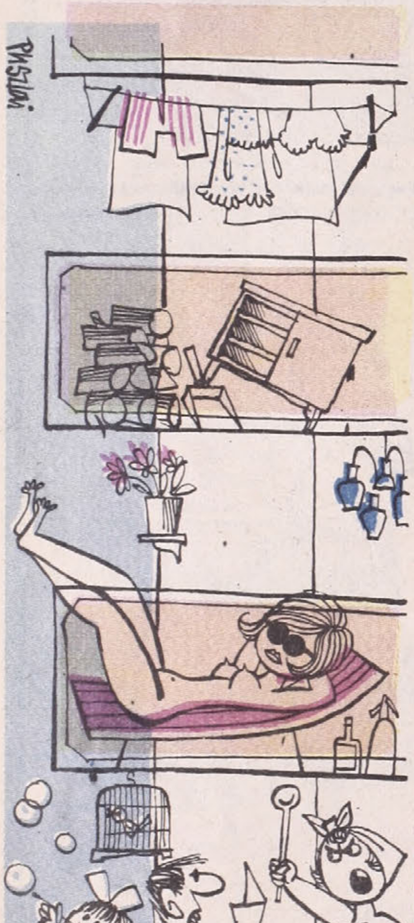

* * *

MENŐ FEJ

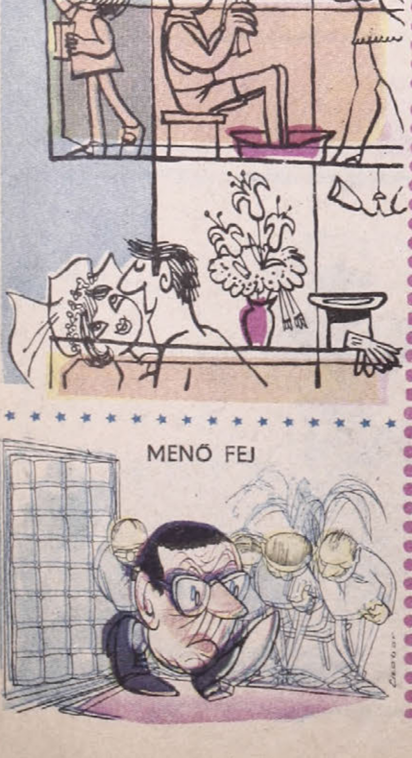

CAMPING-KALAND

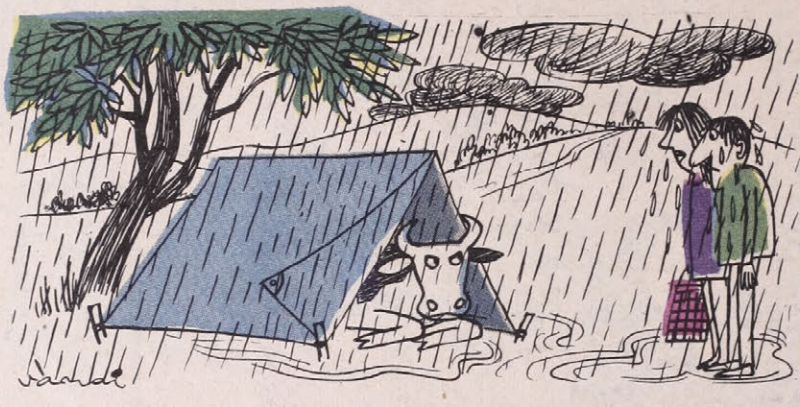

Szegény jó Flóra

— Szóval megint a nyakadba varrta magát?! — A jámbor Szlemenits arcán olyan ádáz kifejezés uralkodott el, hogy felesége megijedt tőle.

— Ne légy szívtelen! — védekezett erőtlenül. — Mondtam, hogy Flórát én hívtam meg holnapra vacsorára. Megsajnáltam. Magánosan sírja át a vasárnapjait. Még főzni sincs kedve.

— Ismerem a módszerét! Nálad mindig beválik. Nálam nem! Én már láttam őt akkora libát cipelni a Fény utcából. hogy minden lépésnél össze akart esni a súlyától, míg sikerült ráakasztania valakire, aki hazáig vitte helyette. Ez is technikájához tartozik. Délután, mikor feljött hozzánk, a szeme még mámoros volt a töltött libanyak emlékétől. Veled azonban teát főzetett és almát reszeltetett a hiányos táplálkozás okozta gyomorszűkülete ellen.

— Miért utálod annyira szegényt? A légynek sem árt soha!

— A légynek nem. De azonkívül mindenkinek idegrohamot okoz. Akármit csinál, közveszélyes. A dátumokat, időpontokat elvből összecseréli. Véletlenül sem telefonál máskor, csak amikor zavar vele.

— Még nincs televíziós telefonja!

— Az nincs! — csattant fel a férje. — De félelmetes érzéke a tapintatlansághoz az van!

— Ha tudnád, mennyi baja van! Hallgatni is szörnyű!

— Azért menekülnek előle az ismerősei. Az a szerencsétlen Nahát Egon a múlt szombaton félóráig keringett egy hirdetőoszlop körül, hogy elkerülje, mégis a karjába szaladt. Esküszik rá, hogy esze ágában sem volt hazavinni ebédre, de Flóra fondorlatos módon erőszakot vett rajta és végül saját süllőadagján kívül Egon részét is átbűvölte a tányérjába. Délben megfürdött náluk, utána pedig kiengedte a bojlerból az egész forró vizet, mert elfelejtette bedugni a kádat.

— Flóra csak szeretetéhes. Annyira elhagyatott!

— Elhagyatott? A legtarhásabb nő Pesten! Még soha senki nem kapta rajta azon, hogy valami jó dolgot is elmondott magáról. René barátnőd mesélte, hogy tavaly találkozott vele az IKKA előtt. Egy svéd hűtőszekrényre szóló dollárcsekkel árult.

— René túloz!

— És mikor előttem váltotta ki a tizenkét találatos totószelvényét a bankban?! Nem vette észre, hogy mögötte állok, s még aznap kisírt belőled száz forintot a távollétemben, hogy boldogult nagyanyja burnótszelencéjét elhozhassa a záloghházból.

— Próbáld neki megbocsátani a holnapi estét, jó? — kérlelte az asszony. — Azért szóltam egy nappal előbb, hogy hozzászokj a gondolathoz és...

Csengettek.

— Maradj csendben! Ne mozdulj! — súgta süvöltve Szlemenits. — Ez csak ő lehet.

— Ugyan! Szombat van. A szemetet szedik. — Szlemenitsné kisietett ajtót nyitni.

Flóra volt. Megérkezett a vasárnapi vacsorára.

Szepes Mária

E HETI HIRDETÉSEINK

-Idefigyeljen, én kerülök minden helyet, ahol baleset érhet, de azért mégis van
BALESETBIZTOSÍTÁSOM
ÁB

JÓ LENNE HA MÁR MOST VENNE
Ősszel már saját Videoton készüléken nézheti a mexikói olimpiát
VT TV

E HETI HIRDETÉSEINK

UTAZZON
GYORSAN,
KÉNYELMESEN!

BUDAPESTRŐL A
BALATON DÉLI PARTJÁN ÁT
KAPOSVÁRRA,

BUDAPESTRŐL A
BALATON ÉSZAKI PARTJÁN ÁT
HÉVIZRE
MÁVAUT autóbusszal
Engels-tér 18-28-28

hibás rádióját,
televízióját
háznál is javítja
313·313
HIBABEJELENTÉS
HÉTKÖZNAP 7.30-19-ig
VASÁRNAP 9-13-ig

ÉLELMES GYEREK

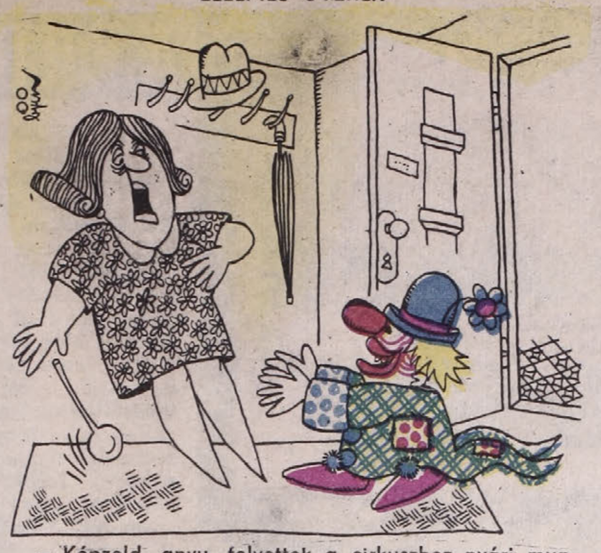

– Képzeld, anyu, felvettek a cirkuszhoz nyári munkára...

Pesti tudósítónktól

Öreg bácsik üldögélnek a Rákóczi tér padjain. Sakkoznak, olvasgatnak, beszélgetnek. Azt mondja az egyik bácsi:

— Tetszik tudni, az ember akkor kezdi észrevenni, hogy múlik az idő, amikor a szomszéd csecsemőnek megszületik az első unokája.

*

Ha lehet még fokozni a modern képzőművészet képtelenségét (abszurditását), akkor a következő tárlatújítást ajánlom:

A falakon keretben függjenek a nézők.

Akik bejönnek, azok a képek.

*

Besavanyodott agglegény mondja a barátjának:

— Nem csoda, hogy nőgyűlölő vagyok. Most olvastam, hogy tizenötezer fajta szúnyog van, s csak a nőstények csípnek.

f. l.

PÁRIZSI SZELETEK

A HALÁSZÓ MACSKA UTCÁJA MELLETT

Unottan sétál egy halászó macska,
nem érdekli őt semmi se;
(bár közel a Sorbonne és a Notre Dame)
sem politika, sem mise...

SZEXFILM

Éjfél, ősi kastély, berendezés: ampír,
egymás vérét szívja három pucér vampír...
Ők szívósan szívnak, nekem ezzel szembe',
elromlott porszívónk ötlik az eszembe...

PECH!

Kis filckutyát vettem kint a Szajna-parton,
itthon jöttem rá, hogy nem filc, sajna, karton...

NON STOP SZTRIPTIZ A PIGALLE-ON

Domborodnak a hullámzó keblek,
egyik hölgy szőke, a másik veres,
a tulajnak is dagad a melle,
attól amit a kebleken keres...

TAKARÉKOSSÁG

Fiam főz: vegyünk egy nudista magazint,
okot adva ezzel nekem az aggályra,
rászólok hát nyersen: arra nem költünk pénzt,
majd otthon, fiacskám, kimész a Dagály-ra!

Szilágyi György

EXTÁZIS

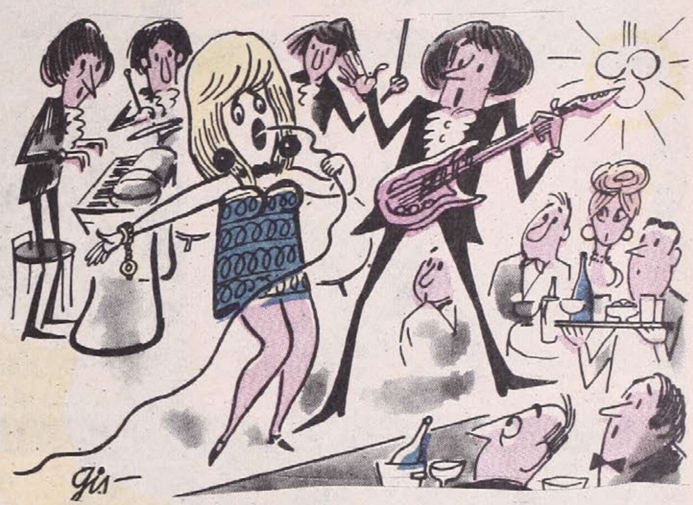

– Orvost! Lenyelte a mikrofont!

PÓTVIZSGA ELŐTT

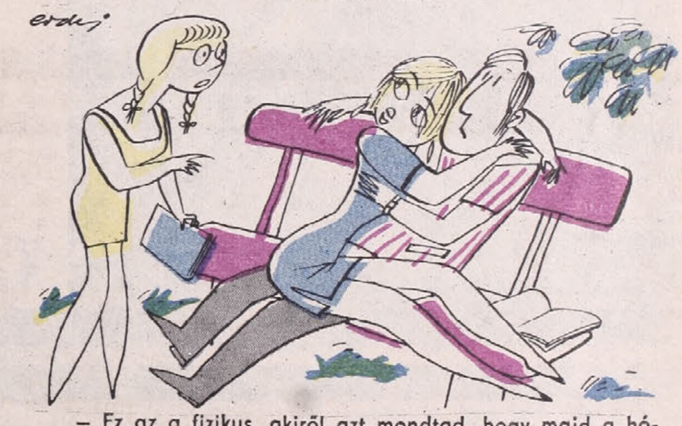

– Ez az a fizikus, akiről azt mondtad, hogy majd a hónod alá nyúl?

GONDOLATÉBRESZTŐ

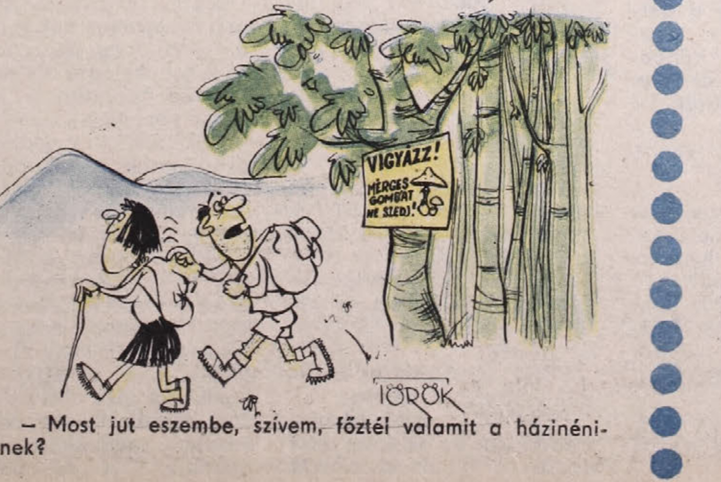
VIGYÁZZ!
MÉRGES GOMBÁT NE SZEDJ!
TÖRÖK

– Most jut eszembe, szívem, főztél valamit a házinéninek?

HIBERNÁLÁS

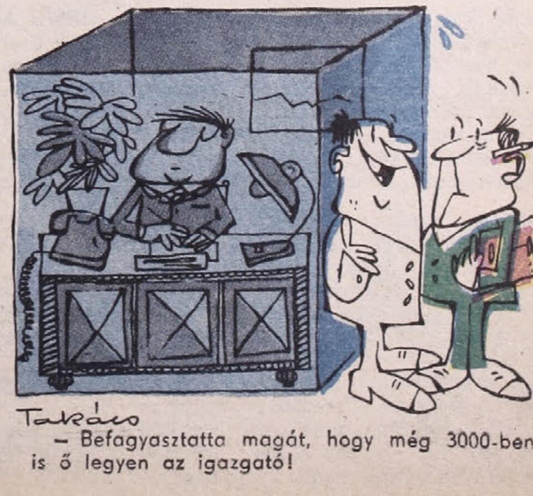

– Befagyasztatta magát, hogy még 3000-ben is ő legyen az igazgató!

IMPORT HUMOR

(Rajzok amerikai, csehszlovák és lengyel lapokból)

MAGÁNY

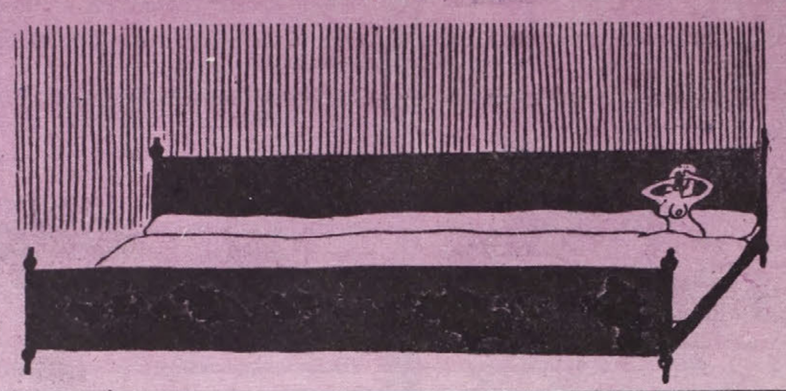

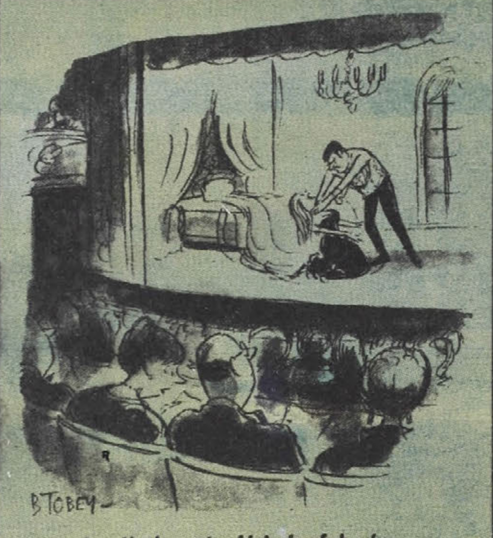

– Az életben is férj és feleség...

ÖNTÖMJÉNEZŐ

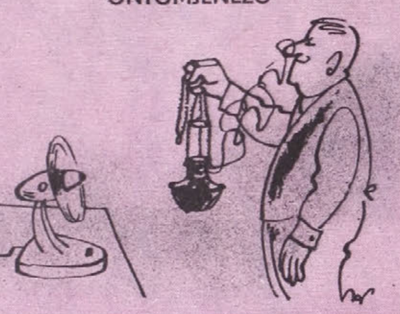

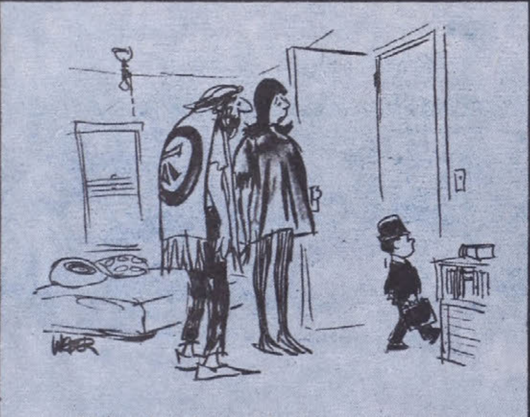

– Vajon hol hibáztuk el a nevelést?

A VÁLLALAT ELSŐ EMBERE

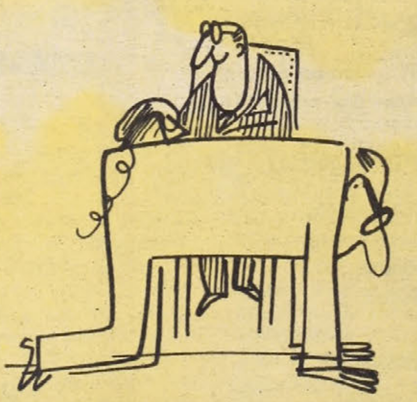

A POLTURA

Tegnap este kicsit sok körözöttes kenyeret ehettem vacsorára, mert elég furcsát álmodtam. Azt álmodtam, hogy valahol messze, messze, az óperenciás tengeren is túl akadt dolgom, cirka ott, ahol a kurtafarkú malac túr.

Hát amint sétafikálok az utcán, egyszercsak megpillantok a járdaszélen egy fényes rézpolturát. Felvegyem, ne vegyem, felvegyem, ne vegyem? Juszt se veszem fel! Nem érdemes. Már épp tovább akartam menni, amikor, mintha a földből nőtt volna ki, hirtelen elém toppant egy ütött-kopott gúnyájú anyóka:

— Miért nem veszed fel azt a rézpoltúrát, édes fiam? Talán félsz, hogy bepiszkítod vele a kezed? Vagy inkább lusta vagy lehajolni?!

— Rossz helyen kapiskál, öreganyám! Nincs értelme a strapának, ennyi az egész. Egy árva poltura, sajnos, aligha húz ki a slamasztikából momentán. Így áll a helyzet!

— Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál és nem öreglánynak, mint a tiszteletlen mai fiatalok. Hálából elárulok neked egy nagy titkot: „POLTURÁBÓL LESZ A DÉNÁR ! ! !”

Azzal kézenfogott és bevezetett a háta mögött levő takaros kis üzletbe. Nem akármilyen boltocska volt ez, annyi szent! Vajból volt az ajtaja, sajtból a kilincse. A kirakatban meg akkora bödön tejföl díszelgett, hogy abból akár száz macska is meguzsonnázhatott volna. Hát még odabenn! Joghurtból volt a pult, kvargliból a panaszkönyv... Még a fülem is tátva maradt a meglepetéstől. S a töpörödött anyóka tüstént oktatni kezdett:

— Most pedig szépen elmagyarázom neked, hogyan lesz a polturából dénár! Vegyünk először valami egyszerűbb esetet. A liptói túró 2,60, a tehéntúró 1,20. Ha négy kiló, kissé érett liptóihoz gondosan hozzákeversz egy kiló tehéntúrót, a kutya sem veszi észre. Persze, a gyúrmát aztán 2,60-ért vesztegeted. Kézenfekvő a kombináció a jegyes tejjel is. Az úgynevezett jegyestej, amit a leendő anyák kapnak, olcsóbb, mint a kannatej, és minden nap előfordul, hogy pár liter megmarad belőle. Ezt zárás előtt eladom, de kannatejként. Hej, ezernyi apró fortélya van ám a mi mesterségünknek! Ha egy hétre elszegődnél hozzám amolyan kereskedelmi tanulófélének, szemedszád elállna a csodálkozástól. Például a mérleggel is lehet manipulálni többnyire egy-két dekácskát, meg az aprópénz-visszaadással is pár polturát. A lényeg, hogy nem szabad telhetetlennek lenni, hanem mindig csak arra kell gondolni: sok kicsi sokra megy, azaz polturából lesz a dénár. Érted már, fiam?

— Értem bizony, öreganyám, és köszönöm az irántam való jóságát. Ugyan, mivel rekompenzálhatom a tippekért, ha meg nem sértem vele, tudniillik nem szeretek idegenektől szívességet elfogadni ingyér.

— Tudod mit, mosd le az Opel-Rekordomat. Kinn áll az üzlet előtt.

Dalmáth Ferenc

LUDAS MATYI SZÍNPADA

Más a szín, más az élet

Angolos, faburkolatú nagyobb szoba, jobbra és a háttérben nehéz egyszárnyú tölgyfaajtókkal. A szoba közepén hosszú asztal, három székkel, a baloldalon könyvszekrény, a falakon néhány metszet. Két férfi ül egymással szemközt, az asztal alsó és felső végén, mindkettő előtt kéziratpapírok.

Szereplők: Férj: magas, erős, fekete. Vendég: magas, vékony, nagyon szőke. Feleség: szép.

FÉRJ *(minden szót tagolva):* ... és most végre rájöttem... Veled csalt meg.

VENDÉG *(megragadja az asztal két szélét és félig felemelkedik):* Velem?!... Meg vagy őrülve!... Honnan veszed ezt? *(Visszaül.)*

FÉRJ *(mintha nem is hallaná):* Két év óta a feleségem szeretője vagy.

VENDÉG *(magából kikelten):* Szemenszedett hazugság! Undok rágalom, ki beszélte be neked?

FÉRJ *(mint előbb):* Kertész, Szirtes, Fekete, Harkai és mások. De magam is igyekeztem meggyőződni róla.

VENDÉG *(fokozódó izgalommal):* Miről győződtél meg...?

FÉRJ: Arról, hogy két éve viszonyotok van.

VENDÉG *(felugrik):* Hát én ezt nem hallgatom tovább. *(Az ajtóhoz lép, de hiába rázza a kilincset, az ajtó zárva van.)*

FÉRJ: Rázhatod. Kis hülye. Itt a kulcs. *(Maga elé dobja az asztalra és egy revolvert tesz melléje.)*

VENDÉG *(az ajtóhoz tapadva rémülten nézi a revolvert):* Mit.. akarsz... tőlem?... Esküszöm..

FÉRJ: Esküdj, közben én végzek veled. *(Feláll és négy méterről célba veszi a Vendég fejét.)*

VENDÉG *(eszeveszett félelmében üti, rúgja az ajtót):* Segítség! Gyilkos! Se-gít-ség!

FÉRJ: Ordíthatsz, egyedül vagyunk a házban.

VENDÉG *(végső kétségbeesésében az asztalra veti magát, a revolvert akarja megszerezni, de a Férj az ajtó felé löki az asztalt és vele a Vendéget. Ismét az ajtóhoz tapad és iszonyattal nézi a fegyvert):* Segítség!... Gyilkos!

FÉRJ: Meghalsz, kutya. *(Elsüti a revolvert. A vendég az ajtóhoz dőlve lassan a földre rogy. Most a hátsó ajtón belép a Feleség, a Vendég felpattan és a ruháját porolja.)*

FELESÉG: Legközelebb próbáljatok a színházban. Felveritek az egész házat. Jó, hogy nem ágyúznak ebben a darabban.

FÉRJ: Ugyan ne idegesíts te is. Elég bajom van ezzel a tehetségtelen alakkal. Egyetlen néző sem fogja elhinni, hogy el tudja csábítani a barátja feleségét. Az első felvonásban úgy vallott szerelmet, mintha taggyűlésen szónokolna. Ha nő lennék, nem tudnék ránézni. *(Boszszúsan az asztalra dobja a revolvert.)* Megyek fürdeni. *(Kimegy, becsapja az ajtót.)*

FELESÉG *(pillanatig szótlanul nézi a kényszeredetten mosolygó Vendéget):* Ha a férjem nem hurcol magával próbálni, ma sem dugtad volna ide a képed.

VENDÉG *(az ajtóra pillant majd a Feleséghez lép és megcsókolja a nyakát):* Minden időmet lefoglalja ez a vacak darab és a férjed agyonkínoz. *(Átöleli a Feleséget.)* Feljössz hozzám délután?

FELESÉG: *(játszik):* Talán.

VENDÉG: És rám tudsz majd nézni?

FELESÉG: Nem!... Be fogom hunyni a szemem.

Kőműves Imre

ÁBRÁNDOZÁS

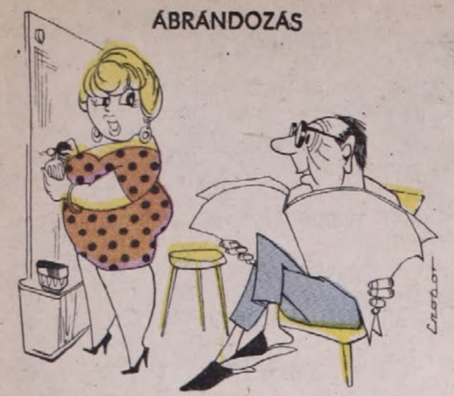

– Amikor megismertelek, mennyivel kevesebb pötty fért el a ruhádon...

RÉBUSZ

27. sz. rejtvényünk megfejtése:

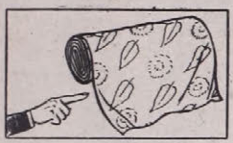

Ez a vég kezdete

A 100 forintos díjak nyertesei:

Ágh György, Budapest, X., Jászberényi u. 1. Köves Ferenc, Budapest, VI., Szinyei Merse u. 22. Czitrom Ferenc, Budapest, XIII., Mór u. 8.

29. SZ. REJTVÉNYÜNK

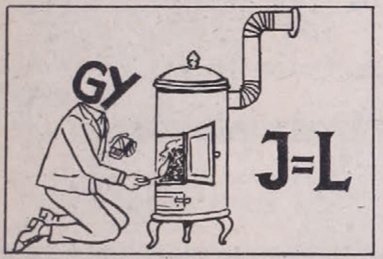

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb július 26-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

Kicsi ország – nagy történelem IV.

FINNUGOROK

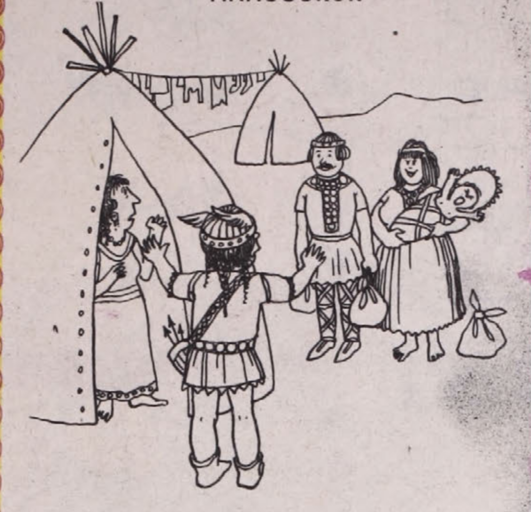

– Nini, a kedves nyelvrokonok!

KIRÁLYI BESZÉD

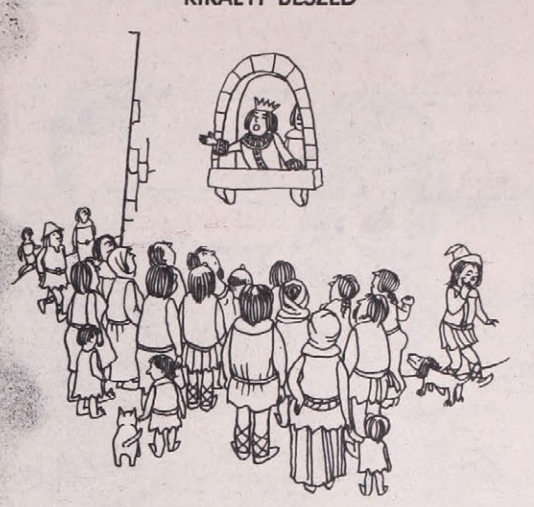

– Előre hát, a feudalizmus teljes győzelméért!

BÚVÁR KUND

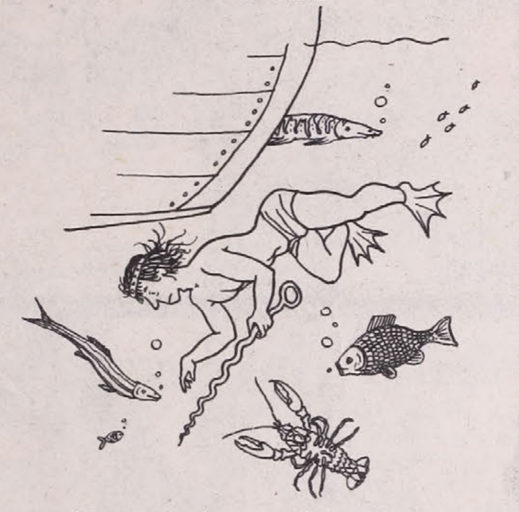

– Magyar honban én fúrok először...

KÖNYVES KÁLMÁN ÉS A BOSZORKÁNYOK

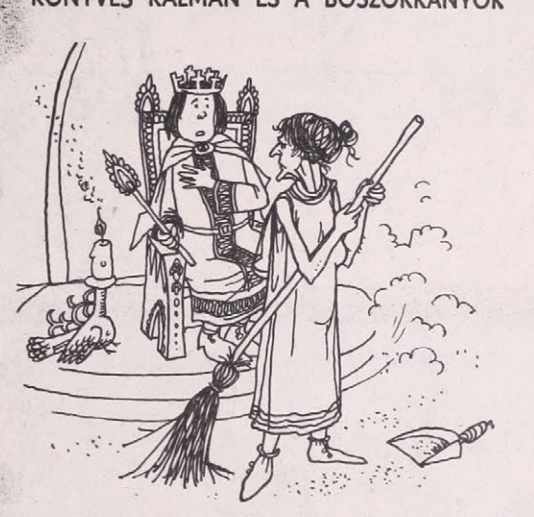

– De mi a biztosíték arra, hogy tényleg takarítónő?

(Brenner György rajzai)

Kedves Ludas!

Merengve üldögélek a strandmedence szélén, s figyelem a vízben hancúrozókat. A vidám társaság egy nagyon csinos női személyből, s néhány férfiúból áll. Azzal szórakoznak, hogy a víz fölé aggatott pólókaput igyekeznek felugorva megérinteni. Utolsónak a hölgytag indul, nagy lendülettel, de nemcsak a vízből ugrik ki, hanem a melltartójából is.

Felfigyel a látványosságra két, parton tanyázó ifjú is. S szól az egyik lelkesen:

— Odanézz! Klassz, mi? Gyere, hátha meg lehet ismerkedni vele!

— Elment az eszed? Hisz ott a férje is!

— Te ismered őket?

— Nem én.

— Akkor honnan tudod, hogy a férje is itt van?

— Egyszerű. Amikor a nőnek leesett a fürdőruhája, minden férfi odanézett, egy kivétellel. Aki nem nézett oda, az lehet a férje.

(g. sz. j.)

A Római-part egyes útszakaszain kicserélték a közvilágítási lámpákban az égőket. Ez igen hasznos és üdvös cselekedet volt, most legalább este is jobban látszanak az oszlopok tövében heverésző dobozok. A szerelők ugyanis, miután az új égőt gondosan becsavarták a foglalatba, a dobozát lezseren ledobálták az oszlop tövébe. Ludaskám, ha régebbi híres tisztasági mozgalmadból maradt volna vissza egy „érdemes szemetelő" jelvény, utald ki ezeknek a derék férfiaknak!

N. I.
Budapest

Az Esti Hírlapban így büszkélkedett nemrég a *Gyárkémény, Kazán-, Kemenceépítő, Hő- és Savszigetelő Vállalat* (azé a lányom keze és a fele királyságom, aki ezt a nevet első hallásra megjegyzi!) igazgatója: „Csak kéményből *több mint ezret, 38 ezer kilométernyit* építettünk már..."

Jogos a büszkeség! Számoljunk csak utána! A „több mint ezer" kéményt vegyük mondjuk ezeregyszáznak, ezzel osszuk el a 38 ezer kilométert: kiderül, hogy átlagosan 34 és fél kilométer a Gyárkémény Ésatöbbi Vállalat által épített kéménytornyok magassága.

Emellett még a világ legmagasabb antennatornyai is eltörpülnek. Ez világcsúcs!

Hacsak nem erős hátszélben jegyezte a tudósító az adatokat.

Mert akkor nem hitelesíthető.

(r.)

Az emberek nemtörődömségét a cigányprímás halálával kapcsolatban a rádió, a tévé és a lapok egyaránt a fejünkhöz vágták. Ez indított arra, hogy amikor július 1-én délután 5 órakor az Eötvös Szalonban (az Eötvös és a Szófia utca sarkán levő italboltot becézzük így) verekedés kezdődött, és az egyik verekedő már harmadszor is földre került, elinduljak rendőrért.

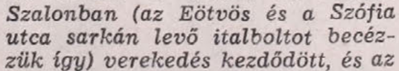

Az első rendőr, akinek szóltam, épp a Majakovszkij utca és a Körút sarkán figyelte, hogy az emberek előírásszerűen közlekednek-e. Szerencsére még a verekedést is meg tudtam mutatni neki, mert az akkor már a Körút sarkán folyt. Udvariasan közölte, hogy ő közlekedési rendőr, a helyét nem hagyhatja el, de javasolja, szaladjak el a 3 percre levő Kürt utcai kapitányságra.

Elmentem. A kapuban két rendőr állt, meghallgattak, majd ugyancsak udvariasan közölték, hogy nem illetékesek, mert ez a VII. kerületi kapitányság, a bunyó pedig a VI. kerületben folyik. Hívjam fel telefonon a 07-et, jelentsem ott.

Még jó, hogy nem azt kérték: írásban közöljem a bejelenteni valómat!

Dr. N. B.
Budapest

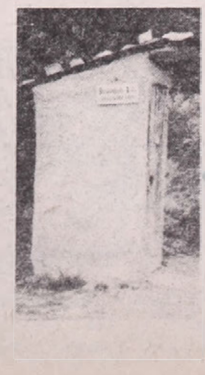

Hármat lehet találni: mi célt szolgál a képen látható kis műintézet?

Ne tessenek elhamarkodni a választ: nem az, aminek első pillanatra tetszik!

Szabad a gazda?

Ez a balatonfüredi Lóczy-barlang pénztárfülkéje.

Ugye nem gondolták volna?

S. A.
Budapest

PAPÍRRUHA

Várnai György rajza

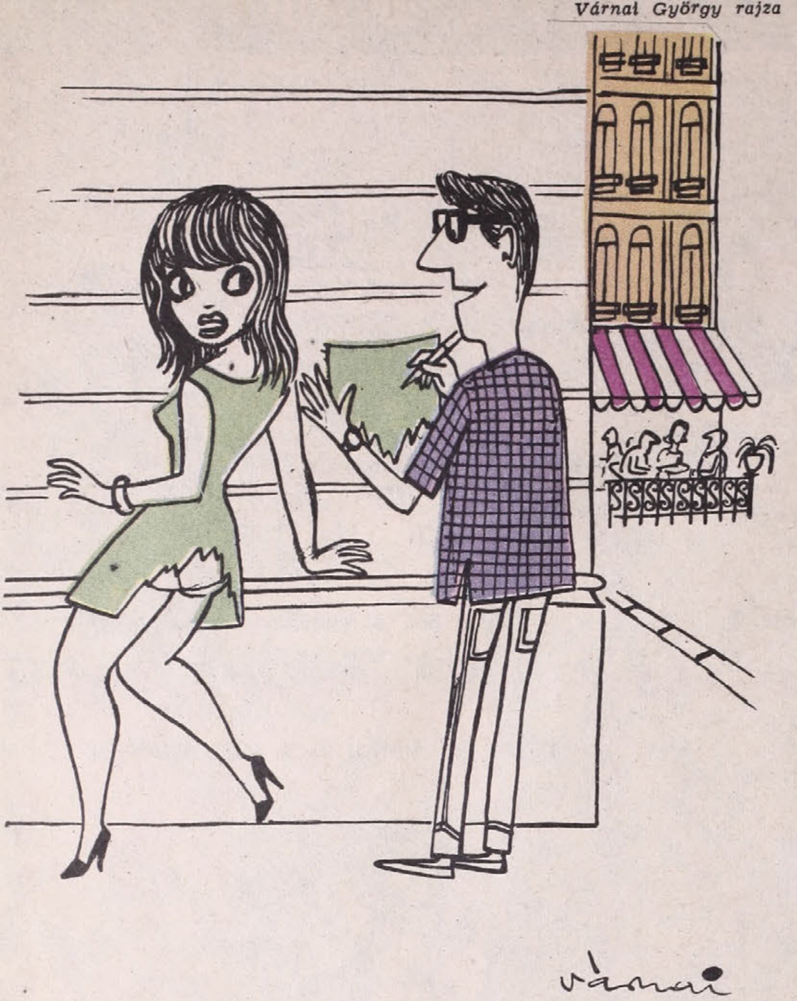

– Ne haragudj, csak fel akarok jegyezni valamit, nehogy elfelejtsem!

Bontásból maradt

CINIKUS-JELÖLT

Az élet olyan, mint egy maszkarád.
Csakhogy nem illik minden maszka – rád.

IDŐSZERŰSÍTÉS

Amit szabad az ökörnek,
engedtessék meg Jupiternek.

EGY KÖLTŐRE

Világítótorony veszett el benne
– olyan sűrű volt fejében a köd.

SZŐR

Ha van szakember, szakterület, szaknyelv,
miért ne lehetne szakállam is?

Gyárfás Endre

ÚJ FILM

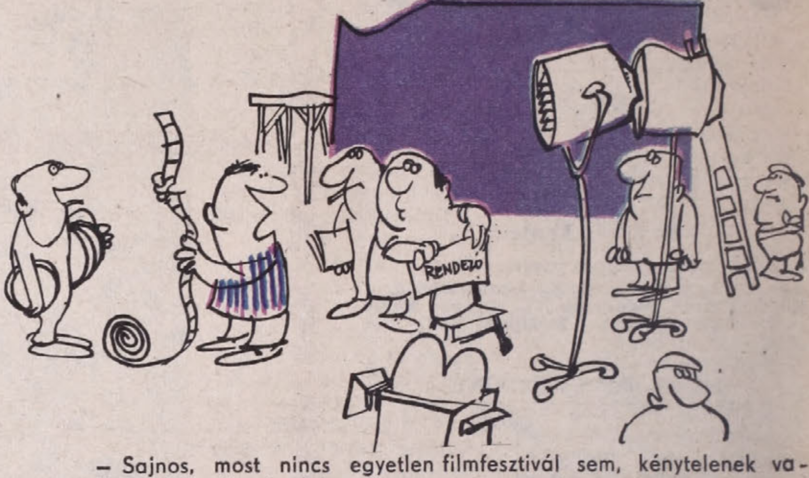

– Sajnos, most nincs egyetlen filmfesztivál sem, kénytelenek vagyunk a közönségnek dolgozni...

ALAKUL A VÁLLALATI ZENEKAR

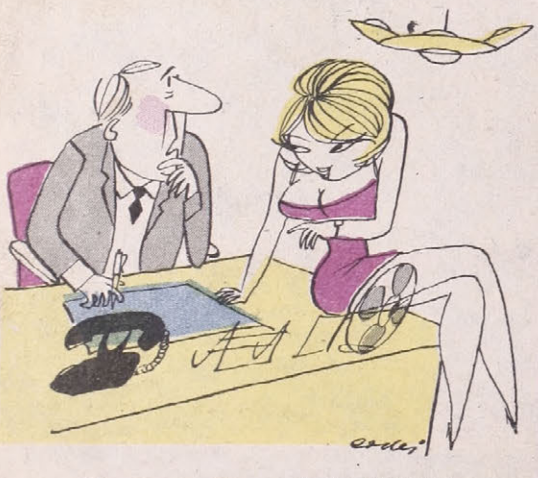

– Ha maga dobra veri, én kikürtölöm...

ÚJ FÉRFIDIVAT

Gyakran érte a férfidivatot az a vád, hogy maradi, alig változik, s szemben a női divattal, a megszokott hagyományokhoz ragaszkodik. Az angol Barry Cary, az ismert angol táncdal-szakember — mint a fenti fénykép bizonyítja — változatosságot tudott belevinni a leghagyományosabbnak látszó angol öltözékbe is.

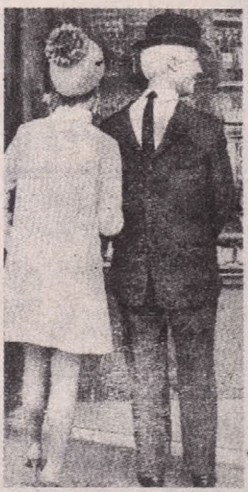

„IMPRESSZÁRIÓ" GARÁZDÁLKODOTT A ROYAL-BAN

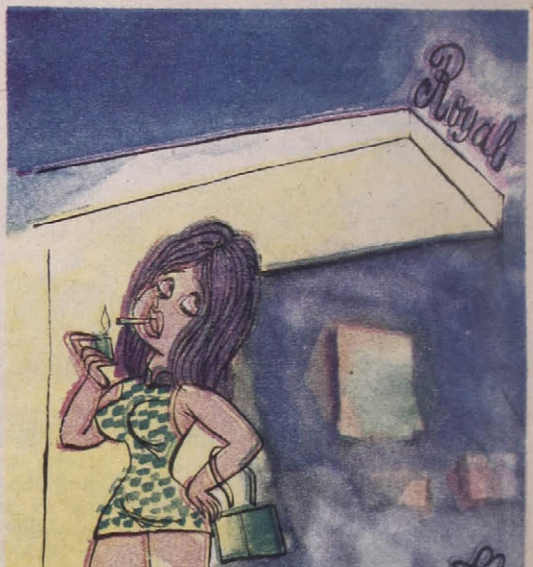

– Pont most utasították ki az országból, amikor én kerültem volna sorra!...

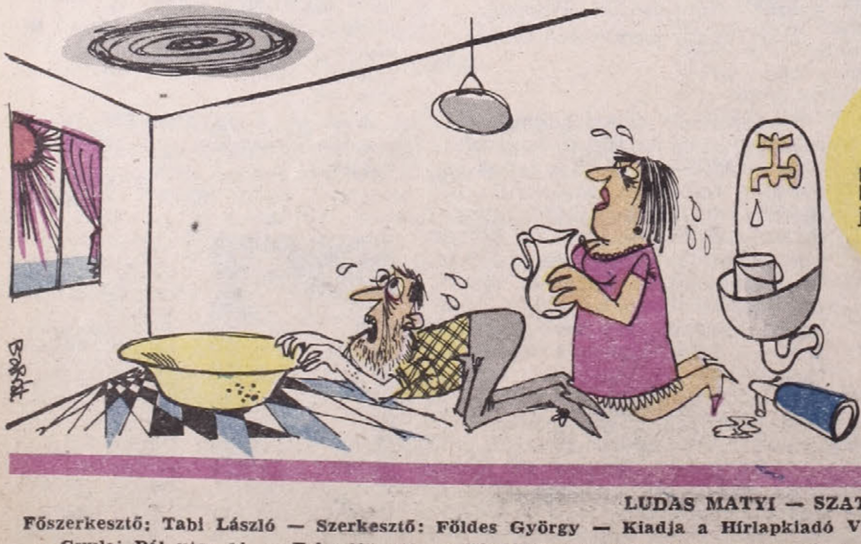

VÍZHIÁNY

– Micsoda pech, még a beázást is megjavították...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03067/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre